DICK FRANCIS

ÎN NUMELE RĂULUI

Traducere de Mihnea Columbeanu

isbn 973-95062-8-0

CAPITOLUL 1

— Eşti un ticălos răsfăţat şi irascibil, zise sora mea şi mă împinse pe un drum unde era să-mi găsesc moartea.

I-am luat cu mine mutra furioasă şi antipatică, pînă jos în staţie, apoi, în compartimentul plin de proasta dispoziţie proprie zilei de luni şi de cuvinte încrucişate pe jumătate rezolvate, traversînd Londra pînă la biroul meu nesuferit.

Ticălos nu eram: părinţii mei fuseseră cununaţi de episcop, cu

jumătate din familiile Debrett şi Burke în strane.[1] Iar dacă eram răsfăţat, ei mi-o făcuseră, ca moştenire pentru un urmaş născut accidental în ultimul moment posibil, după ce sarcinile intenţionate dinainte produseseră cinci fete.

Firavul meu tată de şaizeci şi opt de ani, ajuns la a doua tinereţe, mă vedea mai mult ca pe mijlocul prin care un văr detestat urma să rămînă fără titlul de conte la care rîvnise: tata era încîntat de existenţa mea, iar pentru el am rămas un simbol.

Mama avusese patruzeci şi şapte de ani cînd m-a născut, iar acum avea şaptezeci şi trei. Cu o minte care încetase să mai evolueze, din toate punctele de vedere, cam pe la Ziua Armistiţiului din 1918, era complet sărită de pe fix, de cînd o ştiam. Excentrică, spuneau mai binevoitoare cunoştinţele ei.

Oricum, unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat în viaţa mea a fost că vîrsta nu are nici o legătură cu înţelepciunea.

Prea bătrîni ca să-şi mai dorească un copil în preajmă, m-au crescut şi educat ţinîndu-mă la distanţă – la pension, la şcoala pregătitoare şi la *Eton* – regretînd, din cîte am auzit, că vacanţele erau atît de lungi.

Aveam o relaţie de politeţe şi de simţ al datoriei, dar lipsită de afecţiune. Pe atunci, nici măcar nu se aşteptau să-i iubesc, şi nici n-o făceam. Nu iubeam pe nimeni. Nu aveam practică.

Am ajuns primul la birou, ca de obicei. Mi-am luat cheia din ghereta îngrijitorului, am străbătut fără grabă holul prelung, am urcat scara de piatră afumată, printr-un culoar strîmt şi întunecos, iar în capătul acestuia am descuiat uşa masivă, vopsită în maro, a firmei *Anglia Bloodstock Agency*.

Înăuntru, caracteristic pentru vechiul tip de edificii

---

[1] (în orig.) *bastard* – 1. bastard; 2. ticălos, canalie.

administrative londoneze, ca nişte catacombe, confortul era inspirat din cazărmi.

Cele cîteva camere din stînga şi din dreapta coridorului aveau uşi albe, cu numele ocupanţilor scrise ordonat în caractere negre.

Birourile îşi permiteau extravaganţe ca tăbliile capitonate cu piele încrustată, iar pe pereţi erau imagini sportive. Eu, însă, nu ajunsesem încă la acest nivel al succesului.

Camera unde lucrasem (intermitent) timp de aproape şase ani se afla în capăt, dincolo de sala de referinţă şi de cămară. Pe uşa întredeschisă scria: „Transporturi". Am împins-o, deschizînd-o larg. De vineri încoace, nu se schimbase nimic. Cele trei birouri arătau ca de obicei: al lui Christopher, cu teancuri groase şi inegale de hîrtii, ţinute pe loc cu bile de cricket; maşina de scris a lui Maggie, cu husa strîmbă, indigouri făcute ghemotoc alături şi o vază cu crizanteme moarte ale căror petale cădeau într-o ceaşcă de ceai nespălată; şi al meu, gol.

Mi-am agăţat haina în cuier, m-am aşezat, am deschis sertarele biroului unul cîte unul şi, fără nici un rost, am îndreptat conţinutul deja pus în ordine.

M-am convins că era nouă fără opt minute fix, consultîndu-mi ceasul potrivit impecabil, pe lîngă care cel al biroului era cu două minute în urmă. După aceea, am rămas cu privirea drept înainte, spre calendarul de pe peretele verde pal, fără a-l vedea.

Un ticălos răsfăţat şi irascibil, spusese sora mea.

Nu-mi plăcea deloc. Nu eram irascibil, m-am asigurat eu, în defensivă. Nu eram. Dar în gîndurile mele nu se simţea nici o convingere.

M-am hotărît să încalc tradiţia şi să mă abţin de a-i aminti lui Maggie că deprinderile ei şleampete mă iritau. Christopher şi Maggie sosiră împreună, rîzînd, la nouă şi zece.

— Ura, salută vesel Christopher, agăţîndu-şi haina. Înţeleg că sîmbătă ai pierdut.

— Da, am confirmat eu.

— Succes pe data viitoare, îmi ură maşinal Maggie, suflînd din ceaşcă petalele ude, care căzură pe jos.

Mi-am muşcat limba, ca să mi-o ţin locului. Maggie luă cana şi porni spre cămară, împrăştiind din mers petale peste tot.

După un timp, se întoarse cu vaza, fu cît pe ce s-o scape şi-mi lăsă pe birou o dîră din ceaiul de vineri. Tăcut, am luat o sugativă albă din sertar, am tamponat petele şi am aruncat hîrtia în coşul de gunoi.

Christopher mă privea cu un amuzament sardonic, mijindu-şi ochii spălăciţi de după ochelarii cu ramă groasă.

— Doar cu un cap, cred? spuse el, ridicînd una dintre bilele de crichet şi schiţînd mişcarea de a o arunca pe fereastră.

— Cu un cap.

Acelaşi lucru cu zece lungimi, am adăugat în sinea mea, acru. Cînd pierzi, nu te-alegi cu nimic, indiferent de distanţă.

— Unchiul meu pariase cinci pe tine.

— Îmi pare rău, m-am scuzat eu de formă.

Christopher se răsuci pe un călcîi şi aruncă: bila ce crichet lovi peretele, lăsînd o urmă. Mă văzu încruntat şi rîse. Venise la birou direct de la Cambridge, cu două luni în urmă, după ce pierduse un meci de crichet din cauza slăbirii ochilor, cu aceeaşi ocazie ratînd şi finala. Tot timpul rămînea mai binedispus decît mine, care nu suferisem înfrîngeri similare. Ne toleram. Ca de obicei, îmi era dificil să-mi fac prieteni, iar el renunţase să mai încerce.

Maggie reveni din cămară, se aşeza la birou, îşi scoase lacul de unghii din sertarul cu hîrtii oficiale şi începu să-şi aplice oja roz-argintie. Era o fată înaltă şi sigură pe sine, din Surbiton, cu o

limbă desferecată de la natură şi un talent suspect de a se arăta spăşită imediat după ce-şi înfipsese definitiv ghearele.

Bila de crichet alunecă din mîna lui Christopher, rostogolindu-se peste biroul lui Maggie. Repezindu-se după ea, Christopher îşi răsturnă un vraf de hîrtii, care fîlfîiră prin aer căzînd vraişte pe podea, iar bila răsturnă sticluţa cu lacul lui Maggie, răspîndind cocoloaşe vîscoase, de un roz suav, peste „V-am înregistrat pe data de 14 luna curentă”.

— Mama mă-sii! exclamă Christopher, cu convingere.

Moş Cooper, care se ocupă de asigurări, intră în birou cu paşii săi legănaţi şi privi harababura cu dezgust acru, fremătîndu-şi nările. Îmi întinse teancul de hîrtii pe care-l adusese.

— Porumbelul tău, Henry. Pune-l la punct pentru cît mai curînd posibil.

— Perfect.

În timp ce se întorcea să iasă, le spuse lui Christopher şi lui Maggie, pe un ton nemulţumit, cu şanse sigure de a-i enerva:

— De ce n-oţi fi voi în stare să fiţi la fel de eficienţi ca Henry? Nu întîrzie niciodată, niciodată nu e dezordonat, lucrările lui sînt întotdeauna corecte şi predate la timp. De ce nu încercaţi să semănaţi mai mult cu el?

M-am strîmbat în sinea mea, aşteptînd inevitabila ripostă a lui Maggie. Avea să fie în formă: era luni dimineaţă.

— N-aş vrea să semăn cu Henry nici într-o mie de ani, replică ea, tăios. E un *nimic,* înţepat, asexuat şi bătut în cap. Nici nu trăieşte.

Categoric, nu era ziua mea norocoasă.

— Totuşi, călăreşte la curse, spuse Christopher, luîndu-mi moale apărarea.

— Iar dac-ar cădea şi şi-ar rupe ambele picioare, singura lui grijă ar fi să-i stea drepte bandajele.

— Oasele, am precizat eu.

— Ce?

— Oasele să stea drepte.

Christopher clipi din ochi, apoi rîse.

— Ei, ei, ce să vezi? S-ar putea ca apele liniştite ale lui Henry să sape adînc.

— Adînc pe dracu', aruncă Maggie. O baltă stătută, mai degrabă.

— Vîscoasă şi puturoasă? am propus eu.

— Nu... vai de mine... vreau să zic, îmi pare rău...

— Lasă. Nu contează.

Aruncînd o privire pe hîrtia din mîna mea, am ridicat receptorul.

— Henry... continuă Maggie, deznădăjduită. N-am vorbit serios.

Moş Cooper ţistui din limbă şi se cărăbăni pe culoar, iar Christopher începu să-şi pună în ordine hîrtiile lăcuite cu ojă. Eu am primit legătura cu *Yardman Transport* şi am cerut cu Simon Searle.

— Patru mînji de-un an din vînzarea de la Newmarket să ajungă la Buenos Aires cît mai repede posibil, i-am spus.

— S-ar putea să mai dureze.

— De ce?

— L-am pierdut pe Peters.

— Neatenţilor.

— A-ha-ha.

— A plecat?

Simon ezită perceptibil.

— Aşa se pare.

— Ce vrei să spui?

— Nu s-a mai întors dintr-o deplasare. Lunea trecută. Pur şi simplu nu s-a prezentat la avionul de întoarcere şi de-atunci nimeni

nu l-a mai văzut, nimeni n-a mai auzit de el.

— Spitalele?

— Ne-am interesat, sigur că da. Şi la morgă, şi la puşcărie. Nimic. A dispărut pur şi simplu. Şi, întrucît n-a încălcat nici o lege, pe poliţişti nu-i interesează să-l găsească. Nici o poliţie n-ar avea vreun interes, părăsirea locului de muncă fără preaviz nu e delict penal. Cel mai probabil, se presupune că s-o fi amorezat de vreo fată şi a hotărît să nu se mai întoarcă.

— E căsătorit?

— Nu, oftă el. Mă rog, am s-o rezolv cu mînjii tăi, dar nu-ţi pot spune o dată precisă – nici măcar una aproximativă.

— Simon, am spus eu rar. Nu cumva s-a mai întîmplat şi în trecut aşa ceva?

— Ăă... te referi la Ballard?

— Unul din oamenii tăi de legătură.

— Da. Mă rog... aşa cred.

— În Italia? am sugerat, cu blîndeţe.

La celălalt capăt al firului se lăsă o scurtă tăcere.

— Nu mă gîndisem, zise Simon. Bizară coincidenţă, în fine... Am să te-anunţ în legătură cu mînjii.

— Dacă nu reuşeşti, va trebui să apelez la Clarksoni.

Simon oftă.

— Am să-mi dau toată silinţa. Te sun mîine.

Am închis telefonul, rămînînd cu privirea spre un vraf mare de declaraţii vamale, iar lunga dimineaţă începu să se dezintegreze, spre ora pauzei de masă. Maggie şi cu mine nu schimbam nici o vorbă, iar Christopher înjura încontinuu, cu scrisorile lui. La unu punct, am reuşit s-o întrec chiar şi pe Maggie, în goana spre uşă.

Afară strălucea un soare de decembrie. Pradă unui impuls, am sărit într-un autobuz în trecere, am coborît la Marble Arch şi mi-am

continuat drumul pe jos prin parc, încet, spre Serpentine.

Încă mă mai aflam acolo, aşezat pe o bancă, privind oglindirea soarelui pe luciul apei, cînd acele ceasului meu arătară ora două. La două şi jumătate, tot acolo eram. La trei fără un sfert, am aruncat cu putere cîteva pietre în lac, iar un paznic îmi spuse să încetez.

Un ticălos răsfăţat şi irascibil. N-ar fi fost atît de rău, dacă sora mea ar fi obişnuit să-mi spună frecvent un asemenea lucru, dar ea era o fiinţă blîndă, care nu vedea nimic rău nicăieri, silită să-şi spele gura cu săpun după ce înjura, în copilărie, astfel încît niciodată nu-şi mai asumase un asemenea risc.

Era sora mea cea mai mică, avînd cu cincisprezece ani mai mult decît mine, necăsătorită, simplă şi de o inteligenţă calmă. Făcuse schimb de roluri cu părinţii noştri: gospodărea casa şi îi îngrijea ca pe nişte copii, în mare măsură, avea grijă şi de mine, cum făcuse dintotdeauna.

Fusesem un băieţel reprimat, liniştit, „cuminte” şi devenisem un om retras, secretos şi tăcut. Eram aproape patologic de ordonat şi de metodic, la fiecare întîlnire veneam mai devreme, îmi controlam comportamentul, scrisul de mînă şi viaţa sexuală.

Un nimic înţepat şi bătut în cap, cum bine spusese Maggie. Faptul că, de cîteva luni, nu mă simţisem deloc aşa în sinea mea, mă nedumerea şi devenea tot mai derutant.

Mi-am ridicat privirea spre cerul albastru, spuzit cu auriu. Numai aici, mi-am spus, cu un fugar zîmbet lăuntric, numai aici sînt eu însumi. Şi, poate, la steeplechase. Poate că şi acolo, uneori.

Mă aşteptase la micul dejun, ca de obicei, cu faţa înviorată după plimbarea cu cîinii în zorii zilei. În weekend, n-o prea văzusem: sîmbătă avusesem curse, iar duminică plecasem de acasă înainte de micul dejun şi mă întorsesem tîrziu.

— Unde-ai fost ieri? mă întrebase ea.

Mi-am turnat o cafea, fără să-i răspund. Dar sora mea era obişnuită cu asta.

— Mama a vrut să-ţi vorbească.

— Despre ce?

— A... a invitat familia Filyhough la prînz, duminica viitoare.

Eu îmi mîncam meticulos ouăle cu şuncă. Am răspuns calm:

— Constipata aia de Angela. O pierdere de timp. Oricum nu voi fi aici.

— Angela va moşteni o jumătate de milion, spuse cu sinceritate.

— Iar nouă ne suflă vîntul prin buzunare, am adăugat eu sec.

— Mama vrea să te vadă căsătorit.

— Numai cu o femeie cît mai bogată.

Sora mea era şi ea de aceeaşi părere, dar nu găsea nimic rău în asta.

Averile familiei se mistuiau; în opinia părinţilor mei schimbul între un viitor titlu şi o viitoare avere era un tîrg cinstit.

Nu păreau să-şi dea seama că, în zilele noastre, fetele bogate au destulă minte ca să nu-şi lase averea pe mîna soţului şi pot divorţa păstrîndu-şi-o intactă, dacă aşa le vine.

— Mama i-a spus Angelei că vei fi acasă.

— O prostie din partea ei.

— Henry!

— N-o plac pe Angela, am replicat eu, rece. N-am de gînd să iau masa aici, duminica viitoare. E clar?

— Dar trebuie... nu mă poţi lăsa singură, cu toţi pe cap.

— Nu-ţi rămîne decît s-o opreşti pe mama să mai lanseze invitaţiile astea tîmpite. Angela este a unşpea moştenitoare nesărată pe care a invitat-o anul ăsta. Deja m-am săturat.

— Avem nevoie...

— Nu sînt o prostituată, am întrerupt-o eu tăios.

Sora mea se ridică în picioare, amarnic de ofensată.

— Foarte urît din partea ta.

— Şi dacă tot veni vorba, îi urez vîntului mult succes prin buzunarele noastre. Maghernița asta dărăpănată şi igrasioasă ne înghite fiecare penny şi, dacă se dărîmă mîine, tuturor ne va fi mult mai bine.

— E casa noastră, spuse ea, ca şi cum acesta ar fi fost ultimul ei cuvînt.

Dacă era a mea, m-aş fi debarasat de ea imediat; dar nu i-am spus-o şi, încurajată de tăcerea mea, încercă să mă convingă.

— Henry, te rog, rămîi aici cînd va veni familia Filyhough.

— Nici nu mă gîndesc, am răspuns eu categoric. Duminica viitoare am alt program. Nu contați în nici un caz pe mine.

Dintr-o dată, îşi pierdu complet cumpătul. Tremurînd, spuse:

— N-am să-ți mai suport mult afurisitul ăsta de comportament autist. Nu eşti decît un *ticălos* răsfățat şi irascibil...

La naiba, mă gîndeam eu acum, lîngă Serpentine, oare chiar aşa eram? Şi dacă da, de ce? La ora trei, începînd să se facă frig, m-am ridicat şi am ieşit din parc, dar biroul unde m-am dus nu era elegantul sediu al firmei *Anglia Woodstock* din Hanover Square.

Cei de-acolo, mi-am spus, puteau să se întrebe în continuare de ce nu se întorsese de la masă veşnic punctualul Henry. În schimb, am luat un taxi pînă pe un mic cheu degradat, plin de gunoaie, din Pool, unde mirosul pămîntos la mîlului Tamisei la reflux mi se înălța în nări, pe cînd plăteam taxa.

La un capăt al debarcaderului, pe locul unei vechi explozii de bombă, fusese construită la scurt timp după război o clădire de beton, mică şi pătrată, fiind de-atunci încoace întreținută pe sponci tot timpul.

Pereții săi mohorîți, cu dîre de rugină sub jgheaburile sparte ale

burlanelor, aveau mare nevoie de un strat nou de „Snowcem”; ferestrele rectangulare din metal erau murdare şi cu vopseaua cojită, şi nimeni nu lustruise furniturile de alamă ale uşii, de la ultima mea vizită, în urmă cu şase luni.

Aici nu era nevoie de faţade dichisite pentru clienţi; nu era aşteptat nici un client. Am urcat scara cu trepte golaşe, trecînd apoi peste palierul de un metru pătrat acoperit cu linoleum, pentru a intra pe uşa deschisă a camerei lui Simon Searle.

Îşi ridică privirea de pe nişte mîzgăleli complicate pe care le făcea pe un bloc-notes, se săltă greoi în picioare şi mă salută cu o strîngere de mînă zdravănă şi un rînjet pînă la urechi. Întrucît era singurul om care mă învrednicea cu asemenea primiri, ajunsesem să mă port cu el cît puteam de flexibil.

Dar niciodată nu făcuserăm mai mult decît să ne întîlnim sporadic, în interese de afaceri, iar uneori să ne dregem după aceea în cîte-o cîrciumă. Acolo, Simon tindea spre cantităţi enorme de bere şi bonomie, iar eu mă mulţumeam cu un singur whiskey şi nimic mai mult.

— Doar n-ai bătut atîta amar de drum pînă aici numai pentru mînjii ăia? protestă el. Ţi-am spus...

— Nu, l-am întrerupt eu, trecînd brusc la subiect. Am venit să aflu dacă Yardman n-ar avea o slujbă pentru mine.

— Vrei *tu* să lucrezi *aici?* se miră Simon.

— Exact.

— Măi să fiu al dracului!

Se aşeză pe marginea biroului, făptura sa masivă întinzîndu-se comod în jur. Era un om imens şi lăbărţat, undeva între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani, cu chelie în creştetul capului, îmbrăcăminte boemă şi vederi largi.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu? mă măsură el cu

privirea. Greu i-ar fi fost să găsească un contrast mai accentuat între costumul meu negru de lînă pieptănată şi reiaţii lui verzi şi largi.

— Simt nevoia unei schimbări.

— În mai rău? replică Simon, sarcastic.

— Evident că nu. Şi aş dori să am şansa cîte unei excursii pe glob, din cînd în cînd.

— Pe-astea îţi poţi permite să le faci şi în condiţii confortabile. Nu e nevoie să pleci cu transporturile de cai.

La fel ca atîţia alţi oameni, nu se îndoia că aveam bani. N-aveam. Nu primeam decît salariul de la *Anglia* şi ceea ce puteam cîştiga fiind, cu francheţe şi într-un mod aproape notoriu, un jockey amator.

Fiecare bănuţ pe care-l încasam era calculat. De la tatăl meu nu aveam decît mîncarea şi acoperişul infestat de gîndaci de deasupra capului, iar altceva nici nu-i pretindeam, nici nu aşteptam de la el.

— Cred că mi-ar plăcea un transport de cai, am spus eu, neutru. Ce şanse sînt?

— A, rîse Simon, nu trebuie decît să-l întrebi. Nu-l prea văd refuzîndu-te.

Dar Yardman aproape că mă refuză, fiindcă nu-i venea să creadă că vorbeam într-adevăr serios.

— Dragă băiete, gîndeşte-te cu băgare de seamă, te rog din suflet. Cu siguranţă, Anglia Bloodstock e o firmă mai potrivită pentru dumneata, nu? Oricît de bine te-ai descurca aici, noi nu avem nici putere, nici prestigiu... Trebuie să facem faţă realităţii, asta e.

— Nu mă interesează în mod deosebit puterea sau prestigiul.

Yardman oftă adînc.

— Vorbeşti ca un om care le are pe amîndouă, din naştere. Noi, ceilalţi, nu sîntem atît de norocoşi, încît să le putem dispreţul.

— Nu le dispreţuiesc. Dar nici nu le doresc. Sau, nu încă.

Îşi aprinse o ţigară de foi, încet şi cu grijă. Eu îl priveam, contemplativ. Nu-l cunoscusem şi, întrucît provenea dintr-o plămadă diferită de a oamenilor din elita firmei *Anglia,* am constatat că nu ştiam, instinctiv, cum îi funcţiona mintea. După ani de zile în care fusesem angajat de nişte oameni cu un trecut ca al meu, unde multe din cele ce se înţelegeau nu erau niciodată declarate, Yardman era pentru mine ca o ţară străină.

Se comporta foarte părinteşte, lucru cam ciudat din partea unui om atît de slab. Purta ochelari cu rame negre, pe un nas coroiat, puternic.

Obrajii îi erau supţi, iar gura, în consecinţă, părea nevoită să se întindă pentru a-i acoperi dinţii şi gingiile. Buzele i se arcuiau mult în jos la colţuri, dîndu-i uneori o expresie dezagreabilă, iar alteori una tristă.

Era chel în vîrful capului, lucru ce nu se observa la prima vedere, iar pielea lui avea un aspect nesănătos, însă glasul şi degetele îi erau pline de forţă şi, după cum ajungeam să recunosc, avea un caracter şi o voinţă pe măsură.

Trase încet din trabuc, un cilindru subţire şi aprig la înfăţişare, cu o aromă de acelaşi fel. Din spatele ochelarilor, ochii lui mă priveau fără grabă.

Habar n-aveam ce gîndea.

— În regulă, spuse el într-un tîrziu. Te angajez ca asistent al lui Searle şi vom vedea cum merge.

— Ei... vă mulţumesc. Dar de fapt am venit ca să cer postul lui Peters.

— *Al lui Peters...*

Rămase literalmente cu gura căscată, dezvăluind un şir de dinţi regulaţi şi falşi pe maxilarul de jos. Şi-o închise, cu un clănţănit.

— Nu fi prost, băiete. Nu poţi primi postul lui Peters.

— Searle spune că a plecat.

— Îndrăznesc s-o spun şi eu, dar nu de asta e vorba, nu-i aşa?

Am replicat calm:

— Lucrez în secţia Transporturi de la *Anglia* de peste cinci ani, aşa că ştiu toate aspectele tehnice, și toată viaţa am călărit, deci mă pricep şi la îngrijirea cailor. Sînt de acord că nu am deloc experienţă în practică, însă aş putea învăţa foarte repede.

— Lord Grey, clătină din cap Yardman. Nu cred că-ți dai seama prea bine în ce consta munca lui Peters.

— Ba cum să nu? Călătorea cu avionul, alături de cai, şi se îngrijea să ajungă cu bine la destinaţie. Se ocupa de trecerea prin vamă, la plecare şi la sosire, şi lua măsuri să-i ia în primire persoanele stabilite, iar cînd era necesar avea grijă ca un alt transport de cai să fie adus înapoi, fără probleme. E o slujbă de mare răspundere şi implică multe deplasări, iar pe mine mă interesează cît se poate de serios.

— Nu înţelegi, spuse el, cam enervat. Peters era un grăjdar şef voiajor.

— Ştiu.

Continuă să fumeze, cu o expresie de nepătruns. Trei pufăituri. Eu aşteptam, nemişcat, tăcut.

— Nu cumva ai... unele probleme, la Anglia?

— Nu. M-am săturat de munca de birou, atîta tot.

Mă săturasem de ea încă din prima zi, mai bine zis.

— Dar cursele?

— De la *Anglia* primesc sîmbetele libere, iar cele trei săptămîni de concediu anual mi le iau în zile separate, iarna şi primăvara. Şi sînt foarte generoşi cu jumătăţile de zi în plus.

— Preţuiesc mult pentru ei, în termenii meseriei, îndrăznesc să

spun, scutură absent Yardman scrumul în călimară. Te gîndeşti să renunţi?

— Nu.

— Mm... dacă lucrezi pentru mine, mi-ar creşte cu ceva cifra de afaceri prin relaţiile tale din lumea curselor?

— Voi avea grijă în acest sens.

Întoarse capul, privind pe fereastră. Apele rîului la reflux erau leneşe, iar pe malul celălalt un şir de macarale se înălţau ca nişte jucării meccano roşii, în primele raze ale asfinţitului.

Nu puteam nici măcar să bănuiesc ce calcule se derulau cu cea mai mare viteză în creierul ager al lui Yardman, deşi mă întrebasem adesea, în cele cîteva minute de cînd mă aflam acolo.

— Cred că eşti necugetat, dragă băiete. Tinereţe, tinereţe... oftă el, îndreptîndu-şi umerii, în timp ce revenea cu nasul coroiat în direcţia mea.

Ochii săi verzui umbriţi mă priviră fix din găvanele lor adînci, după care îmi spuse cît cîştigase Peters: cincisprezece lire sterline, plus trei lire cheltuieli pentru fiecare noapte de muncă. Era vizibil convins că vestea avea să mă descurajeze; şi aproape că aşa se întîmplă.

— Cîte deplasări pe săptămînă? am întrebat, încruntîndu-mă.

— Depinde de perioada din an. O ştii, desigur. După vînzările de mînji şi cînd vin iepele de prăsilă, s-ar putea să fie trei deplasări. în Franţa, poate chiar patru. De obicei două, uneori nici una.

Urmă o scurtă pauză. Ne priveam. Eu nu aflam nimic nou.

— Bine, am spus dintr-o dată. Pot primi postul?

Buzele lui Yardman se arcuiră într-o expresie ciudată, pe care ulterior aveam s-o recunosc ca fiind un zîmbet ironic.

— Poţi încerca, răspunse el. Dacă doreşti.

CAPITOLUL 2

O slujbă e aşa cum ţi-o faci. Trei săptămîni mai tîrziu, după Crăciun, am zburat la Buenos Aires cu doisprezece mînji, cei patru de la *Anglia* şi încă opt de la diverse agenţii de cai de rasă, toţi adunaţi laolaltă la orele cinci ale unei dimineţi friguroase de marţi, la Gatwick.

Simon Searle le organizase sosirea şi le rezervase locurile, cu ajutorul unei companii charter; eu i-am luat în primire din diversele autovane, i-am instalat în avion, le-am trecut documentele prin vamă şi, în sfîrşit, am decolat.

Mă însoţeau doi dintre grăjdarii voiajori ai lui Yardman, extrem de nemulţumiţi că eu primisem postul lui Peters, nu ei. Fiecare rîvnise la avansare şi, în termenii relaţiilor umane, călătoria a fost un fiasco plin de răceală. În rest, totul a mers bine.

Am ajuns în Argentina cu patru ore întîrziere, dar autovanele noilor proprietari ai cailor ne aşteptau la aeroport, ca să preia încărcătura.

Am trecut din nou caii şi hîrtiile prin vamă şi m-am asigurat că fiecare dintre cei cinci noi proprietari îşi primea caii atribuiţi şi certificatele potrivite.

A doua zi, avionul a îmbarcat o încărcătură de lăzi cu blănuri, pentru zborul retur, şi am pornit înapoi spre Gatwick, sosind vineri. Sîmbătă, am avut o înfrîngere şi o victorie la Sandown Races. Duminica mi-am petrecut-o în modul meu obişnuit, iar luni am zburat cu nişte ponei de circ în Germania.

După două săptămîni în noua slujbă, eram frînt de oboseală; după o lună, mă acomodasem. Trupul mi se obişnuise cu orele lungi de program, mesele neregulate, cafelele non-stop şi dormitul în

poziţie şezînd, pe baloţi de fîn, la trei mii de metri altitudine.

Celor doi grăjdari, Timmie şi Conker, le-a trecut treptat revolta, şi am început să formăm o echipă eficientă, rapidă şi laconică.

În mod previzibil, familia mea era oripilată de schimbarea ocupaţiei şi toţi se străduiau să-mi mute gîndul. Neliniştită, sora mea şi-a retractat cuvintele pe care ştiam că le meritasem, tatăl meu se gîndea să-i lase totuşi titlul moştenire unui văr, aeroplanele fiind întru totul contra naturii şi de obicei fatale, iar pe mama au apucat-o istericalele cu privire la ceea ce-aveau să spună prietenii.

— Asta-i o muncă de salahor, se tîngui ea.

— Orice muncă e aşa cum ţi-o faci.

— Ce vor crede Filyhough-ii?

— Cui îi pasă de ce vor crede ei?

— Nu e o slujbă *potrivită* pentru tine, îşi frînse ea mîinile.

— Este o slujbă care-mi place. Mi se potriveşte, prin urmare *este* potrivită.

— Ştii că nu asta am vrut să zic.

— Ştiu prea bine ce-ai vrut să zici, mamă, şi te contrazic categoric. Oamenii trebuie să lucreze ceea ce le place; numai pe baza asta ar trebui să se hotărască. N-are de ce să conteze dacă e sau nu O.K. din punct de vedere social.

— Dar contează! strigă ea, exasperată.

— Pentru mine a contat aproape şase ani, am recunoscut eu, dar nu mai e cazul. Iar ideile se mai şi schimbă. Ceea ce fac acum, s-ar putea ca la anul să fie cel mai căutat lucru. Dacă nu sînt atent, jumătate din cunoscuţii mei se vor lupta să primească posturi. Oricum, mie îmi convine şi voi merge mai departe.

Cu toate acestea, nu se lăsa convinsă şi nu le putea face faţă oamenilor din cercul ei, bătrînicioşi şi încătuşaţi în convenţii, decît susţinînd că slujba era „ca să cîştige experienţă, înţelegeţi” şi

tratînd-o ca pe o glumă. Şi pentru Simon Searle fusese o glumă, la început.

— Nu faci tu mulţi purici aici, Henry, spusese el, încrezător. Toată mizeria asta nu-i de tine, cu costumele tale negre nepătate, cămăşile albe ca zăpada şi nici un fir de păr deranjat de la locul lui. O deplasare îţi va fi de ajuns.

După o lună, arătînd absolut neschimbat, am venit să-mi iau leafa, într-o vineri după-amiază, şi am pornit spre cîrciumă lui favorită, o bombă ordinară cu vitralii la uşi şi duhoare cronică de gunoi.

Se proţăpi pe un taburet de bar, cu cărnurile atîrnîndu-i în jur.

— O halbă pentru el, zise, fac eu cinste, şi o jumate pentru mine.

Şi-o bău dintr-o singură sorbitură, îndelung exersată.

— Şi cum mai merge cutreieratul globului? îşi linse el spuma de pe buza de sus.

— Îmi place.

— Recunosc, zîmbi amical Simon, că încă n-ai încurcat borcanele.

— Mulţumesc.

— Deşi nici n-ar fi cazul, bineînţeles, de vreme ce eu fac toată munca de bază pentru tine, şi la plecare şi la destinaţie.

— Într-adevăr.

La drept vorbind, era un organizator excelent, unul din principalele motive pentru care *Anglia* făcea adesea afaceri cu *Yardman Transport*, în locul firmei *Clarkson Carrier*, mult mai mare şi mai cunoscută. Aranjamentele lui Simon erau simple, clare şi întotdeauna confirmate de două ori: agenţiile, proprietarii şi liniile aeriene cunoşteau deopotrivă situaţia şi ştiau unde să fie şi la ce ore.

Nimeni din meserie, cel puţin dintre cunoscuţii mei, nu era la fel de demn de încredere.

Eu însumi fiind atît de meticulos, îi admiram munca aproape ca pe o operă de artă.

Mă măsură cu privirea, amuzat în sinea lui.

— Doar nu pleci la drum îmbrăcat aşa?

— Ba da, mai mult sau mai puţin.

— Ce-nseamnă mai mult sau mai puţin?

— Port un pulover în loc de sacou, în avion şi la aeroport.

— Şi-ţi agăţi sacoul în cuier, pentru cînd aterizezi?

— Chiar aşa.

Rîse, dar fără răutate.

— Eşti un băiat marfă, Henry.

Mai ceru beri, ridică din umeri la refuzul meu şi bău iarăşi cu sete.

— De ce eşti aşa de metodic?

— E mai sigur.

— Mai sigur, se înecă el cu berea, tuşind şi rîzînd. Cred că nu ţi-ai dat însă seama că multor oameni din steeplechase şi transporturile aeriene s-ar putea să nu li se pară o soluţie prea sigură.

— Nu asta am vrut să spun.

— Atunci, ce?

Eu, însă, am clătinat din cap, preferind să nu-i explic.

— Vorbeşte-mi despre Yardman, i-am cerut.

— Ce vrei să ştii?

— Păi, de unde e... totul.

Simon îşi cocoşă protector umerii mari în jurul halbei, ţuguindu-şi buzele.

— A intrat în firmă după război, cînd a ieşit din armată. Fusese sergent într-un regiment de infanterie, cred. Detalii nu cunosc: nu l-am întrebat niciodată. Oricum, şi-a croit drum în ierarhia

companiei. Pe-atunci, desigur, nu se numea *Yardman Transport.* Îi aparţinea unei familii, Mayhew, dar ăştia erau pe moarte... pe nepoţi nu-i interesa, chestii de-astea. Cînd am ajuns eu, Yardman preluase firma; nu ştiu în ce mod anume, dacă stau să mă gîndesc, dar e un băiat deştept, nu încape nici o îndoială. Să luăm, de pildă, trecerea la transporturile pe calea aerului. El a insistat pe avantajele expedierii cailor cu avionul, în timp ce toate celelalte agenţii de transporturi îi trimiteau numai pe mare.

— Chiar dacă sediul firmei e într-un port, am remarcat eu.

— Da. Foarte comod, într-o vreme. Acum nu prea se mai foloseşte, de cînd au oprit exportul cailor pe continent, pentru carne.

— S-a ocupat Yardman de aşa ceva?

— Agent de navlosiri, dădu din cap Simon. La celălalt capăt al cheului e un antrepozit mare, de unde îi preluam. Începeau să fie aduşi cu trei zile înainte de sosirea vaporului. O dată la două săptămîni, în medie. Nu pot spune că-mi pare rău că s-a terminat. Era mult de muncă şi multă mizerie şi zgomot, şi nu ieşeau profituri prea mari, a spus Yardman.

— Totuşi, nu te deranja faptul că erau trimişi la abator?

— Nu mai mult decît în cazul vitelor sau al porcilor, îşi termină el berea. De ce m-ar fi deranjat? Toţi murim, odată şi-odată.

Cu un zîmbet vesel, arătă spre pahare:

— Mai luăm un rînd?

El mai comandă unul. Eu, nu.

— N-a mai aflat nimeni nimic despre Peters? l-am întrebat.

Simon clătină din cap:

— Nici un murmur.

— Şi actele lui?

— Sînt tot la birou, din cîte ştiu.

— Cam straniu, nu ţi se pare?

Ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată, poate-o fi vrut să se-ascundă de cineva şi a reuşit perfect.

— Dar n-a trecut nimeni să-l caute?

— Nnţ. Nici poliţie, nici agenţi neplătiţi, nici muieri în călduri – nimeni.

— S-a dus în Italia, pur şi simplu, şi nu s-a mai întors?

— În două vorbe, confirmă Simon. A plecat la Milano, cu nişte iepe de prăsilă, şi ar fi trebuit să revină în aceeaşi zi. Dar au fost nişte probleme cu un motor, nu ştiu ce, şi pilotul a intrat în criză de timp şi a spus că îl păşteau necazuri mari dacă solicita motorul prea multe ore. Aşa că au rămas acolo peste noapte, iar dimineaţa Peters n-a mai apărut. L-au aşteptat aproape toată ziua şi s-au întors fără el.

— Asta-i tot?

— În mare. Doar unul dintre micile mistere ale vieţii. Ce e, te temi că Peters o să reapară şi-şi va relua postul?

— Cam aşa ceva.

— Era o javră nesuferită, spuse el, gînditor. Abuza de drepturile lui. Mereu pus pe ceartă; genul ăsta de om. Un scandalagiu. Nu stătea la discuţii cu vameşii străini.

Îmi zîmbi:

— Pariez că mor de bucurie să te vadă pe tine în locul lui.

— Îndrăznesc să spun că, într-un an, doi, voi fi şi eu la fel de ciufut.

— Un an, doi? se miră el. Henry, toate-s bune şi frumoase că ai luat slujba lui Peters ca să te distrezi şi tu puţin, dar nu poţi dori serios s-o păstrezi permanent...

— Crezi că ar fi mai potrivit să stau în dosul unui birou solid şi comod, la *Anglia?* am întrebat eu ironic.

— Da, răspunse serios Simon. Bineînţeles că aşa ar fi.

Am oftat.

— Nu începe şi tu. Credeam că măcar tu ai putea să înțelegi...

M-am întrerupt, amărît.

— Ce să înțeleg?

— Ei... că nu există nici o legătură între cine ţi-e tată şi ce muncă e mai potrivită pentru tine. Iar statul la birou mie nu mi se potriveşte. Am ajuns la concluzia asta încă din prima săptămînă la *Anglia,* dar am rămas acolo fiindcă făcusem tărăboi, insistînd să primesc un post obişnuit, şi n-aveam de gînd să recunosc că făcusem o greşeală. Am încercat să mă adaptez. În orice caz, m-am obişnuit, dar acum... acum... Nu cred că aş mai suporta din nou programul ăla de rutină, de la nouă la cinci.

— Tatăl tău e trecut de optzeci de ani, nu? întrebă Simon, îngîndurat.

Am încuviinţat.

— Şi crezi că, la moartea lui, ţi se va mai permite să trambalezi cai prin toată lumea? Şi cît timp ai *putea* s-o faci fără să devii un smintit excentric? Vrei-nu vrei, Henry, e destul de uşor să urci scara socială, dar al dracului de greu s-o cobori. Şi să rămîi respectat, adică.

— Iar eu aş putea fi respectat stînd la birou, în firma *Anglia,* transferînd caii de la un proprietar la altul, pe hîrtie, dar nu şi dacă umblu de colo-colo şi în transport cu avioanele?

— Exact, rîse el.

— A-nnebunit lumea.

— Eşti un romantic. Dar timpul te va lecui şi de asta.

Mă privi într-un mod deschis, cu prietenie tolerantă, îşi termină berea şi se scurse în jos de pe taburet ca o amoebă de catifea reiată verde.

— Haide, mă chemă el, a sosit momentul să luăm încă un rînd, mai încolo, la *Saracen's Head.*

În după-amiaza următoare, la Newbury Races, am privit cinci curse din tribună şi am participat la una.

Nu eu alesesem inactivitatea, ci îmi fusese impusă de stewarzi. Cînd aveam douăzeci de ani, îmi prezentaseră obişnuitul lor ultimatum pentru călăreţii amatori de rînd: sau devin profesionist, sau nu mai călăresc decît în cincizeci de curse deschise pe sezon.

Cu alte cuvinte, să nu subminez meseria: să nu mai iau pîinea de la gura profesioniştilor. (De parcă jocheii ar *mînca* multă pîine la viaţa lor.)

Nu devenisem profesionist la douăzeci de ani, fiindcă fusesem atît prea convenţional, cît şi insuficient de priceput.

Şi nu eram nici destul de bun ca să fiu un profesionist de prim rang, dar fusesem mult timp amator cu normă întreagă. Un peşte mare într-un eleşteu.

În libertatea nou-găsită a slujbei mele de la *Yardman,* regretam că la douăzeci de ani nu fusesem mai îndrăzneţ.

Îmi plăcea enorm steeplechase-ul şi, cu o candidatură de profesionist angajat permanent, aş fi putut avea un succes decent. Imobilizat pe tribunele din Newbury, acceptam dureros faptul că sora mea mă adusese cam tîrziu la realitate.

Singurul cal pe care-l călăream participa la cursa „numai amatori". Întrucît asupra numărului de competiţii ale amatorilor în care alergam nu acţionau restricţii, puţine se desfăşurau fără mine.

Călăream cu regularitate pentru mai mulţi proprietari care nu voiau să plătească onorariile jocheilor profesionişti, pentru unii care considerau că în cursele de amatori caii lor aveau şanse mai mari şi pentru cîţiva cărora le plăcea sincer cum lucram.

Toţi ştiau foarte bine că, dacă învingeam în cursele deschise sau de amatori, aşteptam zece la sută din cîştig.

Se dusese buhul. Henry Grey călărea pentru bani, nu de amorul artei. Henry Grey era cel mai mare fals amator dintre toţi profesioniştii deghizaţi.

De vreme ce eram tăcut şi discret, şi puteau avea încredere în tăcerea mea, primisem chiar şi cadouri în bani de la stewarzi: şi numai fiindcă tatăl meu era contele de Creggan, permisul meu de amator supravieţuia.

În aceeaşi după-amiază, la vestiar, am descoperit că, oricît de diferit mă simţeam, nu-mi puteam schimba sistemul stabilit.

Pălăvrăgeala nepăsătoare şi zgomotoasă curgea în jurul meu şi, ca de obicei, îmi era imposibil să iau şi eu parte. Nimeni nu aştepta asta de la mine. Se obişnuiseră. Jumătate dintre ei îmi luau aerul taciturn drept aroganţă şi înfumurare, iar ceilalţi ridicau din umeri, în sensul că „aşa e Henry”.

Nimeni nu se manifesta ostil pe faţă, eu fiind acela care nu reuşea să se integreze, eu. M-am schimbat încet cu echipamentul de curse, ascultînd glumele şi limbajul cald din popor, fără a mă putea gîndi la nimic, nici un cuvînt de spus.

Am cîştigat cursa. Proprietarul, plin de mulţumire, mi-a dat o palmă pe umăr în public şi un pahar de băutură în barul membrilor, şi, pe furiş, după un colţ, patruzeci de lire sterline.

A doua zi, duminică, am tocat toată suma.

Am pus în funcţiune motorul micului meu *Herald* în garaj, în întunericul dinaintea zorilor, şi am deschis uşile cît de tăcut posibil, pornind pe alee.

Mama invitase în weekend încă o prezumptivă fecioară cu zestre grasă, împreună cu părinţii ei lejer cam stricţi, iar după ce în

ajun îi escortasem conştiincios la Newbury Races şi le dădusem pontul unui cîştigător – adică eu – consideram că îmi făcusem datoria.

Pînă seara tîrziu, cînd mă întorceam eu acasă, mi-am spus cu răceală, aveau să plece şi, cu puţin noroc, proasta mea creştere de a dispărea fără un cuvînt urma să-i fi descurajat definitiv.

După ce am condus neîntrerupt spre nord timp de două ore şi jumătate, pe la zece fără ceva, am intrat pe o poartă discretă, cu stîlpi, din Lincolnshire.

Am parcat maşina la capătul unui şir de alte maşini, am coborît, m-am întins din toate încheieturile şi am ridicat privirea spre cer.

Era o dimineaţă senină şi rece, cu vizibilitate maximă. Nu se zărea nici un nor. Cu un zîmbet mulţumit, am pornit agale spre şirul de clădiri zugrăvite în alb şi am deschis uşa de sticlă, intrînd în holul principal de la Fenland Flying Club.

Holul consta într-o sală spaţioasă, din care porneau cîteva coridoare, iar în partea opusă o uşă se deschidea spre aerodromul propriu-zis.

Pe pereţi erau hărţi înrămate, multe regulamente ale Ministerului Aerului, obligaţii şi interdicţii pentru piloţii vizitatori din alte cluburi, un buletin meteorologic giorsuit şi o listă cu persoanele dornice să participe la un campionat de ping-pong.

Într-un capăt se aflau cîteva mese mici de lemn cu scaune tari, pe jumătate ocupate, iar vis-à-vis, pe toată lăţimea celeilalte părţi, se întindea biroul de recepţie-operaţiuni-etcaetera. În spatele acestuia, căsca şi se scărpina între omoplaţi un om dolofan şi somnoros cam de vîrsta mea, afişînd un pulover gros şleampăt şi o mahmureală cît toate zilele.

În mîna liberă ţinea o ceaşcă de cafea tare şi o ţigară, vorbind letargic cu un boboc tînăr care adusese o iubită, dornic s-o

impresioneze.

— Ţi-am spus, bătrîne, trebuia să ne dai un telefon. Toate avioanele sînt ocupate pe ziua de azi. Îmi pare rău, n-am ce face. Poţi să te-nvîrţi pe-aici dacă vrei, în caz că nu apare cineva...

Se întoarse spre mine, nepăsător.

— ’neaţa, Harry. Cum merge?

— Foarte O.K. Şi tu?

— Au, zîmbi el, nu mă tăia, că va curge ginu’.

Se răsuci şi consultă tabelul orar vast care acoperea aproape tot peretele din spatele lui.

— Azi îl ai pe Kilo November, e lîngă pompele de alimentare, cred. Iarăşi traversezi ţara, aşa-i?

— M-hm, am dat eu din cap

— O zi frumoasă pentru aşa ceva, aplică el o etichetă pe hartă, în locul marcat cu *H. Grey, traversare solo.*

— Nici nu s-ar putea alta mai frumoasă.

Fata întrebă, abătută:

— Dar după-amiază, cum ar fi?

— N-aveţi noroc. Toate sînt rezervate. Şi se întunecă atît de devreme... Mîine are să fie o mulţime de avioane.

Am luat-o din loc, ieşind pe uşă spre aerodrom, pentru a ocoli spre pompele de benzină.

Acolo erau aliniate şase avioane cu cîte un singur motor, pe două rînduri de cîte trei, iar un bărbat înalt, cu salopetă albă, îi făcea plinul unuia, prin deschizătura de pe suprafaţa superioară a aripii din stînga.

Cînd mă văzu venind, îmi făcu cu mîna şi zîmbi.

— Urmează al tău, Harry. Băieţii l-au reglat anume. Au spus că nici tu nu-l puteai pune mai bine la punct.

— Mă bucur să aud, am zîmbit eu.

Înşurubă capacul la loc şi sări jos.

— Splendidă zi, spuse, privind în sus; pe cer se zăreau deja două avioane mici, iar altele patru stăteau pregătite în faţa turnului de control.

— Te duci departe? mă întrebă.

— În Scoţia.

— A, păi trişezi, trase el de furtun, începînd să-l tîrască spre următorul avion. Navigaţia e prea uşoară. Nu trebuie decît să zbori spre vest pînă dai de A1, după care zbori în sus pe linie.

— Merg la Islay, am răspuns eu, surîzînd. Fără şosele, îţi promit.

— La Islay... Asta-i altceva.

— Voi ateriza acolo să iau prînzul, şi-ţi aduc şi ţie puţină iarbă neagră.

— Cît de departe e?

— Cam la şaptezeci de mile nautice.

— Te vei întoarce pe întuneric.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Scoase capacul avionului Kilo November şi începu să-i facă plinul.

— Aproape tot drumul, da.

Am făcut verificările de rutină peste tot în jurul aparatului, mi-am luat din maşină geaca matlasată şi diagramele, am completat planul de zbor, am cerut de la turnul de control aprobarea de rulare şi, nu peste mult, eram în aer.

Aerul e un material curios. Tindem să credem că, fiind invizibil, înseamnă că acolo nu e nimic. Ce nu vedem nu există, cam aşa ceva.

Dar aerul este dur, elastic şi rezistent; şi, cu cît te repezi mai adînc în el, cu atît devine mai solid. Aerul produce curenţi mai puternici decît valurile mării şi turbulenţe pe lîngă care vîrtejul Charybdis ar arăta ca apa care se scurge din cada de la baie.

Prima oară cînd am zburat, mi-am explicat raţional problema

invizibilității comparînd avionul cu un submarin: şi cu unul şi cu altul, te deplasezi în sus, în jos şi lateral printr-un mediu înconjurător nevăzut, dar foarte palpabil.

Apoi, m-am gîndit că, dacă ochii omeneşti ar fi fost construiți altfel, ar fi putut să vadă amestecul de azot şi oxigen pe care-l respirăm la fel de clar ca substanța compusă din hidrogen şi oxigen cu care ne spălăm.

Cu asta, existența concretă şi plastică a aerului a devenit pentru mine o certitudine şi nu mi-am mai bătut capul cu ea.

Ziua cînd m-am dus la Islay era o plăcere pură. Deja zburasem atît de mult, încît manevrarea micii aeronave era la fel de firească precum condusul unei maşini şi, cu condițiile meteorologice perfecte şi ruta calculată atent şi pusă la îndemînă pe scaunul gol de lîngă mine, nu-mi mai rămînea decît să savurez plăcerea zborului.

Şi asta am şi făcut, pentru că prefer singurătatea. Mai concret, îmi place să stau singur într-o capsulă mică, eficientă şi zgomotoasă, cu douăzeci şi cinci de mii de turații pe minut, la o mie cinci sute de metri deasupra nivelului mării, gonind peste suprafața solului cu o sută şaptezeci de kilometri pe oră, menținînd un curs stabil de trei sute treisprezece grade, pe direcția nordvest, spre mare şi o insulă scoțiană.

Am găsit insula Islay fără probleme şi mi-am reglat radioul pe frecvența 118,5, a postului de la Port Ellen. M-am prezentat:

— Turnul Port Ellen, sînt Golf Alpha Romeo Kilo November, mă auzi?

Din cască hîrîi un glas cu accent scoțian:

— Golf Kilo November, bună ziua, ascult.

— Kilo November se apropie de la sud-est, distanța cincisprezece mile, cer instrucțiuni de aterizare, terminat.

— Kilo November e autorizat să aterizeze pe baza din dreapta

pe pista zero patru, Q.F.E. 998 milibari. Vînt la suprafaţă zero şase zero, zece noduri, semnalul de teren la vedere.

Urmîndu-i instrucţiunile, am început coborîrea, am ocolit pe circuit micul aerodrom, am oprit motorul, am întors în vînt, am planat la optzeci, am atins solul şi am rulat pînă la turnul de control, pentru raport.

După ce am mîncat într-un snack-bar, m-am dus să fac o plimbare pe malul mării, inspirînd aerul blînd al Atlanticului, şi am uitat să caut iarbă neagră ca s-o iau cu mine la întoarcere. Insula picotea la soare, somnolentă, fiind duminică.

Era paşnică şi îndepărtată, încetinind bătăile inimii; balsam pentru suflet, dacă stăteai acolo trei ore, de vitalizare, dacă rămîneai toată viaţa.

Aurul de pe cer se stinsese deja cînd am pornit înapoi şi am zburat mulţumit în penumbră, apoi în întuneric, navigînd cu ajutorul busolei şi verificîndu-mi direcţia după balizele radio peste care treceam.

Am aterizat pentru scurt timp la Carlise ca să realimentez, după care am ajuns fără evenimente înapoi la Lincolnshire, aterizînd uşor şi cu regret pe pista atît de bine cunoscută.

Ca de obicei duminica, încăperea de lîngă sala mare a clubului era plină de piloţi amatori ca mine, vorbind cu toţii despre gripări de motor, loopinguri, ratinguri, glisări laterale şi marje de deviere.

Am ocolit mulţimea pînă la bar şi mi-am luat un whiskey cu apă, care avea un gust sec şi bun pe limbă, amintindu-mi unde fusesem.

Cînd m-am întors, m-am pomenit chiar lîngă recepţioner şi un băiat roşcovan cu care stătea de vorbă. Observîndu-mi privirea, îi spuse:

— Uite pe cineva cu care ar trebui să schimbi cîteva cuvinte.

Harry al nostru aci de faţă e tăcut ca un peşte, dar să nu te laşi amăgit... Ne dă clasă la zbor celor mai mulţi de-aici, gesticula el spre ceilalţi din sală. Hai, întreabă-l pe Harry. A început la fel ca tine, fără să ştie o iotă, acum doar trei-patru ani.

— Patru, am precizat eu.

— Uite, vezi? Patru ani. Iar acum, are licenţă comercială şi destule ratinguri ca să umple o carte, şi poate demonta un motor ca un mecanic.

— De-ajuns, l-am întrerupt eu, ponderat; oricum tînărul arăta complet neimpresionat, ca şi cum n-ar fi înţeles ce i se spunea. Cred că esenţialul e clar: odată ce-ai început, mergi înainte. Un lucru duce la altul.

— Azi am luat prima lecţie, spuse însufleţit băiatul, începînd să mi-o povestească în amănunt, lucru care dură cincisprezece minute. În timp ce el se descărca, am mîncat două sandvişuri groase cu şuncă şi mi-am terminat whiskey-ul. „Nu prea poţi să-l condamni," mi-am spus, ascultîndu-l cu o atenţie parţială. „Primul zbor, dacă ţi-a plăcut, te apucă de gît şi nu-ţi mai dă drumul." Acelaşi lucru i se întîmplase şi lui, cum mi se întîmplase şi mie, într-o zi oarecare cînd am intrat pe poarta aerodromului, vag interesat să dau o raită cu un avion mic numai pentru a vedea cum e.

Fusesem în vizită la o stră-mătuşă pe moarte şi eram deprimat. Desigur, domnul...? „Grey," am răspuns eu.

Desigur, domnul Grey ar putea zbura cu un instructor, mi-au spus aviatorii; iar instructorul, căruia nu i se spusese că doream doar să admir peisajul din aer, a început într-o doară să mă înveţe pilotajul.

Am rămas acolo toată ziua, cheltuindu-mi salariul pe-o săptămînă. Iar în duminica următoare, am revenit. Şi, de-atunci, astfel s-au dus aproape toţi banii mei şi aproape toate duminicile.

Roşcovanul fu oprit de un bărbat masiv, în costum de tweed, care se scuză amabil, dar foarte ferm, postîndu-se între noi.

— Harry, te-am aşteptat să te întorci.

— Bei ceva?

— Da... de acord, într-un minut.

Se numea Tom Wells. Avea o mică firmă charter cu baza pe aerodrom şi, duminica, dacă nu avea avioanele angajate, le închiria clubului de aviaţie. Cel cu care zburasem la Islay era al lui.

— Am greşit ceva?

— Dacă ai greşit? De ce să fi greşit, pentru numele lui Dumnezeu? Nu, am un necaz şi mă gîndeam că poate mă ajuţi tu.

— Dacă am cum, desigur.

— Săptămîna viitoare am rezervări pînă peste cap şi-mi va lipsi un pilot. Vrei să faci un zbor pentru mine, duminică?

— Da, am răspuns; o făcusem de mai multe ori.

Tom rîse:

— Niciodată nu faci risipă de cuvinte, Harry, băiatule. Bine, îţi mulţumesc. Cînd te pot suna ca să-ţi dau cîteva informaţii?

Am ezitat.

— Mai bine te sun eu, ca de obicei.

— Atunci, sîmbătă dimineaţă.

— Perfect.

Am băut un rînd împreună, el vorbind nemulţumit despre penuria crescîndă de piloţi şi cît de scump era acum pentru un tînăr ca să pornească pe cont propriu, instruirea unui pilot de avion cu mai multe motoare costa cel puţin trei mii de lire sterline şi numai liniile aeriene şi-o puteau permite. Îşi instruiau propriii lor oameni şi, evident, îi păstrau.

Cînd generaţia care învăţase pilotajul în R.A.F., în timpul războiului, îmbătrînea prea mult, firmele charter mai mici aveau să

se pomenească într-o mare strîmtoare.

— Ştii, spuse el, fiind vădit că aici urmărise să ajungă, tu eşti o ciudăţenie. Ai licenţă comercială şi toate celelalte şi abia dacă le foloseşti. De ce? Ce-ar fi să renunţi la munca aia de birou plicticoasă şi să te angajezi la mine?

L-am privit lung, un moment. Era aproape prea ispititor, dar, cu excepţia tuturor celorlalte probleme, ar fi însemnat să renunţ la steeplechase, iar pentru aşa ceva nu eram pregătit. Am clătinat încet din cap, spunînd că, pentru încă vreo cîţiva ani, nu puteam accepta.

În drum spre casă, m-am distrat de ironia situaţiei. Tom Wells nu ştia în ce consta munca mea de birou, ci numai că lucram la o firmă. Nu apucasem să-i spun că nu mai eram acolo şi nici n-aveam de gînd.

Nu ştia de unde veneam, habar n-avea de viaţa mea din afara aerodromului. Nimeni de acolo nu ştia adevărul, şi preferam aşa. Nu eram decît Harry, cel care apărea duminica şi zbura, dacă avea bani, sau lucra la motoare, în hangar, cînd nu avea.

Tom Wells îmi oferise o slujbă datorită meritelor mele personale, nu din cauza tatălui meu, cum făcuse Yardman, iar asta mă încînta enorm.

Rareori mi se întîmpla să fiu sigur de motivele ce stăteau la baza lucrurilor care mi se ofereau. Dar, dacă acceptam postul, anonimatul meu la aerodrom s-ar fi risipit destul de repede, toate vechile probleme ar fi dat buluc, iar Tom Wells ar fi putut foarte bine să-şi retracteze oferta, lăsîndu-mă fără posibilitatea de a evada o zi pe săptămînă, ca să stau singur cu gîndurile mele.

Familia mea nu ştia că eram pilot. Nu le spusesem de zborul din acea primă zi, fiindcă pînă ajunsesem eu acasă stră-mătuşa mea murise şi mi-era ruşine că, în timp ce ea îşi dădea sufletul, eu mă distrasem.

Nu le-am spus nici pe urmă, pentru că mă temeam să nu facă scandal şi să mă oprească. Nu peste mult, mi-am dat seama ce eliberare era să trăiesc două vieţi, aşa că le-am menţinut intenţionat separate.

Era foarte uşor, din moment ce niciodată n-am fost prea vorbăreţ: cînd eram întrebat unde mergeam duminica, pur şi simplu nu răspundeam, iar cărţile şi diagramele, computerele şi instrumentele mi le ţineam încuiate în camera mea. Asta era tot.

CAPITOLUL 3

A doua zi după ce am fost la Islay, l-am cunoscut pe Billy.

Cu Conker şi Timmie, după ce-și înghiţiseră nemulţumirea că le suflasem avansarea de sub nas, încheiasem un armistiţiu.

Pe drum, conversau exclusiv între ei, nu şi cu mine, dar aceasta era, ca de obicei, vina mea; şi ajunseserăm să împărţim lucruri ca sandvişurile şi ciocolata – şi munca – într-un mod echitabil, considerat sigur de toată lumea.

Billy a dat imediat de înţeles că, în cazul lui, lucrurile aveau să stea cu totul altfel. Pentru Billy, lupta de clasă exista sub forma unui cîmp de bătălie însîngerat, pe care el era cel mai activ şi de neobosit războinic în viaţă.

La cinci secunde după ce făcuserăm cunoştinţă, îşi ascuţea deja ghearele. Ne aflam pe Cambridge Airport, la ora cinci dimineaţa.

Urma să ducem două transporturi de cai de curse recent vînduţi, de la Newmarket pînă la Chantilly, lîngă Paris, iar încărcatul şi descărcatul urmau să prelungească mult programul de lucru.

În timp ce-mi încuiam maşina în parcare, mă gîndeam cît de

repede reuşeam să facem treaba Conker, Timmie şi cu mine, cînd lîngă mine se opri Yardman însuşi, într-un *Jaguar Mark 10* de culoare închisă.

În maşină cu el se mai aflau doi oameni: o siluetă masivă şi neclară pe bancheta din spate, iar în faţă, Billy.

Yardman coborî, căscă, se întinse, privi cerul şi în sfîrşit se întoarse spre mine.

— Bună dimineaţa, băiete dragă, mă salută el, foarte afabil. Minunată zi pentru zbor.

— Foarte, am confirmat eu.

Eram surprins să-l văd: nu avea obiceiul să se scoale devreme, nici să vină pentru a ne ura drum bun. Simon Searle venea uneori, dacă apăreau unele dificultăţi cu actele, dar Yardman, niciodată.

Şi totuşi se afla acolo, cu costumul negru atîrnîndu-i pe trupul prea slab şi lumina rece a zorilor aruncîndu-i umbre dezavantajoase pe pielea aspră, ciupită de vărsat.

Ca întotdeauna, ochelarii cu rame negre îi ascundeau expresia ochilor adînciţi în cap. La o lună de cînd lucram în serviciul lui, văzîndu-l în clădirea din port de două sau trei ori pe săptămînă, cu ocazia vizitelor mele pentru instrucţiuni, rapoarte şi plăţi, nu-l cunoşteam cu nimic mai bine decît în acea primă după-amiază.

În felul lor, barierele sale de apărare erau la fel de eficiente ca ale mele.

Îmi spuse, printre căscături mărunte, cu fălcile încleştate, că Timmie şi Conker nu veneau, avînd cîteva zile de concediu. Adusese doi oameni, care aveau bunăvoinţa de a-i înlocui cu asemenea ocazii, şi era sigur că şi cu ei urma să fac treabă bună.

Venise cu ei personal, îmi explică el, pentru că mijloacele de transport în comun nu puteau asigura întîlnirile la ora cinci dimineaţa pe Aeroportul Cambridge.

În timp ce vorbea, pasagerul din faţă coborî.

— Billy Watkins, îl prezentă în treacăt Yardman, arătînd cu capul de la unul la altul.

— Bună dimineaţa, Lord Grey, mă salută Billy.

Era un tînăr de vreo nouăsprezece ani, foarte zvelt, cu ochi albaştri şi rotunzi, reci.

— Henry, am spus eu, automat. În alţi termeni, colaborarea ar fi fost imposibilă, şi oricum preferam să fiu numit aşa.

Billy mă privi cu ochi mari, opaci şi insolenţi. Făcînd pauze între cuvinte, muşcîndu-le şi trîntindu-le ca pe nişte ciocane, repetă:

— Bună... dimineaţa... Lord... Grey.

— Atunci, bună dimineaţa, domnule Watkins.

În ochii lui licări o scînteie, după care reveniră la inexpresivitatea holbată dinainte.

Dacă se aştepta la vreo împăciuire moleşită din partea mea, atunci putea s-o aştepte mult şi bine.

Yardman observă antagonismul prompt dintre noi, care îl nemulţumi.

— Te-am prevenit, Billy, începu el grăbit, după care se întrerupse la fel de repede. Sînt convins, dragă băiete, îmi spuse cu blîndeţe, că nu vei lăsa ca nici o... ciocnire personală de temperamente să influenţeze transportul în siguranţă al preţioasei voastre încărcături.

— Într-adevăr, am confirmat.

Yardman zîmbi, arătîndu-şi dantura regulată şi cenuşie, pînă la măsele. M-am întrebat într-o doară de ce, dacă-şi putea permite o asemenea maşină, nu investea în nişte dinţi cu aspect mai natural. I-ar fi ameliorat sută la sută înfăţişarea.

— Atunci e bine, spuse el cu o vioiciune satisfăcută. Să începem.

Al treilea om coborî cu greu din maşină. Problemele sale erau

cauzate de o burtă cu care s-ar fi mîndrit orice femeie gravidă cu gemeni.

În jurul său fîlfîia o salopetă maro de magazioner, care nu i-ar fi venit bine nici de frică, iar pe dedesubt, două bretele roşii peste cămaşa cadrilată se chinuiau să susţină nişte pantaloni simpli, închişi la culoare.

Avea vreo cincizeci de ani, începea să chelească, arăta obosit, neras şi posomorît şi nu mă privea deloc în ochi – nici atunci, nici mai tîrziu.

Ce mai echipă, mi-am spus eu resemnat, uitîndu-mă de la el la Billy şi înapoi. Adio viteză şi eficienţă pe ziua aceea.

De fapt, grăsanul se dovedi şi mai incapabil decît părea, tratînd caii cu acea brutalitate pe care o cauzează frica.

Yardman îl însărcină să-i descarce din autovane şi să-i urce în avion pe rampa prelungă, mochetată şi cu balustrade, în timp ce Billy şi cu mine, la bord, îi priponeam în boxe.

John, cum îl numea Yardman, era fie prea gras, fie prea speriat ca să-şi trambaleze picioarele pe rampă, în paralel cu fiecare cal; o urca de-a-ndăratelea, trăgînd calul după el, cu capul întins incomod înainte.

În mod deloc surprinzător, caii îşi propteau copitele şi refuzau să se urnească. Yardman venea după ei, strigînd şi agitînd o furcă, îmboldindu-i să urce mai departe. În consecinţă, ne-am ales cu nişte animale pierite de spaimă şi enervare, complet incapabile să suporte zborul.

După ce în avion ajunseseră trei cai, transpiraţi, dîndu-şi ochii peste cap şi azvîrlind din copite, am coborît rampa, protestînd:

— Mai bine John să-l ajute pe Billy, iar eu să urc caii, i-am spus lui Yardman. Nu cred că vrei să ajungă într-un asemenea hal de enervare, încît proprietarii lor să nu mai folosească niciodată

serviciile firmei. Totul, presupunînd că nu vor face avionul bucăţi cu copitele, pe drum.

Ştia foarte bine că acest lucru se întîmplase cu adevărat, o dată sau de două ori, în istoria transporturilor de animale pursînge.

Oricînd exista riscul ca pe un cal să-l apuce amocul în aer, chiar şi în situaţiile cele mai favorabile: decolarea cu un avion plin de cai pur-sînge înfierbîntaţi ar fi fost de-a dreptul sinucidere.

Yardman ezită doar un moment, apoi dădu din cap:

— Bine. Faceţi schimb.

Îmbarcarea continuă, cu mai puţină agitaţie, dar nu şi cu mai mare viteză. John era la fel de nepriceput la instalarea cailor ca şi la mînarea lor.

La bordul avioanelor, încărcătura trebuie să fie distribuită cu şi mai multă grijă decît pe vapoare.

Dacă, prin absurd, centrul de greutate nu se menţine în cadrul unor limite destul de precise, avionul nici măcar nu mai decolează, gonind doar cu toată viteza pînă la capătul pistei, pentru a se preface într-o grămadă de fiare vechi.

Dacă sarcina îşi schimbă radical poziţia în timpul zborului, avionul se înclină exact ca o navă maritimă, dar avînd mai puţin timp la dispoziţie pentru a se redresa şi nici o barcă de salvare la îndemînă.

Din punct de vedere al repartizării greutăţii, caii urmau să fie amplasaţi în centrul avionului, cu faţa înainte, pentru a se sta mai comod şi a-şi menţine uşor echilibrul.

Acest lucru însemna, într-un avion de mărime medie, cum închiria de obicei Yardman, patru perechi de cai stînd una în spatele celeilalte.

Din punct de vedere al echilibrului, caii era obligatoriu să stea cît mai nemişcaţi şi, de asemenea, să fie accesibili, întrucît era

necesar să poată fi ţinuţi de căpăstru şi calmaţi, la decolare şi aterizare.

Prin urmare, fiecare pereche stătea în cîte o boxă separată, ca patru insuliţe în mijlocul avionului. Printre boxe şi în părţile laterale erau instalate pasarele înguste, ca să se poată ocoli uşor pentru a ajunge la fiecare cal în parte, la nevoie.

Caii stăteau pe nişte platforme mari de turbă, fixate cu buloane de podea.

Boxele, formate din panouri de lemn groase de un centimetru şi ceva, urmau să fie construite în jurul cailor cînd era îmbarcată fiecare pereche: se instalau peretele din faţă şi cei doi pereţi laterali, se aduceau caii şi se priponeau, apoi era adăugat şi peretele din spate, după care toată construcţia era întărită cu bare metalice. Barele se fixau în colţuri, cu clenciuri.

Se aplicau trei bare, sus, la mijloc şi jos. Pentru a împiedica boxele să se dărîme în interior, fiecare latură era ancorată separat de podea, cu lanţuri. La sfîrşitul îmbarcării, păreau să fie patru lăzi uriaşe ancorate, din care ieşeau, în partea de sus, capetele şi posterioarele cailor.

Întrucît nu ne puteam permite ca vreo boxă să se dezmembreze în zbor, construirea lor, deşi deloc dificilă, necesita atenţie şi precizie.

Lui John îi lipseau, în mod vizibil, amîndouă. De asemenea, era incredibil de stîngaci la agăţarea şi întinderea lanţurilor de ancorare, şi scăpă din mîini două clenciuri, pe care nu reuşi să le mai găsească: în locul lor, am fost nevoiţi să folosim sîrme, care n-ar fi rezistat dacă un cal îndărătnic începea să dea din copite.

Pînă la urmă, Billy şi cu mine am ajuns să asamblăm boxele singuri, în timp ce John stătea pe margine, privindu-ne mohorît. Iar Billy, pe tot parcursul, îmi îngreuna munca pe cît de mult putea.

Totul a durat atîta timp, încît măcar cei trei cai speriaţi au apucat să se calmeze înainte ca pilotul să urce la bord şi să pornească motoarele.

Am închis prima dintre uşile duble mari pe unde îmbarcaserăm caii şi l-am văzut pentru ultima oară pe Yardman afară, cu părul rar fluturat de curentul elicelor în jurul cheliei ca o anemonă neagră de mare.

Ochelarii îi reflectau lumina ca două oglinzi argintii. Ridică mîna fără a-şi mişca şi cotul de lîngă trup, cu un mic gest stîngaci de rămas bun.

I-am răspuns la rîndul meu cu un gest şi am blocat a doua uşă, în timp ce avionul se punea în mişcare.

Ca de obicei, avionul avea un echipaj format din trei membri: pilot, copilot şi inginer de zbor. În toate deplasările pe care le făcusem, inginerul era cel însărcinat cu făcutul cafelei şi singurul căruia i se putea cere în mod rezonabil să ţină de căpăstru o pereche de cai, în timpul decolării. O făcu şi acesta, cu mult mai multă îndemînare decît John.

Drumul era relativ scurt şi ne ajuta un vînt din spate, dar am ajuns în Franţa cu peste o oră întîrziere.

După aterizare, personalul aeroportului aduse o rampă în dreptul uşilor, iar eu le-am deschis pe dinăuntru.

Primii care au intrat erau trei vameşi cu mutre serioase şi preocupate. Cît se poate de meticulos, au comparat caii pe care-i aduseserăm cu lista noastră, apoi şi cu a lor.

Pe actele fiecărui cal figurau detalii despre culoarea şi caracteristicile sale fizice. Vameşii controlau atent fiecare stea, pată şi încheietură, pentru a preveni posibilitatea ca animalul de calitate cumpărat să fi fost înlocuit cu unul mai nereuşit. Franţa se dovedea mai greu de satisfăcut şi mai suspicioasă decît majoritatea celorlalte

ţări.

După un timp, convins că de data asta nu se operase nici o substituire, vameşul şef mi-a înapoiat politicos hîrtiile, spunînd că puteam începe descărcarea.

Veniseră patru autovane de la grajdurile franceze de curse, pentru a prelua noile achiziţii.

Şoferii, resemnaţi în mod flegmatic cu toate amînările, stăteau într-un grup compact, ocupaţi să-şi scormonească dinţii cu scobitori.

Am coborît rampa spre ei şi le-am spus în ce ordine aveau să fie debarcaţi caii. Vocabularul meu francez, cam şubred în multe privinţe, acoperea cel puţin tot argoul cabalin şi, în materie de curse sau rase pursînge, era destul de idiomatic: la *Anglia,* lucrasem suficient de mult cu caii francezi şi, după şase ani, cunoşteam cartea armăsarului galic la fel de bine ca pe a celui britanic.

Şoferii dădură din capete, îşi supseră dinţii şi plecară să aducă autovanele în ordinea indicată.

Primul cal coborît (ultimul îmbarcat la Cambridge) era o iapă murgă fără semne distinctive, care fu condusă de şofer însuşi în autovana ce o aştepta. Omul preluă dezinvolt frîul din mîna mea, o bătu prietenos pe crupă şi, pînă am adus eu al doilea cal, o încărcase deja şi pornise.

Ceilalţi şoferi aduseseră cu ei, cum se obişnuia, cîte un grăjdar, doi, urmînd să preia mai mult de un singur cal. Billy se însărcină cu mînarea cailor de la rampă, iar eu şi John am trecut la demontarea boxelor.

De fapt, asta însemna s-o fac aproape singur. John scăpa barele pe jos, se împiedica de lanţuri, îşi agăţa degetele în verigi şi, din cauza burţii, nu putea face nici o treabă care-i cerea să se aplece.

De ce l-o fi angajat Yardman, mă întrebam eu nervos, rămînea un mister de nedezlegat.

La întoarcere trebuia să luăm patru cai, dar, cînd plecă şi ultimul dintre ai noştri, încă nu apăruse nici unul dintre ei.

După ce întîrzierea se prelungi cu peste o jumătate de oră, m-am dus în clădirea aeroportului şi i-am telefonat unuia dintre instructorii respectivi.

Desigur, îmi spuse el, urma să trimită doi cai în ziua aceea, săritori de obstacole, în vîrstă de patru ani, pe care-i vînduse unui grajd englez, dar nu puteau ajunge la aeroport înainte de ora trei.

Orele cincisprezece scria clar, pe referatul de la *Yardman Transport.* Un al doilea instructor, consultat, spuse acelaşi lucru şi, cu toate că aveam şi numărul de telefon al celui de-al treilea, am presupus că şi referatul lui era identic.

Probabil că Simon – sau, mai de presupus, dactilografa – scrisese pe toate trei cinci în loc de cincisprezece.

Mare plictiseală, de vreme ce însemna să-i debarcăm, la capătul zborului retur, cînd toţi eram frînţi de oboseală.

Problemele zilei, însă, abia începuseră. La întoarcerea spre avion, i-am văzut lîngă el pe Billy şi pe John, angajaţi într-o discuţie furioasă, dar s-au întrerupt înainte de a ajunge destul de aproape pentru a înţelege ce spuneau. John se întoarse cu spatele şi dădu un şut iritat în rampă, iar Billy îmi adresă cea mai jignitoare privire a lui.

— Ce se întîmplă? am întrebat.

Billy îşi ţuguie buzele, cu o expresie care spunea clar că nu era treaba mea, dar după o vizibilă luptă interioară răspunse totuşi:

— Îl doare capul, arătă el spre John. Din cauza zgomotului.

Îl durea capul. Asta nu prea explica ineficienţa fără speranţă a individului, aerul său posac, stilul evaziv sau cearta cu Billy.

Şi nu explica, mi-am dat eu seama cu oarecare surprindere, nici de ce nu-mi spusese un singur cuvînt în tot timpul drumului.

Dar, cum repetînd întrebarea nu aveam nici o şansă de a primi un răspuns mai prietenos, am ridicat din umeri şi nu mi-am mai dat osteneala.

— Urcă la bord, am spus eu, în schimb. Ne întoarcem cu mîinile goale. S-a produs o încurcătură şi va trebui să luăm caii francezi abia data viitoare.

— (...), spuse calm Billy, folosind un cuvînt atît de obscen, încît m-am întrebat cum vorbea cînd era într-adevăr enervat.

— Mie-mi spui? am replicat eu sec. Să nu mai pierdem vremea.

John urcă rampa, greoi şi ursuz. Billy îl urmă, după o scurtă pauză, şi am aşteptat să se îndepărteze înainte de a porni şi eu. Ne despărţea o distanţă simbolică, am reflectat sardonic.

Angajaţii aeroportului retraseră rampa, membrii echipajului reveniră din pauza de cafea şi am pornit înapoi spre Cambridge.

Pe drum, am stat pe trei baloţi de fîn răspîndiţi pe toată lungimea avionului, fără a ne învrednici nici cu o privire. John îşi rezemă coatele de genunchi, cu capul în mîini, iar Billy rămase cu privirea în gol, spre cerul presărat cu nori.

Cu toate panourile boxelor culcate şi prinse pe plăcile de turbă, avionul părea imens şi pustiu. În acea stare, zgomotele răsunau cu ecouri, mult mai intense ca de obicei, iar eu simţeam o uşoară compasiune pentru capul lui John.

Compania charter adaptase aeronava pentru toate scopurile necesare. Belciugele de ancorare, dispuse la distanţe egale pe podea, erau folosite atît la fixarea boxelor pentru animale, cît şi la a fotoliilor de pasageri, iar linia aeriană transporta cîte şaizeci de persoane spre Europa, într-o zi, şi o încărcătură de porci sau vite, în următoarea.

Între ele, nu făceau decît să instaleze sau să scoată şirurile de scaune şi să măture resturile respective, fie bălegar şi paie, fie

pachete de ţigări şi pungi cu vomă.

Deşertarea gunoiului pe teritoriu străin nu era permisă. Întreaga cantitate trebuia să fie transportată solemn înapoi în Anglia, pentru a respecta regulamentele de carantină.

Cel mai ciudat era, am reflectat eu din nou, că platformele de turbă nu păreau să miroasă niciodată.

Nici măcar acum, cînd nu mai exista nici o urmă de miros spontan al cailor, care să ascundă duhoarea. Desigur, avionul nu era presurizat.

Prin urmare, aerul curat intra încontinuu, dar totuşi mirosea mai puţin decît un grajd obişnuit, chiar şi după o zi întreagă în condiţii de climă caldă.

Primul om care urcă în avion la Cambridge fu un funcţionar de accize vesel şi cu capul gol, care venise anume să facă formele cailor.

Intră imediat ce se instală scara carlingii, făcu un comentariu sonor şi grosolan la adresa pilotului şi trecu prin cambuză, în cabina principală.

— Da' ce-aţi făcut cu ei? întrebă el, privind pustietatea din jur. I-aţi aruncat pe toţi în Canal?

I-am explicat care era situaţia.

— Mă-sa, replică el. Voiam să termin mai devreme. Şi aţi cumpărat ceva din Franţa?

John nu răspunse. Eu am clătinat din cap. Billy spuse, arţăgos:

— Nici un minut n-am avut ca să coborîm din avionul ăsta împuţit.

Vameşul cu costum bleumarin îmi aruncă o privire piezişă, amuzat. Am înţeles că mai avusese de-a face cu Billy.

— O.K., spuse el. Atunci, ne vedem după-amiază.

Deschise uşile duble, le făcu semn să se apropie oamenilor de

afară, care împingeau rampa, şi de cum aceasta fu poziţionată o coborî ţanţoş, pornind pe pistă spre clădirea aeroportului.

Întrucît ne înscriseserăm în program, mai mult sau mai puţin, de vreme ce nu mai fusese necesar să încărcăm şi să descărcăm caii de obstacole francezi, John, Billy şi cu mine l-am urmat, ca să mîncăm de prînz. M-am aşezat la o masă, iar ei au ales ostentativ alta, cît de departe puteau găsi.

Dar, dacă Billy îşi închipuia că aşa putea să mă necăjească, se înşela. Singurătatea mă făcea să mă simt uşurat, nu proscris.

Pe la ora unu, toate autovanele cu următorul transport de cai sosiseră şi am reînceput încărcatul. De astă dată, i-am cerut grăjdarului care adusese caii să-i urce pe rampă. Billy şi cu mine asamblam boxele, iar John rîgîia şi ne stătea în drum.

Cînd am terminat, m-am dus în clădirea aeroportului, am verificat actele de export ale cailor, cu vameşul, şi l-am convins pe pilot să renunţe la a patra ceaşcă de cafea.

Şi iarăşi ne-am înălţat spre cerul senin de iarnă, peste marea cenuşie, pentru a coborî din nou în Franţa. A venit la bord acelaşi vameş francez, a controlat fiecare cal la fel de meticulos ca prima dată şi, la fel de politicos, i-a lăsat să debarce.

Am demontat boxele, am coborît caii, le-am urmărit încărcarea în autovane şi i-am privit cum plecau.

De astă dată, săritorii francezi de obstacole pentru zborul retur sosiseră deja şi, fără nici o pauză, am început să-i urcăm la bord.

Întrucît erau doar patru, am avut de instalat numai două boxe, ceea ce-mi convenea, căci mă săturasem. Singura contribuţie a lui John pentru al patrulea zbor a constat în a umple şi a agăţa sacii cu fîn din care să mănînce caii pe drum, făcînd chiar şi acest lucru încet şi stîngaci.

Lăsînd caii să mestece liniştiţi în boxe, ne-am îndreptat spre

clădirile aeroportului, Billy şi John în faţă, urmaţi de mine. Singurul cuvînt pe care l-am auzit schimbat între ei la coborîrea pe rampă fusese „bere”.

În unul dintre birourile aeroportului, se produse o amînare tehnică în legătură cu hîrtiile.

Unul dintre lucrurile la care învăţasem să mă aştept în afacerile de export cu cai de curse erau amînările din motive tehnice.

O călătorie scutită de aşa ceva era o minune. Transportînd uneori pînă la douăzeci de cai cu un singur avion, era de ajuns un mic detaliu neclar privitor la un animal, pentru ca toată încărcătura să aştepte ore în şir. Ocazional, nu avea nici o legătură cu caii, ci cu cîte o datorie a liniei aeriene faţă de aeroport, pentru alt avion sau alt zbor; în care caz, aeroportul nu autoriza decolarea avionului cu cai pînă nu se achita creditul.

Uneori, gîlceava te făcea să-ți vină să sari pe fereastră. Dobîndisem un mare talent în a-mi păstra calmul, cînd toţi cei din jur şi-l pierdeau şi dădeau vina pe mine. Kipling ar fi avut de ce să se mîndrească.

De astă dată, era o problemă de asigurări pentru a cărei rezolvare nu puteam face nimic, întrucît îl implica pe proprietarul unuia dintre caii de obstacole, care contesta o revendicare pornind de la un accident rutier în care calul se rănise uşor.

Compania de asigurări nu aproba ieşirea calului din Franţa. Eu spuneam că era cam tîrziu, calul fusese vîndut şi mă îndoiam că, oricum, compania de asigurări avea dreptul să-l oprească.

Nimeni nu era sigur cum stăteau lucrurile. Începu un adevărat război al telefoanelor.

Eram nemulţumit, în primul rînd pentru că respectivul cal se afla în boxa din faţă: dacă trebuia să-l scoatem din avion, asta însemna să demontăm boxa din spate ca să ajungem la el, apoi să-i

încărcăm din nou pe cei doi cai, după ce-l coboram. Iar cu toată berea pe care avuseseră timp s-o tragă la bord Billy şi John, o asemenea manevră risca să fie foarte delicată. Grăjdarii şi autovanele plecaseră demult.

Caii valorau cîteva mii fiecare. Mă întrebam pesimist în cine puteam avea încredere ca să-i ţină să n-o ia razna, dacă eram nevoiţi să-i lăsăm pe pistă.

Pilotul mă readuse la realitate, spunînd că, dacă nu decolam curînd, el avea să rămînă pe loc pînă dimineaţa, întrucît programul de lucru i se încheia la ora şase. Trebuia să ajungem la Cambridge la şase, altfel nu mai decolam deloc.

Le-am transmis această informaţie funcţionarilor care se certau. N-am obţinut decît cîteva ridicări din umeri, tipic galice.

Înjurînd, pilotul îmi spuse că, pînă la cinci fără douăzeci, îl puteam găsi la cafea, după care pornea spre Paris. Şi trebuia să găsesc alt pilot, întrucît el lucrase numărul maxim de ore într-o perioadă prelungită, iar acum legea îl obliga să se odihnească patruzeci şi opt de ore.

Privind posomorit pe fereastră, spre locul unde avionul, cu preţioasa sa încărcătură, stătea părăsit pe pistă, mi-am spus că era un gen de situaţie de care tare m-aş mai fi lipsit.

Iar dacă trebuia să stăm pe loc toată noaptea, eram nevoit să dorm împreună cu caii. În fiecare zi, cîte o nouă experienţă încîntătoare, am meditat, făcînd haz de necaz. Intri la *Yardman Transport* şi cunoşti lumea, cu toate belelele ei.

Cînd mai erau doar cîteva minute, cei de la companie se înduplecară: calul putea pleca. Am înhăţat hîrtiile, murmurînd mii de mulţumiri, am alergat să-l aduc pe pilot şi l-am găsit pe Billy cu un pahar mare şi înspumat în faţă. Era departe de a fi primul.

— Adu-l pe John, i-am spus scurt. Trebuie să decolăm în zece

minute.

— Adu-l mata, replică el, cu o satisfacţie veninoasă. Dacă poţi.

— Unde-i?

— La jumatea drumului spre Paris.

Bău o gură, indiferent.

— Are o boarfă acolo. A spus că vine mîine, cu un avion de linie. N-ai ce face, aşa că bagă-ţi chestia asta-n pipă şi fumeaz-o.

Din punct de vedere al muncii, mă durea în cot de prezenţa sau absenţa lui John. Puţin îmi păsa dacă avea chef să-şi plătească singur drumul înapoi.

Era major şi vaccinat. Avea paşaportul în buzunar, la fel ca noi toţi. Al meu era deja îndoit şi înmuiat de atîta folosinţă.

Trebuia să le prezentăm oricînd ni se cereau, deşi rareori erau ştampilate, întrucît nu prea intram în sectoarele de pasageri ale aeroporturilor.

Le arătam mai multe ca pe nişte legitimaţii banale mai degrabă, decît ca documente oficiale cu greutate, iar majoritatea ţărilor erau atît de tolerante cu angajaţii de pe avioane, încît un pilot mi-a spus că, după ce-şi uitase paşaportul în camera unui hotel din Madrid, cutreierase nestingherit jumătate din lume, trei săptămîni, timp în care încerca să-l obţină înapoi.

— Zece minute, i-am spus calm lui Billy. Unul în plus dacă întîrzii, ai să te întorci şi tu pe banii tăi.

Billy îmi aruncă privirea lui holbată. Luă paharul cu bere şi mi-l turnă pe picior. Lichidul galben se scurse într-o băltoacă pe pardoseala de piatră lustruită, cu balonaşele de spumă plesnind pe margini.

— Ce păcat, am replicat eu, neclintit. Vii sau nu?

Nu-mi răspunse. I-aş fi pretins prea mult, aşteptînd să se ridice umil în faţa mea, şi întrucît voiam să evit o ciocnire prea decisivă cu

el, m-am întors singur la avion, cu pantoful clefăind uşor.

Billy apăru şi el, aşa cum mă aşteptasem, dar cu nici două minute înainte de termenul limită, ca să-şi sublinieze independenţa. Motoarele mergeau deja cînd urcă la bord şi, imediat ce uşile se închiseră, avionul porni.

Ca de obicei în timpul decolării şi al aterizării, Billy stătu ţinînd de căpăstru doi cai, iar eu pe ceilalţi doi. După aceea, avînd atît de mult spaţiu liber în avionul încărcat doar pe jumătate, m-am aşteptat să se ţină cît de departe putea de mine, aşa cum făcuse toată ziua.

Dar, deja, Billy se afla la unsprezece ore distanţă de influenţa temperatoare a lui Yardman, plutind pe valurile de bere ale aeroportului.

Tot echipajul se afla în carlingă, iar grăsanul ăla inutil de John se îndrepta spre Paris, cu mintea la sex.

Billy mă avea la dispoziţie, fără nici un martor.

Intenţiona să profite la maximum.

CAPITOLUL 4

— Ăştia ca tine n-ar trebui să aibă voie să existe, spuse el, fermecător de direct. Şi vorbind cît mai tare, din cauza zgomotului motoarelor.

Eu stăteam pe un balot de paie, cu spatele rezemat de peretele posterior al cabinei, privindu-l cum se ridicase în picioare, ţinîndu-şi-le puţin depărtate ca să-şi păstreze echilibrul, la trei metri în faţa mea.

— Pe cînd ăştia ca tine, am strigat la rîndul meu, sînteţi sarea pămîntului, bineînţeles.

Făcu un pas înainte, iar avionul se zgudui puternic, într-un gol de aer. Îl dezechilibră complet, trîntindu-l într-o parte.

Fierbînd de furie, deşi nu eu îl îmbrîncisem, se ridică într-un genunchi, repezindu-şi mutra spre mine.

— ...Băi, făcu el.

De aproape, vedeam bine cît de tînăr era. Avea pielea netedă ca a unui copil şi gene lungi, în jurul ochilor acelora albaştri spălăciţi, mari cît două faruri.

Părul, de un şaten deschis, i se bucla uşor aproape de cap şi pe ceafă, tuns scurt, în formă de cască.

Avea o gură cu buze moi şi pline, şi un nas drept, puternic. Un chip curios de asexuat. Prea neridat ca să fie caracteristic masculin, cu oase prea masive pentru a fi feminin.

Nu era atît un bărbat, necum o persoană, cît un fel de forţă abstractă. O forţă elementară, sălbatică, de tip poltergeist, prinsă sub control precar într-un trup viguros, ca un arc de oţel.

Nu puteam privi cu nepăsare, de la cîţiva centimetri distanţă, ochii reci ai lui Billy. Simţeam nişte furnicături neaşteptate, primitive şi stranii, undeva în josul burţii, în acelaşi timp dîndu-mi seama la nivelul conştient că raţiunea şi prietenia nu mi-ar fi fost de nici un folos, că în faţa lui Billy nu aveam să cîştig vreodată.

Începu destul de moderat.

— Voi, cei de teapa ta, răcni el, vă credeţi nişte afurisiţi de stăpîni peste toată lumea asta. O şleahtă învechită de filfizoni moleşiţi, voi şi mînăreala aia împuţită de *Eton*.

Nu i-am răspuns. Îşi împinse şi mai aproape chipul cu dinţii dezveliţi.

— Te crezi mare sculă, nu? Tu şi strămoşii tăi blestemaţi.

— Nu-s cine ştie ce scule, i-am strigat eu la ureche.

— Cine nu-s?

— Strămoşii mei blestemaţi.

Simţul umorului îi lipsea. Nu avu nici o schimbare de expresie.

— Nici tu nu te-ai născut dintr-o strat de flori, am continuat eu, resemnat. Ai avut la fel de mulţi strămoşi ca mine.

Îndreptîndu-se, făcu un pas înapoi.

— Vă stă naibii în fire, ţipă el, să vă rîdeţi de oamenii la care vă uitaţi de sus.

Am clătinat din cap, m-am ridicat în picioare şi am pornit prin avion, să văd de cai.

Nu mă interesau certurile inutile, nici în momentele mele cele mai bune, necum în asemenea situaţii care forţau coardele vocale.

Cei patru cai stăteau liniştiţi în boxe, păscînd calmi din plasele cu fîn, netulburaţi de zgomot. I-am mîngîiat pe capete, m-am asigurat că totul era în ordine, am ezitat dacă să mă duc în faţă, la cambuză şi carlingă, pentru a avea o companie mai amicală, iar Billy îmi rezolvă dilema.

— Băi! strigă el. Ia uite-aici.

Arăta în jos cu o mînă, iar cu cealaltă îmi făcea semn să mă apropii. Pe chip i se citea neliniştea.

Am revenit printre ultima boxă şi peretele lateral al avionului, în spaţiul liber din spate, spre Billy..

De cum am ajuns destul de aproape ca să văd ce-mi arăta, neliniştea de pe faţa lui se transformă în ostilitate.

— Uite-aici! strigă el din nou şi-mi trînti un pumn în stomac.

Singura brumă de talent pe care îl manifestasem, în cariera mea complet mediocră şi neieşită din comun de la *Eton,* fusese pentru box.

După aceea, nu mai continuasem, dar totuşi reflexele defensive îmi rămăseseră, chiar şi peste opt ani. Lovitura neaşteptată a lui Billy nimeri o ţintă în plină răsucire, iar capul meu nu se repezi

înainte, în calea croşeului la bărbie.

Sau, mai degrabă, mi-am spus eu fugar, în cazul de faţă, spre o tocată la ceafă. În schimb, i-am răspuns cu aceeaşi monedă, aplicîndu-i o directă scurtă şi îndesată în coaste. Fu surprins, dar nu se opri. Dimpotrivă. Părea încîntat. Există locuri mai potrivite pentru încăierări decît partea din spate a unui avion.

Podeaua acestuia era plină cu şirurile de belciuge pentru ancorajele scaunelor, aşa că nu era decît o chestiune de timp înainte ca unul dintre noi să-şi agaţe piciorul şi să cadă, iar întîmplător am fost eu acela, în timp ce mă feream de o mînă întinsă spre beregata mea. M-am prăvălit pe spate, neavînd de ce să mă ţin.

Billy căzu peste mine, intenţionat şi greu, rînjind feroce de propria lui plăcere privată, şi îmi înfipse puternic coatele în piept, apăsîndu-mă pe belciugele tari. Mă durea, cum şi dorise.

Am început să dau din picioare şi m-am rostogolit, încercînd să-l răstorn sub mine ca să vadă şi el ce bine era, dar sări ca o pisică, în momentul decisiv, ţintind deja cu bocancul în timp ce eu mă ridicam.

Am primit şutul în coapsă şi, în schimb, i-am nimerit un croşeu precis în cap. Şi-l scutură scurt şi continuă să lovească, rapid, puternic şi fără a respecta nici o convenţie; dar plăcerea i se şterse de pe faţă, cînd văzu că la fiecare pumn i se răspundea cu acelaşi interes.

Recunoscător că măcar nu scosese un cuţit sau un lanţ de bicicletă, am continuat lupta, ştiind într-o parte rece şi detaşată a creierului că n-aveam ce cîştiga, chiar dacă învingeam.

Duşmănia lui Billy urma să crească, nu să scadă, după ce mînca bătaie de la un individ pe care-l dispreţuia

Pînă la urmă, am învins eu – dacă se poate spune că a învins cineva –, dar numai pentru că el, spre deosebire de mine, avea burta

plină de bere. Amîndoi ajunseserăm aproape de un rezultat nul.

În sfîrşit, i-am plasat o directă foarte puternică imediat sub ombilic, înfigîndu-mi adînc pumnul în carnea lui, iar Billy căzu peste boxa din faţă, icnind, ţinîndu-se de burtă şi lunecînd în genunchi.

L-am apucat de încheietura unei mîini şi i-am răsucit braţul la spate.

— Acum, ascultă aici, Billy, i-am spus eu tare la ureche, gîfîind ca să-mi regăsesc suflul, nu văd ce rost ar avea să te bat, dar am s-o fac, dacă mă obligi. Poţi uita că sînt fiu de conte, Billy, ia-mă aşa cum sînt, adică aşa...

I-am smucit braţul.

— Tare, Billy, nu moale. Cît de dur e nevoie. Să ţii minte.

Nu-mi răspunse, poate fiindcă dădea semne că-i venea să verse. L-am smucit în picioare, împingîndu-l spre compartimentul toaletei din coada avionului, i-am deschis uşa şi l-am împins peste prag.

Cum nu era posibil să se încuie decît pe dinăuntru, nu puteam să mă asigur că rămînea acolo, dar după sunetele care ieşeau acum din spatele uşii, nu avea cum să mai plece.

Tot trupul mă durea din cap pînă-n picioare de la pumnii şi şuturile lui şi de la contactele dure cu numeroasele protuberanţe ascuţite şi noduroase, nu în ultimul rînd cele dispuse pe jos la distanţe egale.

M-am aşezat slăbit pe un balot şi mi-am frecat cîteva locuri, măsură care nu mi-a ajutat cine ştie ce, după care m-a frapat dintr-o dată un lucru foarte ciudat.

Aveam chipul complet neatins.

Mă lovisem cu capul de bara metalică a unei boxe din spate şi aveam un cucui dureros deasupra urechii drepte. Dar Billy, îmi aminteam clar, nu-mi ochise nici un moment faţa; niciodată nu

ţintise mai sus de gît.

Pentru un om căzut pradă furiei obsesive, aşa ceva era extraordinar, cu siguranţă. În asemenea situaţii, impulsul cel mai firesc acela de „a-i face praf mutra”.

Cînd colo, Billy se străduise să n-o facă. Nu înţelegeam de ce. Tot drumul pînă la Cambridge, numai la asta m-am gîndit.

Cînd am aterizat, se întunecase, iar în avion erau aprinse luminile. Veselul vameş străbătu cabina, ridică din sprîncene şi mă întrebă unde erau cei doi colegi ai mei.

— Billy este acolo, am arătat eu cu capul spre toaletă, iar John a rămas în Franţa. A spus că se întoarce mîine.

— O.K.

Verifică superficial actele cailor.

— Totul e-n regulă, declară el, după care întrebă: aţi cumpărat ceva?

Am clătinat din cap, iar vameşul zîmbi, mă ajută să deschid uşile duble şi coborî vioi rampa de cum fu instalată.

Billy se încuiase în toaletă şi refuza să iasă, aşa că a trebuit să-i cer unui şofer de autovană să mă ajute la descărcarea cailor.

Debarcarea mergea întotdeauna mai repede şi mai uşor decît urcarea, dar începusem să înţepenesc, cu atîtea vînătăi, şi la sfîrşit m-am bucurat că se terminase.

Îndatoritorul şofer scoase ultimul cal, o iapă murgă fără semne particulare, iar eu, înainte de a mă întoarce să fac ordine, i-am privit cum coborau rampa, alunecînd uşor.

Iapa aceea, mi-am spus într-o doară, semăna foarte mult cu cea pe care o dusesem dimineaţă, deşi pledul pe care-l avea pe ea putea induce în eroare. Dar, desigur, nu putea fi aceeaşi. Nimeni n-ar fi transportat un cal dimineaţă, ca să-l aducă înapoi dupăamiază.

M-am întors şi am început să stivuiesc încet panourile boxelor şi

barele, dorindu-mi cu amărăciune ca Billy să nu fi fost chiar atît de dur, după care am dat totul uitării.

A doua zi, m-am dus la clădirea din port şi l-am agăţat pe Simon la un prînz lichid. Am pornit pe stradă spre obişnuita bombă hidoasă, unde Simon îşi îngropă mutra în halbă ca o cămilă în apa unei oaze.

— Aşa mai merge, oftă el, cînd nu mai rămase decît un deget de bere. Cum a fost deplasarea de ieri?

— În regulă.

Ochii lui mă măsurară îngînduraţi.

— Sîmbătă ai căzut de pe cal?

— Nu. Am cîştigat. De ce?

— Te mişti cam atent, atîta tot.

Am zîmbit pe neaşteptate:

— Să-l fi văzut pe celălalt.

Chipul i se topi într-o expresie de înţelegere şi începu să rîdă.

— Cred că l-am văzut. Billy avea monoclu negru pe un ochi.

— L-ai văzut? am întrebat eu, surprins.

Simon dădu din cap:

— A venit azi-dimineaţă la birou, să discute cu Yardman.

— Ca să-şi prezinte propria versiune mai întîi, cred.

— Ce s-a întîmplat? mă întrebă el, cu interes.

— Billy avea chef de bătaie, am ridicat eu din umeri. Îl nemulţumeşte faptul că exist. E ridicol. Nimeni nu-şi alege părinţii. Nu eşti vinovat pentru cine ţi-e tată.

— Văd că te-a atins adînc, observă Simon, comandînd încă o halbă. Eu i-am refuzat invitaţia.

— Şi pe tine te-ar atinge, dacă ar trebui să trăieşti cu pacostea asta toată viaţa. De cele mai multe ori, sînt tratat ca o canalie, o

nulitate sau o partidă dezirabilă, şi cam atît.

Exageram, dar nu fără motiv.

— Ultima nu sună prea rău, zîmbi el.

— Pe tine n-au încercat jumătate din mamele debutantelor londoneze să te agaţe pentru fiicele lor, am comentat eu posac, împinse de la spate de propria ta mamă.

— Sună teribil.

Nu-mi compătimea deloc soarta.

— Nu pe mine mă vor, am subliniat. Ci numai numele meu. Ceea ce nu-i nici o distracţie. Iar la celălalt capăt al spectrului, o iau la moacă exact din acelaşi motiv.

— Foarte puţini au prejudecăţi atît de puternice ca Billy.

L-am privit lung.

— Au mai fost şi francezii din 1789, mai ţii minte? Şi ruşii, în 1917. Şi ei le aveau la fel de puternice.

— Englezilor le plac aristocraţii din neamul lor.

— S-o crezi tu. Nu-i deranjează, din punct de vedere social, fiindcă titlurile nobiliare fac ca ziarele de scandal să fie mai savuroase. Dar se asigură al dracului de bine să nu aibă nici o putere concretă. Ne consideră o glumă, un anacronism, depăşiţi, slabi şi proşti. Susţin că sîntem aşa, pentru a fi făcuţi inofensivi, ca nimeni să nu ne ia în serios. Gîndeşte-te la atitudinea modernă faţă de Camera Lorzilor, de exemplu. Şi tu – tu încă mai găseşti ciudat că îmi doresc o asemenea muncă, dar n-ai gîndi la fel dacă tatăl meu ar fi... fermier, sau cîrciumar, sau învăţător. Însă eu sînt eu, cel de-acum şi deaici, un om al momentului, nu al cine ştie cărui trecut glorios. Nu sînt un anacronism. Sînt Henry Grey, conceput şi născut ca toţi ceilalţi, în lumea asta, a prezentului. Ei bine, insist să trăiesc în ea. N-am să mă las împins într-o existenţă de fante ireal, unde să n-am altă funcţie decît de a-l procrea pe următorul moştenitor, cum

vor părinţii mei.

— Ai putea să renunţi la titlu, cînd îl obţii, îmi atrase calm atenţia Simon. Zări un bold pe bar şi, absent, şi-l înfipse la rever. Deprinsese atît de vîrtos acest nărav, încît afişa un şir întreg de gămălii, ca un croitor.

— Aş putea, am răspuns eu, dar n-am s-o fac. Singurul motiv serios pentru aşa ceva e acela de a rămîne în Camera Comunelor, iar om politic nu voi deveni niciodată, nu sînt genul. Din oricare alte motive, renunțarea n-ar fi decît o retragere. Ceea ce doresc eu e ca oamenii să recunoască faptul că un conte poate fi la fel de bun ca oricine şi să-i acorde aceleaşi şanse.

— Dar, dacă te realizezi, vor spune că ai reuşit datorită titlului, nu fiindcă ai talent.

— Cîtă dreptate ai. Dar în momentul de faţă există şi un prinţ, doi, nişte fii de duci şi alţi cîţiva ca mine, cu toţii în aceeaşi barcă, şi consider că generaţia noastră, dacă ne dăm silinţa, ar putea fi tratată în cele din urmă după propriii noştri termeni. Mai ia o bere.

— Niciodată nu te-am auzit vorbind atît de mult, zise el, zîmbind.

— Billy e de vină. Las-o baltă.

— Nu cred c-am să pot.

— Ştii ce e ciudat? Sînt plin de vînătăi, dar nu am nici una pe faţă.

Simon căzu, pe gînduri, bînd din halbă.

— Dacă îţi lăsa semne vizibile, dădea de dracu'.

— Cred că ai dreptate.

— Înţeleg că lui Yardman nu i-ai spus?

— Nu.

— De ce?

Am ridicat din umeri.

— Cred că se aştepta, sau cam aşa ceva. Cînd mi-a dat postul, era ironic. Probabil ştiuse că, mai devreme sau mai tîrziu, aveam să mă ciocnesc de Billy. Iar ieri, a ştiut că Billy urma să se ia de mine. M-a avertizat, în felul lui.

— Şi ce-ai de gînd să faci?

— Nimic.

— Dar dacă te pomeneşti într-un nou voiaj cu Billy? Vreau să zic, e obligatoriu să se întîmple, la un moment dat.

— Da, ştiu. Mă rog, totul depinde numai de el. Eu nu i-aş căuta pricină. Nici ieri n-am făcut-o. Dar i-am spus clar că sînt gata să ripostez oricînd. Şi nu plec de-aici, repet, *nu* plec, din cauza lui.

— Şi cît de calm şi de blînd pari, zîmbi pieziş Simon, privind din nou în paharul gol. Cred, continuă el rar, aproape trist, după cîte mi se păru, că unul sau doi oameni de la *Yardman Transport* şi-au greşit calculele în legătură cu tine, Henry.

Cînd, însă, am insistat să se explice, Simon refuză.

Întrucît pînă joi nu mai aveam nici un transport în străinătate, a doua zi, miercuri, m-am dus la curse. Cineva mi-a oferit un loc liber în cursa chase novice şi, nu ştiu din ce motiv, faptul că trebuia să refuz m-a frămîntat mai mult ca de obicei.

— Nu pot, am spus, explicînd amănunţit, ca să nu mă considere nepoliticos. Nu mi se permite să călăresc decît în cincizeci de curse deschise pe sezon şi am trecut deja de patruzeci, am cai rezervaţi pentru Cheltenham şi Whitbread şi aşa mai departe. Dacă acum călăresc prea mult, voi ieşi din cursele acelea, dar vă mulţumesc foarte mult pentru invitaţie.

Omul dădu din cap, înţelegător, şi plecă să găsească pe altcineva, iar peste două ore am văzut, iritat, cum calul lui cîştiga cu un avantaj de zece lungimi.

Totuşi, m-am consolat oarecum cînd, imediat după aceea, m-a agăţat un bărbat înalt, cu chip şiret, pe care-l cunoşteam vag, tatăl altui jockey amator foarte ocupat.

Împreună, tatăl şi fiul erau proprietarii şi antrenorii a o jumătate de duzină de chaseri vînătoreşti buni, care alergau numai în competiţiile de amatori, cu rezultate notoriu de satisfăcătoare.

Dar, în acea după-amiază anume, domnul Thackery, un fermier pe scară mare din Shropshire, dădea semne de îngrijorare şi de nehotărîre.

— Ascultă, spuse el, n-am să mă ascund după deget, sînt un om direct, din cîte mi se spune. Ce-ai zice să-mi călăreşti toţi caii pînă la sfîrşitul sezonului?

Am rămas uimit.

— Dar, cu siguranţă, Julian... Vreau să zic, doar n-o fi avut vreun accident, ceva, nu?

Thackery clătină din cap, rămînînd la fel de preocupat.

— N-a avut nici un accident. S-a îmbolnăvit de icter. Destul de grav, bietul băiat. N-o să mai fie în formă cîteva săptămîni de-acum încolo. Dar anul ăsta am un lot de cai extraordinari şi nici nu vrea s-audă că nu concurează numai pentru că el nu-i poate călări. Mi-a spus să te întreb, el a fost cu ideea.

— Foarte frumos din partea lui, am răspuns eu, sincer. Şi vă mulţumesc, mi-ar face foarte mare plăcere să călăresc pentru dumneavoastră, oricînd pot.

— Atunci e bine.

Ezită, apoi adăugă:

— Ăă... John mi-a cerut să-ţi spun, să te întreb, dacă ţi-ar conveni zece la sută din cîştig.

— Vă mulţumesc. Ar fi foarte bine.

Zîmbi pe neaşteptate, cu chipul său masiv destinzîndu-se în

riduri vesele care-l făceau să arate mai tînăr cu zece ani.

— Nu eram sigur dacă să te întreb, pot să ţi-o spun, însă Julian a insistat. Henry nu umblă cu prostii, a spus el, şi văd că a avut dreptate. A spus că Henry nu prea bea, nu prea vorbeşte, îşi vede de treabă şi-şi aşteaptă plata. Un profesionist în adîncul inimii, asta a spus că eşti. Vrei să-ţi achităm cheltuielile?

Am clătinat din cap.

— Zece la sută din cîştig. Altceva, nimic.

— Mi se pare cinstit, zise şi îmi întinse mîna. Strîngîndu-i-o, am mai spus:

— Îmi pare rău pentru icterul lui Julian.

Buzele domnului Thackery tresăriră.

— Mi-a zis că, dacă spui asta, speră să fii ipocrit, de dragul cailor noştri.

— Aha, umblăm cu subtilităţi, am replicat eu, meditativ. Uraţi-i din partea mea să se vindece cît mai curînd şi imediat să recidiveze.

În după-amiaza următoare, am plecat într-o deplasare la New York.

Cu Billy. Gheaţa dintre noi era la fel de rece ca aerul rarefiat din jurul avionului stratosferic de croazieră cu care zburam.

Yardman, reflectam eu, nu părea să procedeze prea înţelept împerechindu-ne din nou atît de curînd, ba pe deasupra şi într-o călătorie de două zile.

Privirea sa holbată şi rece era oarecum tarată de dîrele vinete şi petele gălbui lăsate de pumnii mei, iar Billy se comporta vizibil mai prudent decît fusese în călătoria din Franţa.

De data asta, nu mă mai sîcîi, dar, la sfîrşitul fiecărei fraze pe care mi-o adresa, adăuga cuvintele „Lord Grey”, pronunţîndu-le astfel încît să sune ca o insultă.

Nu mai încercă grosolănii, ca loviturile cu pumnii, pentru a-mi face călătoria memorabilă; în schimb, trînti pe jos una dintre tarele metalice, în timp ce eu fixam un lanţ de ancorare, în timpul îmbarcării.

Am ridicat o privire furioasă, strîngîndu-mi cu mîna stîngă cele patru degete strivite, pentru a-i întîlni ochii atenţi. Mă privea cu interes şi cu un calcul destul de viclean, aşteptînd să vadă ce făceam.

Dacă altcineva scăpa bara, aş fi ştiut că o făcuse involuntar. În cazul lui Billy, lăsînd la o parte forţa cu care căzuse, ştiam că nu fusese un accident. Dar ziua abia începuse, iar încărcătura era mult prea valoroasă ca s-o periclitez din motive personale, lucru pe care îndrăznesc să spun că mizase el.

Cînd văzu că nu aveam de gînd să ripostez, sau cel puţin nu imediat, dădu din cap satisfăcut, ridică bara cu un mic zîmbet misterios şi începu calm s-o pună la loc.

Îmbarcarea luă sfîrşit, iar avionul decolă. Aveam pe degete urme de un roşu închis, la doi centimetri mai sus de unghii, şi m-au durut tot drumul pînă în America. În aceeaşi călătorie, pentru a îngriji un număr total de doisprezece cai, am mai luat încă doi grăjdari, un bătrîn surd adus de Yardman şi încă un om, care călătorea particular, cu un cal particular.

Uneori, proprietarii îşi trimiteau propriii grăjdari, în loc de a-i încredinţa complet lui Yardman animalele lor valoroase sau dificile, iar eu, departe de a mă supăra din această cauză, învăţasem de la Timmie şi Conker să mă bucur de ajutorul suplimentar. Calul respectiv venea din Norvegia, petrecuse o noapte în Marea Britanie şi se îndrepta spre un grajd de curse din Virginia.

Noul proprietar îi ceruse grăjdarului norvegian să-l însoţească pînă la destinaţie, pe cheltuiala lui, pentru ca animalul să aibă parte

de îngrijiri permanente pe drum.

Nu părea să merite osteneala, am reflectat eu, privindu-l alene, în timp ce verificam caii din boxa alăturată. Un murg neliniştit şi cu gîtul slab, avea la chişiţă smocuri de păr lăţos care sugerau că nu cu mult timp în urmă trăsese la ham, iar unghiul ascuţit al jaretului nu avea cea mai bună conformaţie pentru viteză.

Faima de altădată a calităţii cailor de curse norvegieni apusese, deşi era posibil ca acest sport să fi fost inventat exclusiv de vikingi. Vikingii plasau grămezi de obiecte preţioase (premiile) la distanţe variate de punctul de pornire: apoi, toţi concurenţii se aliniau şi, într-un cor de chiuituri, cursa începea.

Premiile cele mai apropiate de start erau şi cele mai mici, iar celelalte, cu cît se aflau mai departe, cu atît aveau o valoare mai mare, astfel încît fiecare călăreţ trebuia să decidă ce anume i se potrivea mai bine calului său, un sprint rapid sau o alergare de rezistenţă. Alegerea greşită însemna pierderea oricărui premiu.

Cu o mie două sute de ani în urmă, caii de curse voinici şi masivi valoraseră adevărate averi, în Norvegia, dar descendenţii cu pielea netedă şi picioare lungi ai acestor ponei butucănoşi şi lăţoşi nu preţuiau prea mult în industria modernă a raselor pursînge.

Sentimentalismul, cred, era cel care-l determina pe un american să plătească pentru ca un animal cu aspect atît de modest să fie adus de la o asemenea distanţă.

L-am întrebat pe grăjdarul norvegian între două vîrste dacă avea tot ce dorea, iar el mi-a răspuns, într-o engleză întretăiată şi cu pronunţat accent străin, că era mulţumit. L-am lăsat aşezat pe balotul său de fîn, cu privirea în gol, şi mi-am continuat rondul.

Toţi caii stăteau liniştiţi, mestecîndu-şi calmi paiele din traiste, fără să le pese de goana în jurul lumii cu o mie de kilometri pe oră. Dacă nu vezi împrejurimile pierind în urma, nu ai nici o senzaţie de

viteză.

Am ajuns fără nici un incident la aeroportul Kennedy, unde a urcat la bord un vameş care mesteca gumă, împreună cu trei ajutoare.

Vorbea rar, cu ăă-uri din două în două cuvinte, dar cu caii era cît se poate de riguros. Însă toate actele erau în regulă şi am început debarcarea fără alte complicaţii.

Aveam de făcut treaba suplimentară a trecerii tuturor cailor printr-o zonă de decontaminare, înainte de a putea pune piciorul pe pămînt american, şi în timp ce făceam aceasta l-am auzit pe vameş întrebîndu-l pe grăjdarul norvegian dacă avea permis de lucru, pentru a primi răspunsul întretăiat că nu stătea decît două săptămîni, în vacanţă., prin bunăvoinţa proprietarului calului.

Eu, care veneam tot pentru prima oară în State, îl invidiam pentru aceste două săptămîni de vacanţă.

Datorită diferenţei de cinci ore, cînd am aterizat la Kennedy nu era decît şase seara, ora locală, şi trebuia să decolăm a doua zi dimineaţa la şase; astfel, îmi rămîneau cam nouă ore libere în care să văd oraşul New York.

Deşi, pentru mecanismele mele biologice, era deja ora de culcare, n-am irosit nici un moment cu somnul.

Singurul dezavantaj al acestui lucru era nevoia de a începe o nouă zi de muncă proptindu-mi pleoapele cu chibrituri.

În timpul asamblării boxelor, Billy căsca la fel de mult ca mine, şi numai cel de-al treilea membru al echipei, bătrînul surd Alf, se odihnise cît de cît.

De vreme ce, chiar dacă strigam la el, auzea foarte puţin, lucram toţi trei în tăcere, ca nişte roboţi, cufundaţi fiecare în gîndurile lui şi despărţiţi prin goluri la fel de imposibil de acoperit ca distanţele dintre polii unor magneţi.

Polii opuşi se atrag, polii asemenea se resping. Billy şi cu mine eram doi poli Nord reci. Ne înapoiam cu o încărcătură completă, cum se obişnuia în transporturile intercontinentale ale lui Yardman.

Acesta detesta să facă risipă de spaţiu şi era obişnuit să telefoneze după armăsari cînd programa cîte un zbor la mare distanţă, pentru a afla dacă existau vreunii de trimis sau de preluat.

Tuturor clienţilor le convenea, căci pentru transporturile la mare distanţă Yardman practica reduceri de preţuri.

Timmie şi Conker aveau opinii mai puţin optimiste asupra acestui sistem, iar acum înţelegeam de ce. Organismul nu se bucură de păcălelile cu ceasul.

Dar, exact cînd ne aflam deasupra Atlanticului, în punctul de unde orice întoarcere devenea imposibilă, toată somnolenţa mi s-a risipit într-o clipă, făcînd cunoştinţă pentru prima oară, îngrozit, cu un cal care turbează în plin zbor.

Bătrînul Alf mă scutură de umăr, iar spaima de pe chipul lui mă ridică în picioare imediat. Am pornit în direcţia pe care mi-o arăta, spre botul aeronavei.

În a doua boxă din faţă, un cal tînăr de trei ani, solid şi musculos, îşi sfîrtecase hamul în bucăţi şi stătea liber, nepriponit cu nimic, în micul cub de lemn.

Îşi ţinea capul în jos şi picioarele din faţă depărtate, iar cu cele din spate lovea într-un ritm regulat, înspăimîntător.

Era plin de sudoare albă înspumată şi fornăia. Cel de alături încerca să scape, înfricoşat, dîndu-şi ochii peste cap şi împingînd puternic cu tot trupul în panoul lateral al boxei.

Copitele primului cal izbeau peretele dinapoi al boxei ca doi berbeci de asalt. Panourile de lemn se zguduiau şi trosneau, începînd să se despice.

Barele metalice care ţineau laturile laolaltă forţau clenciurile de

la colţuri şi nu era nevoie să se rupă decît unul singur pentru ca tot ansamblul să-şi înceapă dezintegrarea.

M-am pomenit cu copilotul alături, răcnind înnebunit:

— Căpitanul întreabă cum vă aşteptaţi să piloteze nava cu toate bubuiturile astea. A zis să potoliţi calul, perturbă echilibrul.

— Cum? am întrebat eu.

— Vă priveşte. Şi, pentru Dumnezeu, faceţi odată ceva, mai repede.

Peretele din spate al boxei se crăpă de sus pînă jos. Cele două jumătăţi încă mai erau ţinute pe loc de lanţuri, dar în actualul ritm n-aveau să reziste mai mult de un minut, după care urma să ne pomenim cu un animal înnebunit, rămas liber în aeronava presurizată, punîndu-ne pe toţi în pericol de moarte sigură, dacă spărgea un hublou cu copita.

— N-aveţi tranchilizante la bord? am întrebat.

— Nu. Nava asta transportă în mod normal pasageri. De ce nu vi le aduceţi pe ale voastre?

Nici o regulă nu ne obliga să luăm tranchilizante la transporturile de animale. Ar fi trebuit să existe una. Dar era prea tîrziu ca s-o regretăm.

— Avem medicamente în trusa de prim ajutor, sugeră copilotul.

Am clătinat din cap:

— Astea sînt imprevizibile. Ar putea foarte bine să-i agraveze starea.

La fel de posibil era ca tocmai un tranchilizant să-l fi iritat, m-am gîndit eu în fugă. În cazul cailor, acestea aveau adesea efecte inverse.

Şi oricum ar fi fost complet imposibil să-i facem injecţie, chiar şi cu un medicament garantat, printr-un ac fin, destinat oamenilor, unui cal înnebunit ca acela.

— Adu un cuţit sau ceva din cambuză, am cerut eu. Orice obiect lung şi ascuţit. Şi repede!

Omul se întoarse, împiedicîndu-se de-atîta grabă. Copitele posterioare ale calului sfărîmară în zeci de bucăţi una dintre jumătăţile rupte ale panoului.

Animalul întoarse capul cu ură, şi-l îndesă printre bara de sus şi cea din mijloc, şi încercă să se strecoare afară. În ochi i se citea o panică vrednică de milă.

Billy scoase calm din geacă un pistol şi îl îndreptă spre capul agitat al calului.

— Nu fi prost! am strigat la el. Sîntem la zece mii de metri altitudine.

Copilotul reveni cu un cuţit de tăiat pîine, zimţat şi cu prăsele albe, văzu pistolul şi fu cît pe ce să leşine.

— N... nu... se bîlbîi el. N-nu... t... t... tra...

Ochii lui Billy se holbaseră peste măsură. Privea fix calul turbat, aproape părînd să n-audă. Toate gîndurile i se concentraseră asupra ochirii cu pistolul care ne putea costa pe toţi viaţa.

Calul rupse primul clenci şi se repezi înainte, năvălind afară din resturile boxei ca apa printr-un baraj spart. Am smuls cuţitul din mîna copilotului şi, în timp ce animalul sărea spre mine, i-am înfipt lama în singurul loc accesibil, unghiul articulaţiei dintre cap şi gît.

Prin cine ştie ce minune, am nimerit artera carotidă. După aceea, însă, nu m-am mai putut da la o parte din calea lui. Calul se prăvăli drept peste mine, şiroind de sînge, dînd din picioare şi zvîrcolindu-se disperat, în ultimele încercări de a se ridica din nou.

Coama îi căzu în gura şi peste ochii mei, iar trupul greu îmi apăsă pieptul, făcînd aerul să iasă şi să revină în plămîni, ca într-o formă nebunească de respiraţie artificială.

Nu se putea îndrepta la loc, peste mine, şi, pe măsură ce

zbaterile îi slăbeau, se înţepeni între rămăşiţele boxei sale şi cea din faţă. Copilotul se aplecă, mă apucă de subsuori şi, cu smucituri, mă tîrî de sub el.

Sîngele continua să curgă şiroaie, galoane întregi, fierbinţi şi cleioase, întinzîndu-se pe pasarele în şuvoaie stacojii. Alf tăie un balot de paie şi începu să le presare pe deasupra, fînul îmbibîndu-se ca un terci ud, roşu-maroniu.

Nu ştiu cîţi litri de sînge se găsesc în trupul unui cal: acesta sîngera de moarte, iar inima sa pompa afară aproape fiecare picătură.

Hainele mi se udaseră complet, iar mirosul dulceag-coclit mă îngreţoşa.

Am luat-o împleticit prin avion spre toaletă şi m-am dezbrăcat la piele, spălîndu-mă cu mîinile care îmi tremurau neputincioase. Uşa se deschise fără ceremonie şi copilotul îmi aruncă în braţe o pereche de pantaloni şi un pulover.

Hainele civile pe care şi le luase peste noapte.

— Poftim, zise el. Din partea firmei.

Am dat din cap în semn de mulţumire, m-am îmbrăcat şi am revenit în avion, liniştind din mers restul cailor speriaţi.

Copilotul se certa cu Billy, spunîndu-i că nu trebuia să apese pe trăgaci, iar Billy răspundea că un glonţ de revolver nu putea găuri metalul aeronavei.

Copilotul înjura, afirmînd că nu ne puteam permite un asemenea risc, menţionînd ricoşeurile şi hublourile fragile.

Ceea ce voiam eu să ştiu, deşi n-am întrebat, era de ce purta Billy asupra lui un pistol încărcat, într-un toc la subsuoară, la fel de nepăsător ca şi cum ar fi fost un portofel.

CAPITOLUL 5

Cînd am ajuns acasă, am adormit buştean, iar a doua zi cînd m-am trezit abia îmi rămăsese timp să ajung la Kempton pentru cursa de amatori.

După o săptămînă atît de extenuantă, mi se părea foarte probabil să mă fac de rîs, căzînd de pe mîrţoaga pe care, într-un moment de slăbiciune, promisesem s-o călăresc.

Dar, deşi calculasem greşit locul de unde intenţiona să-şi ia avînt la ultimul şanţ deschis şi practic am zburat peste obstacol în timp ce calul punea o frînă neaşteptată, am reuşit să mă agăţ de şa ca o păpuşă dezarticulată, prin simplul fapt că nu doream să ating solul.

Deşi m-am săltat la loc, calul, care oricum n-ar fi cîştigat, îşi pierduse tot interesul şi l-am adus la trap înapoi, scuzîndu-mă faţă de arţăgosul său proprietar, care considera că-i stricasem ziua şi era destul de mitocan ca s-o şi spună.

Întrucît avusese un rang mai mare cu cîteva frunze heraldice decît tatăl meu, găsea de cuviinţă că avea dreptul să fie cît poftea de caustic.

L-am ascultat cum spunea că n-aş fi putut călări nici într-un căruţ cu plasă deasupra, întrebîndu-mă oare cum se purta cu profesioniştii. Tatăl lui Julian Thackery, trecînd prin apropiere, auzi finalul acestor comentarii şi făcu o mutră amuzată; iar cînd am ieşit din vestiar, după ce mă schimbasem, l-am găsit rezemat de balustradă, aşteptîndu-mă.

Adusese lista cu intrări ale cailor săi şi, la propunerea lui, am pornit spre bar să discutăm. Mi-a făcut cinste cu un suc de lămîie şi ne-am aşezat la o măsuţă, unde întinse cîteva foi de hîrtie. Mi-am dat imediat seama, auzindu-l cum discuta planurile şi perspectivele,

că succesele anuale ale cailor săi nu erau întîmplătoare: aveam de-a face cu un om foarte abil.

— De ce nu vă scoateţi licenţă publică? l-am întrebat.

— E prea multă bătaie de cap, zîmbi el. Aşa, e ca un hobby. Dacă fac greşeli, nu am pe nimeni pe conştiinţă. Nimeni căruia să-i prezint scuzele sau pe care să-l împac. Nu am grija proprietarilor care îşi retrag caii cu preaviz de o oră. Nici nu risc să nu-mi plătească taxele luni în şir.

— Cunoaşteţi dezavantajele, am confirmat eu sec.

— Antrenamentul nu aduce nici un profit. În majoritatea anilor, cît investesc, atîta cîştig, poate puţin mai mult. Dar îmi ţin grajdul la fermă, înţelegi? Multe dintre depăşirile de costuri intră în conturile fermei. Nu-mi dau seama cum mai rămîn activi măcar jumătate din toţi antrenorii ăştia publici, ce părere ai? Fie trebuie să fie din capul locului bogaţi, sau fermieri ca mine, fie trebuie să parieze, dacă vor să scoată şi profituri.

— Dar nu se dau bătuţi, am subliniat eu, fără convingere. Şi toţi au maşini mari. Nu se poate s-o ducă prea rău.

Clătină din cap şi-şi termină whiskey-ul.

— Sînt actori talentaţi, unii dintre ei. Afişează la curse un zîmbet ca şi cum n-ar avea nici o grijă, cînd acasă administratorul băncii le pichetează pragul uşii. Deci, asta e, adună el hîrtiile la un loc, vîrîndu-le în buzunar. Crezi că joia viitoare poţi ajunge la Stratford?

— Da, sînt aproape sigur.

— Perfect. Atunci, ne vedem acolo.

Am dat din cap şi ne-am ridicat să plecăm. Cineva lăsase pe masa alăturată un număr din *Evening Standard* şi i-am aruncat o privire indiferentă, în trecere.

Apoi, m-am oprit ca să văd mai bine. În partea de jos a primei pagini, un paragraf începea cu cuvintele: „Moartea marii speranţe

pentru Derby”, comunicînd în cîteva fraze seci că Okinawa, înscris la Derby, murise în timpul zborului dinspre Statele Unite şi, în consecinţă, era eliminat din toate angajamentele.

Am zîmbit în sinea mea. Din lipsa de emoţie şi detalii, reieşea clar că datele proveneau de la cineva ca antrenorul spre care se îndreptase Okinawa, nu de la reporterii aeroportului în goana după subiecte senzaţionale.

Nici un ziarist care aflase despre dezastrul din acel avion n-ar fi scris atît de sec. Dar calul fusese înlăturat, iar eu ajutasem personal la curăţarea avionului şi nu mai era nimic de văzut.

Okinawa avusese o asigurare generoasă, un veterinar certificase că sacrificarea lui fusese esenţială, iar eu observasem că numele meu era scris greşit pe lista echipajului: H. Gray. Cu puţin noroc şi dacă lui Yardman îi ieşea pasienţa, aşa se termina toată povestea.

— Dragă băiete, spusese el agitat, cînd îl chemasem în mare grabă la aeroport, nu face impresie bună dacă îşi ies din minţi caii în zborurile noastre. N-o să batem toba, aşa-i?

— N-o s-o batem, am confirmat eu ferm, mai mult spre binele meu decît al lui.

— A fost un ghinion, oftă Yardman, ridicînd din umeri, vizibil uşurat.

— Trebuia să avem un tranchilizant, am spus, bătînd fierul cît era cald.

— Da. Fireşte. În regulă. Voi procura unul.

Aveam să mă ţin de capul lui cu problema asta. Stînd liniştit în barul de la Kempton, aproape că simţeam greutatea lui Okinawa şi umezeala sîngelui său, amintirea veche de douăzeci şi patru de ore a felului cum zăcusem sub un cal muribund fiind încă prea vie ca să mă lase indiferent. Am făcut un efort să revin la realitate şi m-am dus cu tatăl lui Julian să vedem un rival antipatizat înregistrînd un

finish strălucit.

Sîmbătă seară, mi-am dat toată silinţa să mă comport civilizat cu cea mai tînără musafiră a mamei, în timp ce evitam toate manevrele hotărîte de a mă lăsa singur cu ea, iar duminică dimineaţă am şters-o înainte de a se crăpa de ziuă, spre nord, în Lincolnshire.

Tom Wells era pe pistă cînd am sosit, verificîndu-şi personal avioanele. Mă repartizase, după cum aflasem la telefon în dimineaţa trecută, să duc trei oameni la Glasgow, pentru o partidă de golf. Urma să-i transport cu un Aztec şi să fac tot ce-mi cereau. Erau clienţi de soi. Tom nu voia să-i piardă.

— Bună dimineaţa, Harry, mă salută, cînd am ajuns lîngă el. Ţi-am dat avionul Quebec Bravo. Ai planificat ruta?

Am dat din cap.

— Am urcat la bord scotch şi şampanie, în caz că ei uită să-şi aducă, urmă Tom. Îi iei de la Coventry, cum ştii, şi-i duci înapoi acolo. S-ar putea să te reţină la Gleneagles pînă tîrziu, după cină. Îmi pare rău.

— Scumpă partidă de golf, am comentat eu.

— Hm, făcu el scurt. Ăsta-i un alibi. Sînt trei magnaţi cărora le place să-şi compare însemnările în particular. Pretind un pilot care nu va repeta ce aude şi cred că tu corespunzi, Harry, băiatule, pentru că vii aici de patru ani de zile şi, dacă în timpul ăsta am auzit o singură bîrfă din gura ta, atunci înseamnă că-s un ajutor de benzinar de mîna a doua.

— Ceea ce nu eşti.

— Ceea ce nu sînt, zîmbi el.

Tom era un bărbat solid şi agreabil, trecut de patruzeci de ani, el însuşi pilot, care cunoştea afacerile cu chartering ca pe *Tatăl Nostru* şi-şi ţinea cu minimum de tapaj propria firmă.

Fost membru R.A.F., desigur, cum erau majoritatea zburătorilor de vîrsta lui, se antrenase pe bombardiere, se îndrăgostise de aer şi fusese concediat cînd Serviciul le eliminase, considerîndu-le redundante.

În anii de după război, fuseseră mulţi piloţi care alergau după prea puţine posturi, dar Tom Wells fusese priceput, perseverent şi norocos, şi convertise o funcţie precară de copilot la linie privată minoră într-un loc în consiliul de administraţie, şi, în cele din urmă, cu sprijinul unei firme de fabricare a avioanelor uşoare, îşi întemeiase de unul singur actuala companie.

— Sună-mă cînd pleci din Gleneagles, spuse el. Voi fi personal în turn, la întoarcerea ta.

— Am să-ncerc să nu te ţin prea mult.

— Nu vei fi tu ultimul, clătină Tom din cap. Joe Wilkins aduce trei perechi dintr-un weekend în Le Touquet. Nu m-aş mira să vină în zorii zilei...

I-am luat pe cei trei impresionanţi oameni de afaceri conform programului şi i-am dus în Scoţia. În timpul ascensiunii, au băut scotch-ul *Black and White* al lui Tom, vorbind despre rezervele de egalizare a dividendelor, profituri neînsuşite şi riscuri de contingenţă: nimic din toate astea nu mă interesa cîtuşi de puţin.

Apoi, au trecut la exporturi şi la ocaziile existente pe piaţa europeană. S-a discutat „dacă unu şi trei sferturi e o tentaţie efectivă”, singurul lor subiect de conversaţie pe care l-am înţeles cu adevărat.

Unu şi trei sferturi, după cum aflasem la *Anglia Bloodstock,* era un procentaj care se putea revendica de la guvern pentru orice articol vîndut la export. Cei trei magnaţi vorbeau despre maşini unelte şi băuturi răcoritoare, din cîte am dedus, dar mecanismul era valabil şi pentru caii de rasă.

Dacă un crescător vinde un cal în străinătate, pentru douăzeci de mii de lire sterline, să zicem, primeşte nu numai suma respectivă de la cumpărător, ci şi un procent şi trei sferturi din ea – trei sute cincizeci de lire sterline – de la guvern.

Un morcov agăţat în faţa măgarului de la export. O primă. O mîngîiere pe creştet, pentru ajutorul acordat economiei naţionale. În practică, îi încuraja pe unii crescători să prefere cumpărătorii străini. Dar exportul cailor de curse e simplu: nu au nevoie de servicii după vînzare, campanie cu continuare sau publicitate poliglotă, despre care magnaţii susţineau, de la un caz la altul, că meritau sau nu osteneala.

Apoi, au trecut la impozite şi din nou am pierdut şirul, cu atît mai mult cu cît în faţă, peste Cheviots, se întindea un plafon de nori coborît şi, la cererea pasagerilor, zburam mai jos de o mie de metri, ca să poată admira peisajul.

Am urcat deasupra norilor, în sistemul quardantal care operează mai sus de o mie de metri, unde pentru a evita coliziunile trebuie să zbori la un nivel reglementat strict, în funcţie de direcţia de deplasare: în cazul nostru, care mergeam spre nord-vest, aveam la dispoziţie altitudinile de o mie cinci sute, două mii o sută cincizeci, trei mii şi aşa mai departe.

Unul dintre pasageri comentă ascensiunea, întrebînd care era motivul, şi ceru să-mi afle numele.

— Grey.

— Bine, Grey, şi unde ne duci? În Marte?

Am zîmbit:

— Dealuri înalte, plafon de nori coborît.

— Dumnezeule, spuse magnatul cel mai gras şi mai vîrstnic, bătîndu-mă cu o mînă grea pe umăr. Ce n-aş da pentru o asemenea economie de cuvinte, în consiliul meu de administraţie.

Erau bine-dispuşi, savurînd ziua liberă şi în acelaşi timp folosind-o în scopuri serioase. În cabina mică şi luxoasă, mirosul de whiskey îl acoperea chiar şi pe acela al uleiului încins, iar fumul de havane scumpe îmi intra pe gît în vălătuci groşi.

Îmi plăcea zborul şi, atît de hatîrul lui Tom, cît şi din propria mea mîndrie, ştiind că pasagerii erau cunoscători ai călătoriilor aeriene private, i-am depus pe pista de la Gleneagles uşor ca un fulg pe apa unui lac.

Au jucat golf, au mîncat şi au băut; iar după-amiază, au repetat programul. Dimineaţă, eu m-am plimbat pe dealuri, am mîncat de prînz şi, spre seară, mi-am luat o cameră la hotel şi m-am culcat. Găsesc că a fost o zi absolut satisfăcătoare.

La zece şi jumătate seara, recepţionerul m-a trezit cu un telefon, spunîndu-mi că pasagerii mei erau gata de plecare, iar înainte de unsprezece am decolat.

Am zburat înapoi în două etape, îndreptîndu-ne spre semnalul radio de la St Abbs, pe litoralul din Berkshire, iar de acolo stabilind un curs de o sută şaizeci de grade sud–sud-est, pe distanţa de o sută cincizeci şi două de mile nautice în linie dreaptă spre Ottringham, şi în continuare spre sud-vest, peste uscat, pînă la Coventry, de unde am preluat în sfîrşit semnalul 122,70 de localizare.

Magnaţii, sătui, conversau cu glasuri moleşite şi satisfăcute, lăsînd în pace afacerile pentru a discuta despre vieţile lor personale.

Cel mai gras avea probleme cu reglementările monetare privind o vilă pe care şi-o cumpărase pe Costa del Sol: guvernul trîntise un plafon de două mii de lire sterline pentru cheltuielile de agrement în străinătate, iar lui o asemenea sumă nu-i ajungea nici măcar ca să cumpere robinetele de la baie...

Omul aşezat în spatele meu se interesă despre cele mai decente iahturi de închiriat care se găseau în Egee, iar ceilalţi doi îi

răspunseră.

Al treilea spuse că era timpul ca nevastă-sa să se întoarcă de la Gstaad, unde stătea de două luni, pentru că de Paşti urmau să meargă împreună la Nassau. Ascultîndu-i, mă simţeam sărac lipit pămîntului.

Am aterizat fără probleme la Coventry, unde mi-au strîns mîna, căscînd, mi-au mulţumit pentru călătoria plăcută şi au pornit spre un *Rolls* care-i aştepta, dîrdîind în frigul de-afară.

Eu am parcurs ultima etapă, pînă înapoi în Fenland, unde l-am găsit pe Tom, aşa cum îmi promisese, de serviciu în turnul de control, pentru a mă ajuta să aterizez. Îmi strigă pe fereastră să vin la el şi am băut cafele dintr-un termos, în timp ce el aştepta să i se întoarcă şi avionul Le Touquet.

Urma să sosească într-o oră: mai devreme decît prevăzuse. După cîte se părea, clientul o nimerise prost şi petrecerea se fîsîise.

— Cu ai tăi a mers totul bine? se interesă Tom.

— Păreau mulţumiţi, am dat eu din cap, începînd să completez detaliile de zbor în registru şi copiindu-le şi în propriul meu jurnal.

— Presupun că-ţi vrei onorariul în ore de zbor, ca de obicei?

Am zîmbit:

— Cum ai ghicit?

— Aş vrea să te răzgîndeşti şi să lucrezi pentru mine permanent.

Am lăsat pixul jos şi m-am întins, rezemîndu-mă de spătarul scaunului de lemn, cu mîinile la ceafă.

— Încă nu. Mai lasă-mă trei-patru ani; pe urmă, vedem noi.

— Eu acum am nevoie.

Nevoie. Ce cuvînt dulce.

— Nu ştiu... Oricum, am să mă gîndesc.

— Ei, e şi asta ceva, cred.

Îşi ciufuli părul rar, şaten deschis, şi-şi frecă faţa cu mîinile,

avînd mîncărimi de oboseală.

— Un sandviş?

— Mulţumesc.

Am luat unul. Cu şuncă şi muştar franţuzesc, pregătit în căsuţa lor de Janie, capabila soţie a lui Tom, nu de la cantina aeroportului. Şunca era groasă şi zemoasă, fiartă în bere. Am mîncat în tăcere, bînd cafeaua tare. Dincolo de pereţii din sticlă ai camerei pătrate, cerul devenea de un negru dens şi mat, peste care pluteau nori, ascunzînd stelele.

Vîntul se înteţea încet, iar presiunea atmosferică scădea. Se făcea din ce în ce mai frig. Vremea proastă era pe drum.

Tom îşi controlă instrumentele, se încruntă şi, rezemîndu-se de spătar, începu să se joace cu creionul.

— Prognoza a fost corectă, spuse el, posac. Mîine ninge.

Am mormăit compătimitor. Zăpada îi bloca avioanele la sol, producîndu-i un gol în cîştiguri.

— Era de aşteptat, în februarie, oftă Tom.

Am dat din cap a încuviinţare. Mă întrebam dacă nu cumva cursele de joi de la Stratford aveau să se amîne din cauza ninsorii.

Reflectam că Janie Wells făcea o cafea excelentă şi că Tom era un om raţional şi lucid. Gînduri netulburate, organizate, de suprafaţă. Era ultima noapte pe care o petreceam în calma mea congelare emoţională.

A doua zi dimineaţă, cînd am decolat de la Gatwick, cerul era de un plumburiu-orange mohorît, zăpada încă nedeşertată îngreunînd norii ca icrele în burta unei broaşte.

Transportam opt iepe de prăsilă, într-un DC-4 vechi, nepresurizat, lăsînd în urmă furtuna, cu destinaţia Milano. Timmie şi Conker reveniseră, spre uşurarea mea, dar nici unul nu avusese

un concediu prea strălucit, după cum vorbeau.

L-am auzit pe Conker, tată scund şi hărţuit a şapte găligani cît toate zilele, plîngîndu-se în timpul îmbarcării că tot timpul nu făcuse altceva decît să gătească şi să spele, în timp ce nevastă-sa zăcea în pat cu o gripă, după părerea lui, diabolic de oportunistă.

Timmie îşi manifesta compasiunea în modul său obişnuit: trăgîndu-şi nasul zgomotos, ca un schimbător de viteze. Îndesat, pătrăţos şi brunet, micul velş suferea de guturai cronic, făcîndu-i să sufere şi pe toţi cei din jurul său.

Din cauza sinusurilor, care-l împiedicaseră să lucreze în mină, la fel ca tatăl său, explică el nepăsător, după o sesiune de scuipături peste măsură de scîrboase. Concediul din februarie, fu şi Timmie de acord, nu fusese nici o scofală.

— Cîte concedii aveţi? am întrebat eu, fixînd lanţurile.

— Cîte o săptămînă liberă la două luni, răspunse Conker. Băga-mi-aş, colega, să nu-mi spui că te-ai angajat fără să-ntrebi chestia asta.

— Ba mă tem că da.

— O să te exploateze, spuse serios Conker. Cînd începi o muncă, trebuie să stabileşti clar termenii, leafa, orele suplimentare, concediile cu plată, primele, indemnizaţia, tot tacîmul. Dacă nu-ţi susţii drepturile, nimeni n-o s-o facă în locul tău, n-avem nici un sindicat, lăsîndu-l la o parte pe al muncitorilor agricoli, dacă te interesează pe tine, că pe mine mă doare-n cot de el. Iar bătrînul Yardman nu face nici un cadou, să ştii. Trebuie să te-asiguri de săptămînile libere, colega, altfel n-ai să primeşti nici una. Ascultă-mă ce-ţi zic.

— Ei... îţi mulţumesc. Am să-l întreb.

— A, şi uite, interveni Timmie, cu accentul său galez moale, avem şi alte zile libere. Nu e nevoie să te speteşti cu munca. Domnul

Yardman nu te obligă la mai mult de două călătorii pe săptămînă, ce-i drept. Dacă tu nu vrei să faci mai multe, adică.

— Înţeleg. Şi dacă voi nu mergeţi, vin Billy şi Alf?

— Cam aşa, confirmă Conker. Cred.

Potrivi ultimul clenci pe ultima boxă şi-şi frecă mîinile de pantaloni.

Mi-am amintit ce spusese Simon, că predecesorul meu, Peters, fusese un luptător belicos pentru propriile lui drepturi, şi am presupus că de la el preluase Conker acea atitudine antiexploatare, căci mi se părea, din cîte spuneau, că Timmie şi Conker beneficiau amîndoi de timp liber din belşug.

O zi de deplasare tur-retur însemna, cu siguranţă, să lucrezi neîntrerupt douăsprezece ore sau chiar mai mult, dar două asemenea călătorii în şapte zile nu erau tocmai o sclavie.

Din curiozitate, îmi adunasem orele de muncă din unele săptămîni şi, chiar în perioadele cele mai încărcate, nu depăşeau totuşi patruzeci. Ăştia pur şi simplu nu ştiu ce bine o duc, m-am gîndit eu într-o doară, făcîndu-le semn angajaţilor aeroportului să ia rampa.

Avionul DC-4 era zgomotos şi foarte înghesuit. Pasarelele dintre boxe şi din lungul acestora erau prea strîmte ca să poată încăpea doi oameni în paralel, iar pe deasupra trebuia să mergem înainte şi înapoi de-a lungul avionului, îndoiţi de spate.

Suporturile de pe parcurs erau prinse cu nişte belciuge, dar acestea se puteau desface în timpul zborului şi era mai prudent să le lăsăm pe toate deschise de la început, decît să ne cadă unul în cap.

Acest lucru, adăugat pe lîngă lanţurile de ancorare, întinse oblic în dreptul ţurloaielor, făceau ca mersul să devină un proces obositor, creînd cele mai proaste condiţii în care lucrasem vreodată. Dar Conker, am observat eu cu interes, nu avea nici o obiecţie. Poate

că Peters nu zburase împreună cu el la bordul unui DC-4.

După decolare, toţi caii fiind liniştiţi şi bine crescuţi, ne-am dus în cambuză să ne facem prima ceaşcă de cafea. Inginerul de zbor, un bărbat înalt şi slab, cu ticul de a-şi ridica sprinceana dreaptă de cinci-şase ori şi destul de repede, cînd punea cîte o întrebare, o turna deja în pahare de unică folosinţă.

Cele două pe care le umpluse aveau scrise pe ele numele: Patrick şi Bob. Le luă în carlingă, pentru pilot şi copilot. La întoarcere, ne întrebă cum ne numeam şi atribui cîte un pahar pentru fiecare.

— Nu avem la bord destule ca să le aruncăm de fiecare dată, explică el, dîndu-mi paharul cu inscripţia „Henry”.

— Zahăr? mă întrebă, luînd o pungă de un kilogram cu zahăr tos şi o linguriţă roşie de plastic. Ştiu cum beau unii ca voi cafeaua. Şi comandantul ştie.

Am băut lichidul maroniu şi fierbinte: nu avea gust de cafea, dar, dacă îl considerai un antidot anonim şi aparte contra setei, nu era prea rău. În cambuză, zgomotul motoarelor ne obliga să strigăm pentru a ne face auziţi, iar vibraţiile făceau cafeaua să se vălurească în cercuri concentrice. Inginerul şi-o sorbi delicat, deasupra cuvîntului „Mike” mîzgălit pe pahar.

— Aveţi o încărcătură grea, comentă el. Un avion plin cu viitoare mămici, nu?

Conker, Timmie şi cu mine dădurăm din capete în acelaşi timp.

— Sînt italiene?

Iarăşi am dat din capete. Ca într-un music-hall.

— Şi-atunci, de ce se duc?

— Sînt iepe engleze care vor fi împerecheate cu armăsari italieni, îl lămuri Conker, care cîndva lucrase într-o herghelie şi ar fi fost în culmea fericirii dacă una dintre iepe făta prematur în avion.

— Las-o jos că măcăne, spuse inginerul.

— Ba nu, aşa e, răspunse Conker. Trebuie să fete în herghelie, unde sînt viitorii lor masculi, mînjii pe care-i poartă acum.

— De ce?

Agila sprinceană se agita cu mult spor.

— Păi, începu serios Conker, perioada de gestaţie la cai e de unsprezece luni, nu? Iar o iapă de prăsilă fată cîte un mînz la douăsprezece luni, nu? Deci, rămîn numai patru săptămîni între producere şi – ăă – reproducere, înţelegi? Iar în astea patru săptămîni, mînzul nou-născut nu e destul de rezistent ca să călătorească sute de mile în frig, aşa că iepele trebuie să fete în herghelie, lîngă viitorul lor mascul. Pricepi?

— Pricep. Ba bine că nu.

— Asta, spuse Christopher cu admiraţie, arătînd spre prima boxă, unde stătea o elegantă murgă cu păr mătăsos, care din cauza lipsei de spaţiu mai avea puţin şi ajungea în cambuză, asta merge la Molvedo.

— De unde ştii? întrebă cu interes Timmie.

— Mi-a spus şoferul autovanei.

Copilotul veni din carlingă şi spuse că pilotul mai dorea o cafea.

— Deja? Omul ăsta-i un adevărat butoi, replică inginerul, turnînd în paharul „Patrick”.

— Poftim, îmi spuse copilotul, dîndu-mi ceaşca. Du-i-o dumneata, vrei? Eu mă duc să dau mîna cu un vechi prieten.

Şi trecu pe sub nasul iscoditor al viitoarei soţii a lui Molvedo, străbătînd aplecat pasarela spre toaletă.

Am intrat în carlingă, cu paharul aburind. Pilotul, într-o cămaşă orbitor de albă, în pofida gerului de afară, întinse alene o mînă, dînd din cap a mulţumire. Am rămas o secundă pe loc, privind în jur la instrumentele de bord, iar pilotul ridică ochii spre mine şi-mi făcu

semn să mă aplec cu urechea lîngă gura lui. În zgomotul de-acolo, pînă şi conversaţia cu strigăte ar fi fost imposibilă.

— Eşti şeful cu caii?

— Da.

— Vrei să stai jos aici un pic? îmi indică el scaunul liber al copilotului.

— Cu plăcere.

Pilotul făcu un gest de invitaţie şi m-am strecurat lateral în fotoliul-cupă confortabil de lîngă el. Carlinga era mică, avînd în vedere cît de multe conţinea, şi purta semnele vremii. Pentru mine, mai semăna foarte mult şi cu propriul meu cămin.

Am studiat cu interes instrumentele. Niciodată nu mai zburasem cu un avion cu patru motoare, numai cu aparate care aveau două sau unul, din excelentul motiv că la Fenland nu existau avioane cu patru motoare.

Cum pînă şi aparatele mici, cu două motoare, ca Aztecul cu care zburasem la Glendale în ajun, costau aproape treizeci şi cinci de lire sterline ora de zbor, închiriate de la Tom, mi se părea puţin probabil să adun vreodată destui bani pentru o croazieră cu aeronave într-adevăr mari, chiar dacă, după ce obţineam calificarea, aceasta îmi putea fi de folos.

Nu puteai zbura de unul singur, să te distrezi o după-amiază, cu un avion de linie; erau pur şi simplu inaccesibile. Ceea ce nu mă oprea nici un moment să fiu hotărît să învăţ tot ce puteam.

Pilotul, Patrick, îmi făcu semn să-mi pun căştile cu microfon, care stăteau agăţate pe manşa semicirculară. Mi le-am aplicat pe cap, iar Patrick începu să-mi explice prin radio ce rol aveau toate comutatoarele şi cadranele.

Era primul pilot cu care zburam, în deplasările lui Yardman, care se deranja cu aşa ceva, şi ascultam, dînd din cap cu

recunoştinţă, fără să-i spun că majoritatea lucrurilor pe care mi le spunea îmi erau deja cunoscute.

Patrick era un bărbat înalt, de vreo treizeci de ani, cu înfăţişare frapantă, păr arămiu-închis drept, tuns cam teatral în coadă-de-raţă, şi ochi chihlimbarii-palizi, ca ai unei pisici. Colţurile gurii îi erau arcuite natural în sus, astfel încît, chiar şi cînd era indiferent, părea să zîmbească, de parcă totul pe lumea asta ar fi fost încîntător, fără a găsi nicăieri cel mai mic rău.

Iar această impresie nu era deloc mincinoasă, după cum am aflat mai tîrziu: insista să aibă cea mai bună părere despre oricine, chiar şi cînd ticăloşia îl privea în faţă.

Avea acea credinţă ilogică în bunătatea umană caracteristică judecătorilor care eliberează condiţionat, deşi în prima jumătate de oră n-am aflat despre el decît că era un pilot blînd, atent, încrezător în sine şi eminent de sigur.

Reglă radioul pe frecvenţa semnalului de la Dieppe, explicîndu-mi totul din mers, şi află de acolo un buletin meteorologic, înainte de a se înscrie pe direcţia Paris.

— Vom coborî spre Mediterana, iar acolo zburăm de-a lungul coastei, spuse el. Peste Alpi sînt nori prea groşi ca să-i traversăm. Nefiind presurizaţi, nu putem urca mai sus de trei mii de metri, dar nici la patru mii nu păţeşti nimic, dacă nu ai inima slabă. Însă chiar şi asta e insuficient, în condiţiile actuale, aşa că o iau pe ocolite.

Am dat din cap, aprobîndu-l întru totul.

Verifică pentru a doua oară în zece minute echipamentele de dezgheţare şi spuse:

— Păsărică asta nu zboară cu mai mult de un sfert de tonă de gheaţă pe ea, iar săptămîna trecută dezgheţatoarele erau defecte, zîmbi el. E O.K., le-am controlat de şase ori după reparaţii, merg perfect.

Decoji şi mîncă o banană dintr-un ciorchine mare pus pe platforma de deasupra bordului, apoi întredeschise calm fereastra de lîngă el şi aruncă afară coaja. Am rîs în sinea mea, simţind că Patrick îmi devenea foarte simpatic.

Copilotul reveni la locul său, iar eu m-am întors la cai, pentru tot restul călătoriei. Am coborît fără probleme peste Franţa, pînă la Dijon, am cotit spre sud pe valea Rhôn-ului, la est de Saint-Tropez, şi din nou către nord la Albenga, pentru a ateriza pe Aeroportul Malpensa din Milano la exact patru ore după plecarea de la Gatwick.

În Italia era frig. Tremurînd în aerul cu treizeci de grade sub temperatura din cabină care intra pe uşile deschise, am privit cum vreo zece lucrători ai aeroportului, în uniforme de culoare albastră-regală, împingeau rampa lată, şi am aşteptat ca trei vameşi să vină din clădire. Vameşii urcară rampa, iar cel mai vîrstnic dintre ei spuse ceva în limba sa natală.

— *Non parlo italiano,* am răspuns eu pe un ton de scuză, această propoziţie utilă fiind singura pe care o ştiam.

— *Non importa,* spuse el.

Luă de la mine permisele de import temporar ale iepelor, care fuseseră scrise în engleză şi italiană, iar cei doi asistenţi ai săi porniră de la un cal la altul, verificîndu-le semnalmentele.

Totul era în ordine. Vameşul îmi dădu înapoi hîrtiile, înclinînd politicos din cap, şi-şi conduse scutierii în josul rampei. Am început din nou rutina familiară a transferării încărcăturii din avion spre autovane, Conker făcînd mare caz cu iapa care mergea la Molvedo.

Avînd încă o oră liberă înainte de a începe îmbarcarea altei încărcături de iepe care călătoreau în direcţia opusă, din acelaşi motiv, Conker, Timmie şi cu mine am mers cale de cinci sute de metri pe pistă, spre clădirea aeroportului, pentru a mînca de prînz.

La uşă, ne aştepta Patrick, care arăta foarte oficial, cu epoleţii din fir de aur ai sacoului său de uniformă bleumarin şi o expresie resemnată pe faţă.

— Nu putem pleca înapoi azi, spuse el, aşa că nu e nevoie să vă grăbiţi cu berea, băieţi.

— Da' ce s-a-ntîmplat? întrebă Timmie, trăgîndu-şi sonor nasul.

— Viscol. S-a prăvălit ca o pernă spartă într-un tunel aerodinamic, azi-dimineaţă după ce am plecat noi. Face prăpăd peste tot sudul şi jumătate din Canal, iar în sus ninge pînă la John o' Groat's. Barometrului i-a căzut fundul şi... în fine, oricum am primit instrucţiuni să nu mă întorc.

— Atîtea paste făinoase, comentă filosofic Conker. Praf îmi fac maţele.

Plecă împreună cu Timmie spre snack-bar, iar Patrick îmi arătă unde era telegraful, ca să le trimit mesajele respective lui Yardman şi la hergheliile care ne aşteptau.

După aceea, ne-am întors la avion, unde Patrick îşi luă geanta cu obiecte personale, iar eu am întors din drum convoiul de iepe italiene care tocmai sosea. Mă aşteptă să termin şi mă ajută să închid pe dinăuntru uşile, după care am trecut peste panourile boxelor demontate şi prin cambuză, coborînd scara care fusese adusă la uşa din spatele carlingii.

— Unde-ai să stai? mă întrebă.

— La hotel, cred, am răspuns eu, vag.

— Dacă vrei, poţi să vii cu mine. Cunosc în Milano o familie la care stau cînd rămîn blocat aici şi e loc pentru amîndoi.

Ca de obicei, tindeam să stau singur, dar în primul rînd pentru că nu puteam nici măcar să cer o cameră de hotel în italiană, precum şi fiindcă nu puteam găsi altă distracţie decît să admir arhitectura pînă seara, i-am acceptat oferta, mulţumindu-i.

— Or să-ţi fie simpatici, spuse Patrick.

Am mers două sute de metri în tăcere.

— E adevărat că eşti viconte? întrebă el după un timp.

— Nu, am răspuns eu, nepăsător. Sînt un Boeing 707.

Patrick chicoti.

— Un afurisit de viconte, mai precis, aşa a zis galezul ăla mărunţel.

— Şi ar conta cu ceva pentru tine dacă aş fi?

— Cu nimic.

— Atunci e-n regulă.

— Deci eşti?

— Din cînd în cînd.

Am intrat pe uşile de sticlă, în holul aeroportului. Era spaţios, aerisit, cu ferestre cît pereţii şi pardoseală de piatră. Într-o latură se întindea tejgheaua lungă a unui magazin de suveniruri, cu mărfurile îngrămădite într-un şir de vitrine şi aliniate pe rafturile din spate. La o tarabă se vindeau cravate de mătase, iar pe tejghea erau risipite păpuşi în costume naţionale, lîngă stative cu cărţi în format de buzunar şi cărţi poştale ilustrate locale. La acest magazin vindea o fată înaltă şi brunetă, în rochie neagră cu croială dreaptă. Ne văzu venind, iar faţa ei rece şi solemnă fu luminată de un surîs fermecător.

— Patrick! exclamă ea. *Hullo, Patrick, come sta?*

Pilotul îi răspunse în italiană, după care, parcă abia atunci amintindu-şi, gesticulă spre mine, spunînd:

— Gabriella... Henry.

Îi puse o întrebare, iar ea mă privi cu atenţie şi dădu din cap.

— *Si,* spuse. *Henry anche.*

— Atunci s-a aranjat, replică vesel Patrick.

— Vrei să spui, am întrebat eu, neîncrezător, că vom locui la...

Gabriella?

Patrick deveni cam bățos.

— Ai ceva împotrivă?

M-am uitat la Gabriella, care mă privi şi ea.

— Cred, am răspuns, că e prea frumos ca să fie adevărat.

Abia peste zece minute, timp în care ea îi vorbise lui Patrick, uitîndu-se la mine, mi-am dat seama că nu ştiam italiana, iar singurul cuvînt în engleză pe care-l cunoştea ea era „Hullo”.

CAPITOLUL 6

Nu s-ar putea spune că a fost ceva rațional, ci de-a dreptul electric. Am descoperit, între o bătaie de inimă şi următoarea, despre ce au vorbit toți poeții, de-a lungul epocilor.

Am înțeles, în sfîrşit, de ce romanul Antoniu şi-a lepădat onoarea pentru egipteana Cleopatra, de ce troianul Paris a provocat un război de zece ani răpind-o pe grecoaica Elena, de ce s-a înecat Leandru într-una din riscantele sale traversări înot a Dardanelelor pentru a o vedea pe Hero.

Depărtarea de casă, misterul, necunoscutul contribuiau toate: aşa ceva n-aş fi putut simți pentru fata din vecini. Dar asta nu explica de ce nu mi se mai întîmplase; de ce această fată şi numai aceasta îmi făcea sîngele să fiarbă în vene.

Stînd pe pardoseala de piatră rece a aeroportului, mă simțeam ca lovit de trăznet: lumea se înclinase, aerul trosnea electric, ziua cenuşie de februarie strălucea orbitor, şi totul numai din cauza unei fete perfect normale, care le vindea suveniruri turiştilor.

Acelaşi lucru, în mod fantastic, i se întîmplase şi ei. Poate că trebuia să fie reciproc, ca să se poată întîmpla, nu ştiu.

Dar i-am văzut ochii devenind mai luminoşi, i-am observat veselia şi emoţia din gesturi şi am ştiut că, împotriva tuturor probabilităţilor, eu eram cauza. Fetele nu erau decît rareori mişcate de persoana mea şatenă, pedantă şi neostentativă, iar eu şi mai rar.

Chiar şi cele care voiau să se mărite cu titlul meu îmi căscau în faţă. Ceea ce făcea reacţia instantanee a Gabriellei de două ori mai pustiitoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse amuzat Patrick, cînd ea nu-i răspunse la o întrebare repetată de două ori, încetaţi să vă mai zgîiţi unul la altul?

— Gabriella, am spus eu.

— *Si?*

— Gabriella...

Patrick rîse:

— Aşa, n-o să ajungeţi prea departe.

— *Parla francese?* întrebă ea, neliniştită.

— Vorbeşti franceza? îmi traduse Patrick.

— Da, am rîs eu uşurat. Da, mai mult sau mai puţin.

— *E bene,* oftă ea, zîmbind. *E molto, molto bene.*

Poate pentru că eram despovăraţi de necesitatea respectării bunei cuviinţe, poate şi fiindcă amîndoi ştiam deja că urma să avem nevoie de ea mai tîrziu, am început să folosim imediat forma intimă *tu,* în loc de *vous.* Patrick îşi înălţă sprîncenele şi rîse iarăşi, spunînd în trei limbi că eram nebuni.

Eu *eram* nebun, nu încăpea nici o îndoială. Patrick îndură toată după-amiaza aşezat la o masă, în snackbar, bînd cafele şi povestindu-mi despre Gabriella şi familia ei.

Din locul unde ne aşezaserăm o puteam vedea cum se mişca încet în spatele tejghelei sale lungi, vînzîndu-le mărunţişuri călătorilor care plecau.

Era formată numai din curbe, ceea ce, după atît de numeroasele şolduri plate, stomacurile plate şi piepturile mai mult sau mai puţin plate ale tuturor debutantelor slăbănoage de-acasă, mă încălzea la fel de mult ca focul gardistului de noapte în toiul iernii.

Faţa ei ovală, cu ten măsliniu palid, îmi amintea de picturile medievale italiene, avînd un gen de structură osoasă care probabil persistase de-a lungul secolelor, iar expresia, cu excepţia momentelor cînd zîmbea, îi era atît de calmă, încît părea aproape neprietenoasă.

După un timp, în timp ce o priveam enervînd cu stilul ei detaşat doi-trei clienţi jenaţi, mi-a venit ideea că munca de vînzătoare nu se potrivea cu caracterul ei şi i-am spus-o într-o doară lui Patrick.

— Sînt de aceeaşi părere, răspunse el, sec. Dar puţine locuri sînt mai potrivite pentru o contrabandistă decît un aeroport.

— O... con*trabandistă?* am rămas eu cu gura căscată. Nu pot să cred.

Lui Patrick îi plăcea efectul obţinut.

— Contrabandistă, dădu el din cap. Categoric.

— Nu.

— Şi eu, adăugă el, zîmbind.

Mi-am coborît privirea spre ceaşca de cafea, tulburat profund.

— Nu sînteţi genul... nici unul dintre voi.

— Te înşeli, Henry. Nu sînt decît unul dintre cei foarte mulţi care-i aduc... marfă... Gabriellei.

— Şi, am întrebat eu încet, temîndu-mă de răspuns, în ce constă marfa?

Vîrî mîna în buzunarul hainei, scoase o sticlă plată, lungă de vreo zece centimetri, şi mi-o întinse. O etichetă de farmacie, tipărită, spunea:. Aspirină BP, 200 tablete", iar recipientul de sticlă cafenie era plin pînă sus cu ele. Am deşurubat capacul, am scos tamponul

de vată şi am scuturat cîteva în palmă.

— Vezi să nu înghiţi vreuna, mă atenţionă Patrick, continuînd să zîmbească. Nu ţi-ar folosi la nimic.

— Nu sînt aspirine.

Le-am pus înapoi în sticlă şi am astupat-o cu capacul.

— Într-adevăr.

— Atunci, ce sînt?

— Pilule contraceptive.

— *Ce?*

— Italia e ţară romano-catolică, îmi aminti el. Aici nu se pot cumpăra asemenea pastile. Dar asta nu le opreşte pe femei să dorească evitarea unei stări de producere continuă a bebeluşilor, nu-i aşa? Iar pastilele sînt minunate pentru ele, le pot lua fără ca nici cei mai atenţi soţi să ştie ceva.

— Doamne sfinte, am murmurat.

— Nevasta fratelui meu le adună acasă, de la prietene şi alte cunoştinţe, iar cînd se umple o sticlă întreagă, eu i-o aduc Gabriellei, iar ea o dă mai departe, aici. Ştiu cu certitudine că măcar alţi patru piloţi fac acelaşi lucru, ca să nu mai pomenesc de un regiment întreg de stewardese.

— Şi i le... în fine... vinzi... Gabriellei?

Fu foarte şocat, ceea ce-mi plăcu.

— Evident că nu. Nici ea nu le vinde. Sînt un cadou, un serviciu dacă vrei, de la femeile dintr-o ţară pentru femeile din alta. Cumnată-mea şi prietenele ei o fac din tot sufletul, nu înţeleg de ce oricare femeie din lume ar fi obligată să rişte o sarcină, dacă n-o doreşte.

— Nu m-am gîndit niciodată la asta, am spus eu, atingînd sticla cu degetul.

— Tu n-ai avut nici o soră care să nască şase copii în şase ani,

căzînd victimă unui colaps nervos cînd a rămas însărcinată şi a şaptea oară.

— Sora Gabriellei?

Dădu din cap:

— De-asta a luat cîteva pilule, la început. Iar cererea a crescut încontinuu.

l-am dat sticla înapoi, iar el o băgă în buzunar.

— Ei bine? mă întrebă, fără nimic provocator în glas.

— Trebuie să fie o fată extraordinară, am comentat eu, ca să facă aşa ceva.

Gura lui arcuită se curbă şi mai larg.

— Chiar şi dacă ar face contrabandă cu Bijuteriile Coroanei, tot ai ierta-o. Recunoaşte.

— Orice-ar face, am spus eu încet.

Amuzamentul i se şterse de pe faţă şi mă privi serios.

— Am mai auzit eu de lucruri din astea, spuse el. Dar pînă acum nu le-am mai văzut niciodată cu ochii mei. Şi nici măcar nu a fost nevoie să vă vorbiţi. De fapt, aveţi un noroc al dracului de mare că vă *puteţi* vorbi...

De trei ori, în timpul după-amiezii, m-am asigurat de asta. Gabriella a spus că ar fi avut necazuri dacă nu făcea decît să stea de vorbă cu mine, cînd trebuia să lucreze, aşa că am cumpărat cadouri, în trei rînduri separate, pentru tatăl, mama şi sora mea, întîrziind mult pînă să-l aleg pe fiecare.

Cu toate ocaziile, Gabriella vorbea şi mă privea cu un amestec caleidoscopic de emoţie, prudenţă şi surprindere, ca şi cum şi ea ar fi găsit că îndrăgostirea neputincioasă de un om complet străin era o treabă copleşitoare şi aproape înspăimîntătoare.

— Îmi place asta.

— Costă şase mii de lire.

— E prea scumpă.
— Asta e mai ieftină.
— Mai arată-mi şi altele.

Aşa am început, cu texte ca în manualele de şcoală, într-o franceză şchioapă şi atentă, dar, spre sfîrşitul după-amiezii, cînd Gabriella încuie vitrinele şi plecă împreună cu Patrick şi cu mine prin ieşirea angajaţilor, am putut vorbi cu oarecare uşurinţă.

Probabil că eu ştiam cel mai bine franceza dintre toţi trei, urmat de Gabriella şi, în sfîrşit, de Patrick; dar italiana lui era excelentă, aşa că ne puteam înţelege aproape perfect toţi trei, într-o limbă sau alta..

Am părăsit aeroportul cu un taxi şi, imediat ce am pornit, Patrick îi dădu sticla de aspirine. Gabriella îi mulţumi cu un zîmbet strălucitor, întrebîndu-l dacă toate erau de acelaşi soi. El dădu din cap, explicînd că proveneau de la soţiile unor piloţi din R.A.F. plecaţi într-o detaşare de trei luni în străinătate.

Gabriella scoase din poşeta ei mare de piele neagră, agăţată pe umăr, nişte hîrtie de ambalaj cu dungi viu colorate, de la magazinul aeroportului, şi un pachet mare de dulciuri.

Dulciurile şi sticla de aspirine fură împachetate expert în formă de glob, cu cele patru colţuri ieşind în sus ca frunzele unui ananas, legate cu o fîşie de bandă adezivă.

Taxiul se opri în dreptul unei case cu terasă, îngustă şi dărăpănată, de pe o stradă cu aspect sărăcăcios.

Gabriella coborî, dar Patrick îmi făcu semn să rămîn pe loc.

— Nu aici locuieşte, spuse el. Nu face decît să predea dulciurile.

Gabriella vorbea deja cu o tînără ce părea obosită, a cărei rochie neagră îi accentua paloarea pielii, cu cele mai mari varice pe care le văzusem în viaţa mea, ca nişte viermi vineţi uriaşi forfotind pe sub pielea picioarelor. De ea se agăţau doi copii mici, iar încă vreo trei

stăteau la spatele ei în cadrul uşii, dar rochia subţire lăsa să i se vadă abdomenul plat şi în braţe nu avea nici un copil.

Privirea pe care i-o aruncă Gabriellei şi frumosului ei cadou era toată răsplata de care ar fi avut nevoie cineva. Copiii ştiau că în pachet erau dulciuri. Săreau în sus, încercînd să ajungă la el, în timp ce mama lor îl ţinea deasupra capetelor şi, în timp ce noi plecam, intră cu ei în casă, rîzînd.

— Şi-acum, spuse Patrick, întorcîndu-se dinspre fereastră, să-i arătăm lui Harry oraşul Milano.

Se întuneca şi era încă frig, dar nu şi pentru noi. N-aş fi observat nici dacă ploua cu gheaţă. Au început prin a mă plimba încet prin Piazza del Duomo, pentru a vedea marea catedrală gotică şi Palazzo Reale, şi de-a lungul arcadei înalte de sticlă, pînă în Piazza della Scala, ca să văd Opera, despre care Gabriella îmi spuse solemn că este cea de-a doua sală de teatru ca mărime din Europa, cu o capacitate de trei mii şase sute de locuri.

— Unde e cea mai mare? întrebă Patrick.

— La Neapole, zîmbi ea. Tot a noastră este.

— Atunci, cred că în Milano e cea mai mare catedrală, o tachina el.

— Nu aici, rîse ea, arătîndu-şi o gropiţă neaşteptată, ci la Roma.

— Extravagant popor mai sînteţi voi, italienii.

— Noi eram stăpînii lumii, pe vremea cînd voi încă vă mai vopseaţi cu albastru.

— Ia te rog! o dojeni în glumă Patrick.

— Leonardo da Vinci a locuit la Milano, aminti ea.

— Fără îndoială, Italia e cea mai frumoasă ţară din lume, iar Milano e perla ei.

— Patrick, mare idiot mai eşti, spuse Gabriella, cu afecţiune.

Dar se mîndrea într-adevăr cu oraşul ei natal şi, înaintea cinei

din seara aceea, am aflat că avea aproape un milion şi jumătate de locuitori şi zeci de muzee, şcoli de artă şi de muzică, şi era cel mai important oraş industrial din ţară şi cel mai bogat, iar în fabricile sale se produceau textile, hîrtie, locomotive şi maşini. Şi chiar avioane.

Am mîncat într-un restaurant mic, luminat cald, care semăna deconcertant de mult cu restaurantele italieneşti din Londra, dar mirosea cu totul altfel, aromat şi picant. Nici n-am observat prea bine ce mîncam: Gabriella alese pentru toată lumea un soi de viţel, foarte gustos, ca toate celelalte din seara aceea.

Am băut două sticle de vin roşu local, care pişcă limba, şi nenumărate cafele negre în ceşcuţe aurii. Am ştiut încă de pe-atunci că mă simţeam eliberat de personalitatea mea obişnuită fiindcă toţi trei vorbeam în limbi care nu ne aparţineau.

Îmi era mult mai uşor să fiu neinhibat, cînd mă aflam departe de tot ceea ce-mi provocase inhibiţiile: un alt cer, o altă cultură, un timp din afara timpului.

Dar aceasta nu avea alt efect decît că simplifica totul, fără a face ca obiectul să fie mai puţin real. Însemna că nu mai aveam limba legată în lanţuri; ceea ce spuneam însă nu era spus pe negîndite, ci continua să-şi aibă rădăcinile într-un nucleu interior neschimbat. În acea seară la Milano, am aflat ce înseamnă să fii vesel în adîncul tău şi, fie şi numai pentru acest lucru, îi voi mulţumi Gabriellei toată viaţa.

Am vorbit ore în şir: nu prea profund, îndrăznesc să spun, dar amical: la început, despre ceea ce făcuserăm şi văzuserăm în ziua aceea, apoi despre noi înşine, despre copilăriile noastre.

Pe urmă, despre filmele lui Fellini şi cîte ceva despre călătorii, după care, în cercuri tot mai largi, despre religie, despre propriile noastre speranţe şi despre situaţia în care se afla lumea.

Printre noi nu se simţea nici un dram de zel reformator natural, cum poate ar fi trebuit să existe, cînd atîtea aveau nevoie de reformă; dar credinţa nu mai muta munţii din loc, ci se împotmolea în comitete, după cum a spus Patrick, iar sfinţii din trecut erau astăzi mînjiţi, ca nişte inadaptaţi psihic.

— Poţi să-ţi imaginezi armata franceză modernă lăsîndu-se inspirată şi condusă în luptă de o fată care a avut viziuni? întreb eu. Nu poţi.

Aşa era. Nu puteai.

— Psihologia, continuă Patrick, cu vinul şi lumina lumînărilor lucindu-i în ochii gălbui, este moartea curajului.

— Nu înţeleg, protestă Gabriella.

— Nu şi în cazul fetelor. Numai pentru bărbaţi. În prezent, nu se mai consideră că e raţional să-ţi asumi riscuri fizice decît dacă nu le poţi evita. O, zei, nu există cale mai rapidă de a ruina o naţiune decît învăţîndu-i pe tinerii ei că e o prostie să rişte. Sau şi mai rău decît o prostie, te-ar face să crezi.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Întreabă-l pe Henry. S-ar duce rîzînd să-şi rişte gîtul într-o cursă de cai, în oricare zi a săptămînii. Întreabă-l de ce.

— De ce? se conformă ea, parţial serioasă, parţial rîzînd, cu ochii negri licărindu-i mai strălucitor decît stelele.

— Pentru că îmi place, i-am răspuns. E distractiv.

Patrick clătină din capul său roşcovan.

— Ai grijă, amice, în zilele noastre nu e bine să recunoşti peste tot treaba asta. Trebuie să spui că o faci numai pentru bani, altfel vei fi etichetat drept „masochist cu complexe de culpabilitate”.

— Nu zău? am rîs eu.

— Ba zău, fir-ar să fie, şi nu e deloc de rîs. E cît se poate de serios. Cîrcotaşii au avut atît de mult succes, încît acum e la modă să

declari că eşti laş. S-ar putea să *nu* fii, nu-ţi fie cu supărare, dar trebuie numai s-o *spui,* ca să dovedeşti că eşti normal. Din punct de vedere istoric, e ceva fantastic. Care altă naţiune a spus vreodată la televiziune, în presă, la petreceri şi cu alte ocazii că laşitatea e firească, iar curajul dezgustător? Aproape toate naţiunile obişnuiau să folosească teste complicate pentru ca tinerii să-şi dovedească bărbăţia. Iar acum, în Anglia, sînt învăţaţi să stea cu mîinile-n sîn şi să-şi dorească securitatea. Însă curajul e incorporat undeva în natura umană şi nu-l poţi eradica, la fel cum nu poţi să anihilezi nici instinctul sexual. Deci, dacă scoţi în afara legii curajul obişnuit, el va izbucni altundeva, şi cred că asta e cauza recrudescenţei criminalităţii. Dacă faci ca savurarea pericolului să pară pervertită, nu văd cum te-ai putea plînge că devine într-adevăr astfel.

Toată această tiradă era prea dificilă pentru franceza lui; mie mi-o spuse în engleză, iar cînd Gabriella protestă, i-o repetă şi ei, într-o italiană mai rece.

— Dar, spuse ea cu mirare, mie nu-mi place ca un bărbat să spună că e laş. Cine are nevoie de aşa ceva? Rolul bărbatului e să vîneze şi să lupte, să-şi apere nevasta.

— Ne întoarcem la oamenii cavernelor? am replicat.

— Instinctele noastre au rămas aceleaşi, îmi dădu dreptate Patrick. Bune în esenţă.

— Iar bărbatul mai este şi pentru a iubi, continuă Gabriella.

— Da, într-adevăr, am confirmat eu, cu entuziasm.

— Dacă-ţi place să-ţi rişti gîtul, mă bucur. Iar dacă ţi-l rişti pentru mine, mă bucur şi mai mult.

— Nu trebuie să spui aşa ceva, zîmbi Patrick. Probabil că şi pentru asta există vreo explicaţie necurată.

Am rîs cu toţii, fură aduse noi cafele, iar conversaţia se abătu spre ceea ce-şi doreau fetele italiene de la viaţă, în comparaţie cu

ceea ce puteau avea.

Gabriella spuse că distanţa se reducea rapid, iar ea era mulţumită, cu atît mai mult cu cît, fiind orfană, nu avea de făcut faţă presiunilor părinteşti.

Am discutat un timp argumentele pro şi contra existenţei părinţilor, fiecare susţinînd că propria sa situaţie era cea mai avantajoasă: Gabriella avea libertatea, Patrick avea o mamă văduvă care îl răsfăţa fără nici o pretenţie în schimb, iar eu casă şi masă pe gratis. Auzindu-mă, Patrick mă privi atent şi deschise gura să dezvăluie adevărul.

— Nu-i spune, i-am cerut, în engleză. Te rog eu.

— O să te placă şi mai mult.

— Te rog.

Ezită, dar spre uşurarea mea abandonă subiectul, iar cînd Gabriella îl întrebă, îi spuse că ne contraziseserăm cu privire la achitarea notei de plată. Am împărţit-o între noi, dar am mai stat un timp. Ţin minte că am vorbit despre loialitate; la început, loialitatea personală, apoi cea politică.

Gabriella spuse că în Milano erau mulţi comunişti şi, după părerea ei, ca un romano-catolic să se declare comunist era ca şi cum un arab ar fi spus că dorea să fie condus de Israel.

— Mă întreb cui i-ar fi loiali, dacă Rusia ar invada Italia? remarcă Patrick.

— Aşa ceva e destul de puţin probabil, am răspuns eu, zîmbind. Aproape imposibil, cu Germania, Austria şi Elveţia la mijloc, ca să nu mai menţionez şi Alpii.

Gabriella clătină din cap:

— Comuniştii încep de la Trieste.

Eram surprins şi amuzat în acelaşi timp, auzind un ecou al îndărătnicului meu tată.

— Iar arăbeţii încep de la Calais.

— Sigur că da, confirmă Patrick, gînditor. La tine-n prag.

— Dar să ne înveselim, propuse Gabriella, rîzînd. Şi în Iugoslavia sînt munţi, iar ruşii nu vor sosi nici pe-acolo.

— Nu vor mai invada nici o ţară cu tancurile, am încuviinţat eu. Numai cu bani şi cu tehnicieni. Comuniştii italieni, cei francezi şi britanici pot fi siguri că nu vor fi nevoiţi niciodată să aleagă tabăra asupra căreia să tragă.

— Şi vor continua să-şi submineze patriile cu conştiinţa curată, dădu din cap Patrick, zîmbind.

— Să nu ne facem griji, am spus, privind umbrele schimbătoare lăsate de părul mătăsos al Gabriellei pe obrazul ei. Nu în seara asta.

— Pe noi oricum n-au să ne atingă, fu Patrick de acord. Şi dacă mai stăm mult aici, sora Gabriellei ne va lăsa încuiaţi afară.

Fără tragere de inimă, am ieşit în strada friguroasă. După zece paşi, Patrick exclamă că-şi uitase geanta şi se întoarse după ea, grăbit.

M-am răsucit spre Gabriella, iar ea se întoarse către mine. Felinarele străzii se reflectau în ochii ei primitori, iar gura solemnă îi tremura la limita acelui surîs care o transfigura. Nu era nevoie să spunem nimic.

Ştiam amîndoi. Deşi stăteam abia atingîndu-i trupul cu al meu şi mi-am pus foarte uşor mîinile pe braţele ei, mai jos de umeri, se clătină ca şi cum aş fi împins-o. La fel se întîmpla şi cu mine.

Mă simţeam zguduit fizic de o forţă atît de primitivă şi de vulcanică, încît devenea de-a dreptul înspăimîntătoare. Cum se putea ca simpla atingere a unei fete, am reflectat eu confuz, doar atingerea unei fete pe care jinduisem s-o ating toată după-amiaza şi toată seara, să mă azvîrle cu capul înainte într-o asemenea turbulenţă necivilizată? Şi, pe deasupra, pe o stradă din centrul

oraşului Milano, unde nu puteam face nimic.

Îşi lăsă capul să cadă pe umărul meu şi încă mai stăteam aşa, eu cu obrazul în părul ei, cînd reveni Patrick cu geanta. Fără o vorbă, zîmbind resemnat, o răsuci, îi strecură braţul pe sub al lui şi spuse scurt:

— Haideţi. Dacă mai staţi mult aşa, vă arestează.

Gabriella îl privi un moment cu ochi orbi, apoi rîse tremurător.

— Nu înţeleg cum s-a întîmplat.

— V-au săgetat zeii, replică Patrick ironic. Sau chimia. La alegere.

— Nu e logic.

— Mie-mi spui?

Porni în lungul străzii, trăgînd-o după el. Tălpile mi se dezlipiră de trotuar, prinzîndu-se din nou de picioarele mele topite, şi i-am ajuns din urmă.

Gabriella mă luă şi pe mine de braţ şi am parcurs astfel cei doi kilometri pînă la locuinţa surorii ei, pierzînd treptat conştiinţa grea a pasiunii, vorbind firesc şi rîzînd, pentru ca în cele din urmă să ajungem în pragul uşii pradă unui acces de chicoteli.

Lisabetta, sora Gabriellei, era cu zece ani mai vîrstnică şi mult mai grasă, deşi avea aceeaşi piele măslinie netedă şi aceiaşi ochi negri cu contur fin.

Soţul ei, Giulio, un bărbat moale şi fleşcăit, aproape de patruzeci de ani, cu mustaţă neagră, pungi sub ochi şi mai puţin păr decît avusese altădată, se ridică greoi şi dizgraţios din fotoliu, la intrarea noastră în salon, pentru a ne ura un „bun venit” moderat de entuziast.

Nici el şi nici Lisabetta nu vorbeau engleza sau franceza, aşa că, în timp ce femeile pregăteau noi cafele, iar Patrick conversa cu Giulio, eu am privit în jur, cu oarecare interes, prin locuinţa

Gabriellei. Sora ei avea un apartament confortabil cu patru dormitoare, într-un bloc-turn construit recent, şi toată mobila şi decoraţiunile erau de un modernism ce nu admitea nici un compromis.

Duşumelele, dintr-un fel de piatră sintetică, erau încălzite pe dedesubt şi nu aveau mochete sau covoare, iar perdelele se acopereau cu jaluzele, nu cu draperii.

Găseam efectul general cam golaş, dar am reflectat alene că, la Milano, în toiul verii, probabil domnea o arşiţă de cuptor, iar apartamentul fusese planificat pentru vreme călduroasă.

Cîţiva copii veniră şi plecară, fără a se deosebi prin nimic, în ochii mei. Îmi aminteam că trebuia să fie şapte la număr. Patru băieţi şi trei fete, spusese Patrick. Deşi era aproape miezul nopţii, nici unul dintre ei nu părea să se fi dus la culcare. Toţi aşteptaseră să-l vadă pe Patrick şi se repeziră asupra lui ca nişte căţelandri.

După ce Lisabetta turnă cafelele şi unul dintre copii le oferi tuturor, Giulio îi puse lui Patrick o întrebare, privind spre mine.

— Vrea să ştie ce lucrezi, îmi traduse Patrick.

— Spune-i că îngrijesc caii.

— Altceva nimic?

— Altceva nimic.

Giulio nu fu impresionat. Puse încă o întrebare.

Cu un zîmbet uşor, Patrick îmi spuse:

— Întreabă cît cîştigi.

— Suma pe care o primesc pentru un drum la Milano e cam o cincime dintr-a ta.

— N-o să-i placă.

— Nici mie nu-mi place.

Patrick rîse.

Cînd auzi traducerea, Giulio se încruntă. Patrick şi cu mine

ne-am culcat într-o cameră care în mod normal era folosită de doi dintre băieţi, care acum se regrupară cu ceilalţi doi.

Gabriella folosea un al treilea dormitor, împreună cu cele două fete mai mari, pe cînd cea mai mică dormea cu părinţii ei.

În camera noastră, peste tot erau jucării, pantofi aruncaţi cît colo şi haine îngrămădite, iar cearşafurile neschimbate din paturile băieţilor erau zbîrcite ca nişte piei de elefant, după somnul agitat al trupurilor lor tinere. Patrick, dintr-o veche deprindere de călător prin toată lumea, venise echipat cu pijama, papuci, articole de toaletă şi o cămaşă curată pentru dimineaţă. Am privit cu oarecare invidie toate aceste comori, culcîndu-mă în chiloţi.

— De ce nu le spui că ai un titlu nobiliar? mă întrebă Patrick, în întuneric.

— Nu e important.

— Pentru Giulio, ar fi.

— Tocmai din motivul ăsta nu-i spun.

— Nu înțeleg de ce doreşti atît de mult să-l păstrezi secret.

— Bine, atunci încearcă şi tu să le spui tuturor că eşti fiu de conte şi vezi ce întîmplă.

— Mi-ar plăcea la nebunie. Toţi ar face plecăciuni şi m-ar peria din toate părţile. Priorităţi cît cuprinde. Servicii la minut. Un bun venit pe fiecare preş.

— Şi niciodată n-ai mai fi sigur dacă te place cineva pentru tine însuţi.

— Ba cum să nu.

— Cîţi grăjdari şefi ai mai adus aici? l-am întrebat eu, nepăsător.

Trase aer în piept, zgomotos, fără să răspundă.

— Mi-ai mai fi oferit patul ăsta, dacă Timmie îşi ţinea gura?

Patrick tăcea.

— Mîine dimineaţă, i-am spus, adu-mi aminte să-ţi trag un

pumn în nas.

Dar pînă dimineaţă, am constatat, mai era mult. Pur şi simplu nu puteam adormi. Patul Gabriellei era la un pas de al meu, dincolo de perete, iar pe mine mă treceau năduşelile pentru ea, cu o dorinţă pe care n-o crezusem posibilă. Mă durea efectiv tot trupul. Henry Grey cel rece şi stăpînit, mi-am spus, neajutorat. Grey cu numele şi gri din fire.

Henry Grey cel rece şi stăpînit, culcat într-un pat de copil, într-un oraş străin, muşcîndu-şi pumnii ca să nu urle. În faţa unei asemenea pofte, îţi vedea să rîzi; s-o ridiculizezi.

Am încercat şi asta, dar n-a mers. Aceeaşi stare m-a urmărit ore în şir, pînă în zori, şi aş fi fost mult mai fericit dacă în schimb puteam să adorm şi s-o visez.

Mă sărutase la despărţire, pe culoar, în faţa uşii ei, vesel, sub privirile aprobatoare ale lui Patrick, Lisabetta şi vreo şase copii. Şi se oprise, retrăgîndu-se, fiindcă era la fel ca pe stradă, în apropierea restaurantului; pînă şi cea mai slabă atingere putea declanşa un cutremur. Iar în acel apartament aglomerat, pur şi simplu nu era loc pentru cutremure.

După ce ne-am trezit, Patrick îmi împrumută aparatul său de ras, fără o vorbă.

— Îmi pare rău, am spus eu.

— Ai avut perfectă dreptate. Nu ţi-aş fi propus să te iau cu mine, dacă velşul nu spunea...

— Ştiu.

Am luat cămaşa pe mine şi m-am încheiat la manşete.

— Totuşi, nu te-aş fi invitat nici dacă nu consideram că arăţi bine.

— Tu, Henry, ai nevoie de puţin mai multă încredere în tine însuţi. De ce nu te-ar plăcea oamenii pentru ceea ce eşti? E clar că

Gabriella o face. Şi eu.

— Alţii n-o fac prea des, am replicat eu, trăgîndu-mi ciorapii.

— Probabil că nici tu nu le dai ocazia.

Şi, cu această concluzie zdrobitor de precisă, ieşi pe uşă, împingîndu-şi braţele în mînecile autoritarei sale uniforme de căpitan.

Dominaţi de gerul amarnic al dimineţii, ne-am întors toţi trei la aeroport. Gabriella avea cearcăne sub ochi şi nu se putea uita la mine, deşi nu-mi trecea prin mine nici un lucru cu care aş fi putut-o jigni. Vorbea numai cu Patrick, în italiană, iar el îi răspundea în aceeaşi limbă, zîmbind larg.

Cînd am ajuns la aeroport, Gabriella mi-a cerut în grabă să nu stau de vorbă cu ea la tejgheaua magazinului şi aproape că a fugit de lîngă mine fără să-şi ia rămas bun. Mai erau cîteva ore pînă terminam de încărcat caii şi, indiferent de rugămintea ei, intenţionam s-o mai văd o dată înainte de a pleca.

Toată dimineaţa m-am învîrtit prin aeroport cu Conker şi Timmie, iar pe la ora douăsprezece Patrick veni la mine şi, zîmbind cu gura pînă la urechi, îmi spuse că aveam noroc, traficul aerian la Gatwick era restrîns din cauza stratului gros de zăpadă, iar cursele de marfă neesenţiale rămîneau suspendate încă o zi.

— Ar fi bine să mai telefonezi încă o dată la crescători şi să anunţi că luăm iepele pentru Anglia mîine dimineaţă la opt, îmi spuse el. Dacă vremea ne-o permite.

Gabriella primi vestea cu o asemenea bucurie, încît moralul mi se ridică pînă în ionosferă. Cu următoarea întrebare am ezitat, dar ea îmi uşură sarcina.

— Ai dormit bine? mă întrebă cu gravitate, studiindu-mi faţa.

— N-am dormit deloc.

Oftă, aproape roşind.

— Nici eu.

— Poate că, am început eu nesigur, dacă am petrece noaptea împreună, diseară am reuşi să adormim.

— Henry! rîse ea. Unde?

Răspunsul s-a dovedit mai dificil decît îmi imaginasem, întrucît nu voia să accepte un hotel şi ţinea neapărat să se înapoieze la sora ei înainte de miezul nopţii.

Nu trebuia să ne comportăm cu neruşinare, spuse ea. Şi nu putea lipsi de-acasă toată noaptea. Pînă la urmă am ajuns, nici mai mult nici mai puţin, în DC-4, întinşi într-un culcuş moale scobit într-o grămadă de pături din cala pentru bagaje, lîngă cambuză.

Acolo, unde nimeni nu ne-ar fi găsit vreodată, rîzînd mult şi total, fericiţi, am petrecut întreaga seară în cel mai vechi mod din lume, avînd plăcerea şi, probabil, uşurarea de a constata că ne potriveam perfect unul cu altul.

Cuibărită în braţele mele, îmi spuse cu ezitări că mai avusese un iubit, lucru pe care între timp oricum îl aflasem, dar i se părea ciudat să facă dragoste în altă parte decît în pat. Îmi simţi tresăririle pieptului şi-şi înălţă capul, pentru a-mi privi faţa în lumina palidă, reflectată, a lunii.

— De ce rîzi? mă întrebă.

— Întîmplător, eu n-am făcut niciodată dragoste *în* pat.

— Dar unde?

— Pe iarbă.

— Henry! Aşa se obişnuieşte în Anglia?

— Numai vara, la sfîrşitul petrecerilor.

Zîmbi şi-şi rezemă din nou capul de pieptul meu, mulţumită, iar eu am început s-o mîngîi pe păr, gîndindu-mă cît de desăvîrşită era şi cît de groaznice păreau, în comparaţie cu ea, nimfele cherchelite posedate sportiv pe aleile din grădină, la balurile debutantelor.

Niciodată n-aveam să mai fac aşa ceva, mi-am spus. Niciodată.

— Azi-dimineaţă, spuse ea, mi-a fost ruşine că doream atît de mult asta. Mi-era ruşine de ceea ce gîndisem toată noaptea.

— Nu e nimic ruşinos.

— Pofta carnală e unul dintre cele şapte păcate capitale.

— Dragostea este o virtute.

— Se încurcă foarte tare. Oare noi, în seara asta, sîntem virtuoşi sau păcătoşi?

Problema nu părea s-o îngrijoreze prea tare.

— Facem ceea ce ne dictează natura.

— Atunci, probabil e un păcat.

Se răsuci în braţele mele, întorcîndu-se cu faţa aproape de a mea.

În semiîntunericul blînd, ochii ei aveau un luciu ciudat. Îmi frecă uşurel cu dinţii pielea de pe umăr.

— Ai gust sărat, constată ea.

Mi-am pus o mînă pe abdomenul ei şi i-am simţit muşchii netezi contractîndu-se. Nimic, mi-am spus, zguduit de ecoul unei vibraţii drept prin şira spinării, nimic nu avea o putere atît de imposibilă ca faptul de a fi dorit la rîndul tău. Am sărutat-o, iar ea scoase un oftat prelung, murmurat, care se sfîrşi în chip straniu printr-un rîset.

— Păcatul, spuse ea, cu un surîs în voce, e O.K.

Ne-am întors la sora ei şi am adormit adînc, de o parte şi de alta a peretelui.

În zorii zilei, cu capotul pe ea, părul ciufulit şi ochii visători, Gabriella ne făcu cafeaua, lui Patrick şi mie, înainte de a pleca la aeroport.

— Ai să mai vii? mă întrebă aproape cu indiferenţă, în timp ce-mi turna în ceaşcă.

— Cît pot de curînd.

Ştia că vorbeam serios. Mă sărută de rămas bun fără să se agaţe de mine, apoi îl sărută şi pe Patrick.

— Pentru că l-ai adus, îi spuse.

În taxiul spre aeroport, Patrick mă întrebă:

— De ce nu rămîi aici cu ea? Ţi-ar fi foarte uşor.

Nu i-am răspuns decît cînd am cotit pe drumul aeroportului.

— Tu ai face-o? Dacă ai rămîne, vreau să spun.

— Nu. Dar, în fond, eu trebuie să-mi păstrez slujba.

— Şi eu. Din motive diferite, probabil. Dar trebuie totuşi să mi-o păstrez.

— Nu mă priveşte, spuse el, dar îmi pare bine.

Am îmbarcat iepele italiene şi le-am adus în Anglia înzăpezită fără nici o complicaţie.

Pe drum le-am calmat, cu gîndul la Gabriella, care părea să se fi impus ca un nod cald, undeva sub diafragma mea.

Mă gîndeam la ea cu drag şi fără nici un fel de nelinişte, nici măcar convenţională, căci aşa cum spusese ea cu un chicotit, prost ar fi fost contrabandistul care nu-şi putea înghiţi propria contrabandă.

CAPITOLUL 7

Cursele de la Stratford se contramandaseră din cauza zăpezii, ceea ce era cu atît mai bine, căci Yardman reuşi să înghesuie în acea zi o deplasare suplimentară, anunţată în ultimul moment. Şapte cai de trei ani în Franţa, spusese el, dar, la ora îmbarcării, m-am pomenit cu opt.

În drum spre Cambridge, am fost reţinut de un camion care derapase pe polei, blocînd şoseaua, iar cînd am ajuns la aeroport

toată încărcătura sosise deja, în timp ce şoferii autovanelor tropăiau din picioare ca să nu îngheţe şi mă înjurau curgător.

Billy – iarăşi Billy, nu Conker şi Timmie – stătea cu mîinile în buzunare şi un rînjet fixat permanent ca răşina, bucurîndu-se de beleaua ce-mi căzuse pe cap. Evident, nici nu se gîndise să înceapă lucrul înainte de sosirea mea.

Am îmbarcat caii, el, eu şi surdul Alf, pe care îl adusese Billy, lucrînd într-o tăcere ostilă. În călătorie venea şi un al patrulea grăjdar, un individ anonim între două vîrste, cu mustaţă mare şi lăţoasă şi răcit bocnă, dar care adusese un anumit cal de la o crescătorie de elită şi refuză să ne ajute la ceilalţi. Nici în timpul drumului nu ne dădu măcar o mînă de ajutor, ci stătu aşezat tot timpul lîngă protejatul său, păzindu-l cu grijă de un pericol care nu se vedea nicăieri.

Billy îmi scăpă o mînă de turbă în cafea, iar mai tîrziu şi-o turnă pe a lui, care era plină de zahăr, în capul meu. Am petrecut restul călătoriei în spălător, clătindu-mi stîngaci părul încleiat şi jurînd să i-o plătesc lui Billy într-o zi cînd nu aveam în grijă cai pur-sînge în valoare de mii de lire sterline.

În timpul descărcării, am privit atent o iapă murgă nebătătoare la ochi, încercînd să-i memorez înfăţişarea deloc memorabilă. Se vedea clar că nu avea doar trei ani, ca toţi ceilalţi, şi era aproape identică, nu mă îndoiam, cu cea pe care o adusesem în Franţa la primul zbor cu Billy.

Şi foarte asemănătoare cu iapa pe care o aduseserăm înapoi în aceeaşi după-amiază, la întoarcere. Trei iepe, toate la fel... mă rog, nu era imposibil, mai ales că nici una nu avea vreun semn distinctiv, cît de mic.

Grăjdarul special ne lăsă la Paris, escortîndu-şi calul pînă la noua sa locuinţă. Fusese angajat, spunea el, să aducă înapoi un alt

cal, un armăsar francez pe care-l cumpărase patronul său, şi aveam să-l luăm săptămîna viitoare.

L-am preluat conform programului, în următoarea marţi, cu tot cu armăsar, un căluţ voinic şi musculos, cu ochi focoşi şi coadă nervoasă. Necheza ca un mînz cînd l-am urcat la bord, iar de astă dată însoţitorul său cu mustaţă zburlită avu oarecari motive să stea lîngă el tot drumul.

Printre ceilalţi cai se afla din nou o iapă murgă fără semne particulare. Rezemat de latura din stînga a boxei sale, tocmai o măsurăm cu privirea, fără s-o pot vedea prea clar pe fundalul platformei de turbă unde stătea împreună cu calul murg din partea cealaltă, cînd Billy se furişă în spatele meu şi mă croi sălbatic peste umeri cu un lanţ de ancorare rămas nefolosit.

M-am răsucit mai repede decît se aşteptase şi i-am ars două şuturi rapide în ţurloi. Buzele i se albiră de durere, în timp ce-şi lua avînt cu braţul, furios, lanţul scurt şfichiuind şi îndoindu-se ca un şarpe iritat. M-am ferit retrăgîndu-mă într-un pasaj transversal dintre boxe, iar lanţul se înfăşură clănţănind urît împrejurul colţului unde stătusem.

Fără ezitare, am ieşit în partea stînga a avionului şi am luat-o cu toată viteza spre cambuză. Poate că refugierea figurativă sub fustele inginerului de zbor n-o fi fost cea mai nobilă soluţie, dar în situaţia existentă era cu siguranţă cea mai prudentă, şi am rămas cu el, bînd cafea, pînă ne-am apropiat în sfîrşit de Cambridge.

În noaptea aceea, am gîndit pe rupte, gînduri care nu-mi plăceau deloc.

Dimineaţă, am aşteptat la uşa biroului lui Yardman şi, cînd Simon ieşi să se ducă la masă, mi-am potrivit pasul după al lui.

— Salut, făcu el, radios. De unde-ai răsărit? Hai să te-ncălzeşti c-un păhărel la *Angel.*

Am dat din cap, mergînd lîngă el, cu paşii tîrşiţi prin resturile fleşcăite ale zăpezii din săptămîna trecută. Respiraţiile noastre împrăştiau în aerul rece norişori de aburi.

Era o zi ceţoasă şi înnorată; frigul, amarnic, umed ş, pătrunzător, se potrivea perfect cu starea mea de spirit.

Simon împinse uşa cu vitraliu şi intră în fumul dinăuntru; înotă spre taburetul său obişnuit, îşi scoase dezonoranta geacă de catifea reiată şi o zori pe barmaniţa binevoitoare să toarne apă fierbinte şi suc de lămîie peste rom, cîte un pahar pentru fiecare.

În vechiul şemineu de cărămidă, un foc electric nou şi strălucitor îşi chinuia kilowaţii, iar pulsaţiile luminoase ale aşa-zisului jăratic de la baza sa luminau cald chipul mare şi zîmbăreţ din faţa mea, făcînd să-i strălucească viu ochii prietenoşi.

Aveam atît de puţini prieteni. Atît de puţini.

— Deci, care-i problema? mă întrebă el, în timp ce sorbea din paharul aburind. Azi eşti exagerat de tăcut, chiar şi pentru unul ca tine.

Am privit un timp flăcările false, dar n-o puteam amîna la nesfîrşit.

— Am aflat, am spus eu rar, despre iapa murgă.

Simon îşi lăsă paharul jos cu o mînă sigură, dar zîmbetul i se şterse complet.

— Care iapă murgă?

Nu i-am răspuns. Tăcerea se prelungea, fără speranţă.

— Ce vrei să spui? întrebă el într-un tîrziu.

— Am escortat o iapă murgă în Franţa şi-napoi, de două ori în cincisprezece zile. Aceeaşi iapă murgă, de fiecare dată.

— Cu siguranţă, te înşeli.

— Nu-i adevărat.

Urmă o pauză. Apoi Simon spuse din nou, dar fără convingere:

— Te înşeli.

— Am observat-o în ziua cînd s-a dus dimineaţa şi s-a întors în aceeaşi după-amiază. Marţea trecută, cînd s-a dus din nou, am intrat la bănuieli... şi m-am asigurat că era acelaşi cal, ieri, cînd iarăşi s-a întors.

— Ai mai făcut şi alte deplasări. N-aveai cum să ţii minte o anumită iapă, din toţi caii cu care ai de-a face...

— Mă pricep la cai, l-am întrerupt eu.

— Eşti prea pripit, spuse, aproape pentru sine. Prea pripit.

— Ba nu, am clătinat din cap. Tu ai fost. Nu trebuia s-o faci din nou, atît de curînd; atunci, poate nu mi-aş fi dat seama...

Pe neaşteptate, Simon se scutură, făcînd să-i tremure mărunt toate straturile de grăsime.

— Ce să fi făcut? întrebă el, mai ferm. Ce dacă un cal s-a dus înainte şi-napoi de două ori? Şi ce legătură are asta cu mine?

— N-are nici un rost să-ţi spun ceea ce ştii deja.

— Henry, se aplecă el înainte. Ştiu ce ştiu, dar nu ştiu ce crezi tu că ştiu. Ţi-a intrat în cap cine ştie ce prostie şi vreau să aud despre ce e vorba.

Am privit aburii care se ridicau uşor din paharul meu neatins, dorindu-mi să nu fi venit cu el.

— O mică escrocherie, am oftat. O fraudă măruntă şi nevinovată. Floare la ureche. Cîteva sute de lire sterline, ori de cîte ori trimiţi iapa în Franţa.

Mă privi fără să vorbească, în aşteptare, determinîndu-mă să dau totul pe faţă.

— Bine, în regulă. Vinzi un cal – o iapă murgă – unui complice din Franţa. El aranjează ca banca lui să transfere preţul de cumpărare în Anglia, iar banca de-aici confirmă primirea. Dai o declaraţie la guvern că ai exportat un cal pur-sînge pentru X mii de

franci: o parte din marea industrie cabalină. Recunoscător, guvernul îţi plăteşte prima, acel procent şi trei sferturi pentru exporturi, iar tu bagi banii în buzunar. Între timp, aduci calul înapoi aici, trimiţi banii prin contrabandă în Franţa şi eşti gata s-o iei de la început.

Simon stătea nemişcat ca o stîncă, privindu-mă fix.

— N-ai nevoie decît de un mic capital rulant, am continuat eu. O sumă destul de mare pentru ca un procent şi trei sferturi să merite efortul. Să zicem, douăzeci de mii de lire sterline, ca o bază de discuţie. Asta înseamnă trei sute cincizeci de lire sterline la fiecare traversare a iepei. Dacă se duce numai o dată pe lună, asta ar face un dividend neimpozabilă de peste douăzeci la sută pe an. Patru mii sau mai mult, scutite de impozit. Ai avea de făcut cîteva cheltuieli, desigur, însă chiar şi aşa...

— Henry!

Glasul său era scăzut, uluit.

— Nu e cine ştie ce pungăşie, am spus eu. Nu-i mare scofală. Dar e destul de sigură. Şi numai tu puteai fi, Simon, pentru că totul ţine de completarea formularelor potrivite, iar la *Yardman,* tu completezi formularele. Dacă ar încerca altcineva, un străin, ar trebui să plătească transportul calului în ambele sensuri, ceea ce ar face ca toată afacerea să devină neprofitabilă. Nimeni n-ar face-o, decît dacă ar putea trimite calul pe degeaba. Tu poţi trimite un cal gratis, Simon. Nu faci decît să-l înscrii pe lista de zbor, dar nu şi în registrele firmei. De fiecare dată cînd e loc într-un transport spre Franţa, trimiţi iapa. Yardman însuşi mi-a spus că joia trecută urmau să plece şapte cai de trei ani, dar noi am luat opt, iar al optulea nu era un cal de trei ani, era iapa murgă.

După o scurtă pauză, am continuat:

— În ziua cînd am făcut două călătorii, cînd am dus-o dimineaţa şi am adus-o înapoi seara, în ziua aia n-a fost o întîmplare că nu

veniseră caii la aeroport, pentru întoarcere, la prima călătorie. Nici chiar tu nu puteai risca să descarci iapa şi s-o încarci imediat înapoi. Aşa că ai făcut o „greşeală” şi ai trecut ora cincisprezece-zero-zero pe instrucţiunile de călătorie ale instructorilor, în loc de ora zece-zero-zero, tu, care nu faci niciodată asemenea greşeli, a cărui precizie e de obicei atît de fenomenală, încît nimeni nu se interesează de activităţile tale şi nu ţi le verifică.

— Cum? întrebă el cu glas surd. Cum te-ai prins?

— Vin de la *Anglia Bloodstock,* am replicat eu cu blîndeţe. Nu mai ţii minte? Şi eu completam formulare de export ca ale tale. Ţi le trimiteam de la secţia Transporturi. Dar s-ar fi putut să nu-mi amintesc despre prima de la guvern, dacă nu auzeam trei oameni de afaceri discutînd despre ea, acum zece zile, iar în noaptea trecută, cînd mă întrebam ce-ar putea să cîştige cineva trambalînd iapa aia de colo-colo, totul mi s-a lămurit pe loc.

— Pe loc, repetă el, posomorit.

Am dat din cap:

— Iar iapa nu avea nici un semn particular. N-o puteai trimite sub numele ei real, ar fi observat imediat cineva. Eu aş fi observat, pentru început. Dar tu nu aveai altceva de făcut decît să consulţi registrul hergheliilor şi să alegi alte iepe cam de aceeaşi vîrstă, fără semne distinctive, completînd apoi în consecinţă formularele de export. Vama confirmă că de aici s-a exportat într-adevăr o iapă murgă, iar vama franceză confirmă că s-a importat în ţară. Nici o problemă. Nimeni nu se deranjează să se intereseze dacă un proprietar şi-a vîndut sau nu calul. De ce-ar face-o? Iar la întoarcere, reiei acelaşi proces cu registrul hergheliilor franceze, numai că de data asta trebuie să fii puţin mai atent că iapa ta falsă nu e de un soi prea bun, pentru că nu poţi cheltui mai mult de două mii de lire sterline în străinătate fără a provoca o anchetă, ceea ce n-ai risca.

— Ai pus totul cap la cap, este? comentă el, amărît.

— Aproape toată noaptea numai la asta m-am gîndit.

— Cui vei spune?

I-am aruncat o privire, apoi mi-am mutat ochii, stînjenit.

— Lui Yardman?

Nu i-am răspuns.

— Poliţiei?

Am revenit cu privirea spre pîlpîirile focului. N-aş fi spus nimănui, dacă nu era...

— Chiar a trebuit, am întrebat eu, cu greutate, chiar a *trebuit* să-l pui pe Billy să mă ciomăgească?

— Henry! exclamă el, scandalizat. N-am făcut aşa ceva. Cum mă poţi crede în stare de una ca asta?

Am înghiţit în sec.

— A venit în toate călătoriile cu iapa şi de fiecare dată nu m-a lăsat un moment în pace, decît poate prima oară. Mi-a tras pumni, mi-a turnat în cap cafea plină de zahăr, iar ieri, cînd mă uitam la iapă, a dat în mine cu un lanţ. N-o face fiindcă mă antipatizează... sau nu numai de-aia. E o diversiune, pentru a mă împiedica să mă uit prea atent la cai. De-asta nu m-a desfigurat... mă bătea cu un scop anume, nu de furie.

— Henry, îţi dau cuvîntul meu că nu-i adevărat.

Simon părea extrem de tulburat.

— Nu ţi-aş face nici un rău, pentru numele lui Dumnezeu.

Luă paharul şi trase o duşcă prelungă. Nu mai aburea: se răciseră şi băutura, şi prietenia.

— Nu te uita aşa la mine, spuse el, înfiorîndu-se. Parc-ai fi un aisberg.

Bău din nou.

— Bine, cu iapa ai nimerit-o. Recunosc, dar martor mi-e

Dumnezeu că nu l-am asmuţit pe Billy asupra ta. Nu pot să-l sufăr. E un derbedeu. Indiferent ce ţi-a făcut, firea lui afurisită e cauza. Pe cuvîntul meu, Henry, pe cuvîntul meu de onoare...

L-am privit atent, dorind foarte mult să-l cred şi simţind că, dacă o făceam, n-aş fi reuşit decît să mă amăgesc singur.

— Ascultă, reluă el neliniştit, aplecîndu-se înainte, tu l-ai fi instigat contra mea?

— Nu.

— Bine, se rezemă el la loc, nici eu n-am făcut-o.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Ce faci cu bănii? l-am întrebat, după un timp.

Simon ezită.

— Îmi achit datoriile la joc.

Am clătinat din cap:

— Tu nu joci.

— Ba da.

— Ba nu.

— Nu ştii totul.

— Pe asta o ştiu, am replicat eu, obosit. O ştiu foarte bine. Nu te interesează cursele. Niciodată nu-mi ceri ponturi, nici măcar nu mă întrebi dacă mă aştept să cîştig eu însumi. Şi să nu-mi spui că joci cărţi sau alte moleşeli din astea... Dacă ai miza atît de mult, încît să trebuiască să furi ca să-ţi achiţi datoriile, ai miza pe orice, inclusiv pe cap. Ar deveni o manie.

Simon se strîmbă.

— Să fur e un cuvînt cam tare.

Se aplecă, îmi luă paharul neatins şi-l bău dintr-o sorbitură.

— Yardman nu oferă pensie, spuse el.

M-am gîndit la viitor, la retragerea lui în mizerie. Mie aveau să-mi revină resturile averii Creggan, ca să nu rămîn fără maşină şi

rom fierbinte. El nu avea decît ce economisea.

— I-ai depus la bancă?

— Numai o treime. O treime e a lui văru-meu. El e cel care ţine iapa, în micul lui grajd, şi o duce la aeroport, aici. Iar o treime se duce la un băiat cu o firmă de cai din Franţa. El ţine iapa cînd ajunge acolo şi o aduce la avion. Dacă stau să mă gîndesc, ăştia doi înghit cea mai mare parte din miză. Cît îmi revine mie, nu-mi ajunge nici pe departe.

— Înseamnă că nu cîştigi prea mult, dacă ţii seama de riscuri.

— Îmi dublez salariul, preciză el sec. Fără impozit. Şi să ştii că ne subestimezi. Avem doi cai, care călătoresc, fiecare, cam de cincisprezece ori pe an.

— L-am văzut şi pe celălalt?

— Da, dădu el din cap. La dus şi la-ntors.

— O dată?

— O dată.

— Şi cum trimiţi banii înapoi în Franţa?

— Îi bag în reviste. Săptămînale. *Horse and Hound,* din astea.

— Bani englezeşti?

— Da. Băiatul din Franţa are o relaţie care i-i schimbă.

— E riscant să-i trimiţi prin poştă.

— N-am pierdut niciodată nici un ban.

— De cînd o faceţi?

— De cînd s-a inventat prima. Sau, cel puţin, la scurt timp după aia.

Din nou se lăsă o lungă tăcere. Simon îşi făcea de lucru cu paharul gol, fără a arăta deloc ca un delapidator. M-am întrebat cu tristeţe dacă era o preţiozitate să-ţi doreşti prieteni cinstiţi, constatînd cu acest prilej că încă mă mai gîndeam la el ca la un prieten şi nu mai puteam crede că îl plătise pe Billy ca să-mi dea de

furcă. Billy mă ura pur şi simplu pentru maţele mele cu pedigree: puteam trăi cu gîndul ăsta.

— Ei, spuse el în cele din urmă. Ce-ai de gînd să faci?

Ştia la fel de bine ca mine că, dacă începea o anchetă, n-ar fi avut nici o şansă. Încă mai existau prea multe înregistrări ale tranzacţiile lui, în diversele arhive ale guvernului şi ale băncilor. Dacă declanşam o investigaţie, era foarte probabil să intre în puşcărie. M-am îndreptat țeapăn pe taburetul de bar, clătinînd din cap.

— Nimic...

Am ezitat.

— Nimic... cu condiţia să încetăm?

— Nu ştiu.

Îmi adresă un zîmbet strîmb:

— Bine, Henry. Strîngem taraba.

Am ieşit din cîrciumă, pornind împreună prin mocirlă înapoi spre sediu, dar situaţia nu mai era aceeaşi. Dispăruse încrederea.

Probabil se întreba dacă aveam să-mi ţin definitiv gura, iar eu ştiam, şi detestam faptul că ştiam, că erau toate şansele să-şi continue urzelile, deşi spusese că le întrerupea. Iapa murgă n-avea să mai plece, dar o putea schimba cu alt cal, şi îl mai avea pe al doilea, pe care eu nici măcar nu-l observasem. Dacă era atent, putea să continue. Iar Simon era un om atent.

Programele de călătorie din birou, verificate încă o dată, arătau că nu mai aveam deplasări la Milano pînă săptămîna viitoare, miercuri. Şi, din cîte vedeam, nici înainte nu se mai anunţau zboruri; numai două transporturi maritime rezervate pentru ponei de polo, care nu mă priveau. Am ciocănit la uşa lui Yardman, am intrat şi l-am întrebat dacă-mi puteam lua liber restul săptămînii: dreptul meu, cum ar fi spus Conker.

— Milano, miercurea viitoare, repetă el, gînditor. Iar înainte de asta nu avem nimic? Fireşte, dragă băiete, fireşte că-ţi poţi lua liber. Nu te superi dacă te chem înapoi, în caz că se iveşte o călătorie urgentă?

— Bineînţeles că nu.

— Bun aşa, bun aşa.

Ochelarii îi sticliră, cînd privi afară pe fereastră, cu pielea întinsă din jurul gurii ridicîndu-i-se o clipă într-un rînjet scheletic.

— Deci, continuă să-ţi placă slujba?

— Da, mulţumesc, am răspuns eu, politicos.

— Ei, ei, dragă băiete, nici eu n-am să spun că nu lucrezi bine, nici prin minte nu-mi trece s-o spun. Eşti foarte demn de încredere, da, da. Te admir pentru asta, dragă băiete, ba bine că nu.

— Ei... vă mulţumesc, domnule Yardman.

Nu eram sigur dacă nu cumva, în sinea lui, rîdea de mine, şi m-am întrebat cît avea să treacă pînă înţelegea că nu-mi luam munca în glumă, aşa cum păreau să creadă toţi ceilalţi.

I-am scris Gabriellei ca să-i spun că urma să sosesc săptămîna viitoare şi am pornit spre casă, gîndindu-mă alternativ la ea şi la Simon, într-un continuu balans emoţional.

Acasă, mă aştepta un mesaj să-l sun pe tatăl lui Julian Thackery, ceea ce am şi făcut. Mi-a spus că prognoza meteo era favorabilă şi se părea că aveam să alergăm sîmbătă. Plănuia să trimită un alergător de vînătoare bun la Wetherby şi mă întreba dacă puteam merge să-l călăresc.

— Aş putea, da, am răspuns eu.

— Perfect. E o iepşoară grozavă, cu umeri de campioană şi destul sub şa ca să te treacă peste obstacolele cele mai grele.

— Gardurile de la Wetherby sînt destul de ţepene, am comentat eu.

— O să le mănînce, răspunse Thackery cu entuziasm. Şi e pregătită. Azi-dimineaţă am făcut cu ea o milă de galop, gîndindu-ne că după ninsoare s-ar putea să fie cam amorţită, şi a tras ca o locomotivă pînă la sfîrşit. Probabil îi prieşte să rămînă în formă.

— Semn bun.

— Un fleac. Ne vedem la cîntar, înainte de prima cursă. E-n regulă?

L-am asigurat că aveam să fiu acolo, bucuros să merg, căci aflasem dintr-o scrisoare de acceptare pusă lîngă telefon că familia Filyhough venea din nou în weekend. În timp ce stăteam cu scrisoarea în mînă, intră sora mea, Alice.

— Sîmbătă mă duc la Wetherby, i-am luat-o eu înainte.

— Duminică... începu ea.

— Nu, Alice dragă, nu. Nici nu mă gîndesc să mă însor cu Angela Filyhough şi n-are nici un rost s-o văd. Credeam că ne înţeleseserăm ca mama să înceteze cu goana asta după moştenitoare.

— Dar trebuie să te însori şi tu cu cineva, Henry, protestă ea.

Gîndindu-mă la Gabriella, am zîmbit. Poate cu ea, după ce mă asiguram că avea să-mi fie prietenă pe viaţă, nu doar un foc de paie.

— Mă voi însura, nici o grijă.

— Ei bine, spuse Alice, dacă te duci atît de departe în nord, tocmai la Wetherby, au putea trece şi pe la Louise, ca s-o mai înveseleşti puţin.

— S-o înveselesc? am repetat eu, fără expresie.

Louise era sora noastră, prima dinaintea lui Alice. Locuia în Scoţia, aproape de două ori mai departe de Wetherby, întîmplător, decît era oraşul Wetherby faţă de Londra, dar înainte de a apuca să amintesc acest lucru, Alice continuă, exasperată:

— Ţi-am spus aseară. Nu m-ai ascultat?

— Mă tem că nu.

Mă gîndisem la iepe.

— Louise a avut o operaţie. Azi s-a întors acasă de la spital şi va mai sta în pat două-trei săptămîni.

— Ce i s-a-ntîmplat?

Dar Alice nu ştia, sau nu voia să-mi spună, şi cu toate că abia dacă o cunoşteam pe Louise, într-un mod cît de cît serios, mi-am spus că ar fi fost pe departe preferabilă în locul Angelei Filyhough şi am acceptat s-o vizitez. M-am hotărît, întrucît aveam de făcut cale lungă cu maşina după curse, să mă duc vineri în Yorkshire şi să petrec dimineaţa de duminică odihnindu-mă, şi am pornit spre nord la ora mesei, ocolind din obişnuinţă prin Fenland.

— Ia te uită, Harry, eşti tocmai omul de care aveam nevoie. Un miracol, mă apucă de braţ Tom Wells, conducîndu-mă înăuntru. Îmi faci un zbor scurt mîine? Doi antrenori şi un jockey din Newmarket, la cursele din Wetherby.

Am fost cît pe ce să izbucnesc în rîs.

— Îmi pare îngrozitor de rău, Tom, dar nu pot. De fapt, venisem ca să-mi contramandez rezervarea pentru duminică. Nici atunci nu pot veni. Trebuie să mă duc în vizită la o soră bolnavă, în Scoţia. Chiar acum sînt în drum spre ea.

— La dracu', înjură el furios. N-ai putea s-o mai amîni?

— Mă tem că nu.

— Poţi lua un avion, ca să zbori cu el, duminică, mă ademeni el, privindu-mă cu speranţă. Pe gratis.

La asta, chiar am rîs.

— Nu pot.

— Atunci, trebuie să le spun antrenorilor că nu-i pot servi.

— Crede-mă că-mi pare rău.

— Mda. Fir-ar să fie. Mă rog, hai să bei o cafea.

Am stat la bufet o oră, vorbind despre avioane, şi mi-am continuat drumul spre Wetherby gîndindu-mă amuzat că viaţa mea semăna tot mai mult cu un număr de jonglerie şi că aveam nevoie de abilitate pentru a continua să învîrtesc fără riscuri, pe orbite separate, cursele, zborurile, transporturile de cai şi pe Gabriella.

La Wetherby, eforturile soarelui au pierdut în faţa unui vînt feroce, dar cursa a mers perfect, lucru surprinzător, după zăpada dinainte.

Iapa domnului Thackery era aşa cum îmi promisese, o castanie mică şi rezistentă, cu inima mare cît un grajd, o adevărată alergătoare care nu înțelegea să se dea bătută. M-a trecut cu grijă peste primele două obstacole, căci nu mai străbătuse traseul, însă apoi a atacat restul pistei cu încredere.

Rareori mă simțisem atît de sigur în şaua unui cal şi îmi plăcea enorm, descoperind că nu avea nevoie decît de un ajutor minim, cînd aborda greşit un obstacol, şi nu era atît de căpoasă încît să nu-l accepte.

La trecerea de ultima turnantă, pe linia dreaptă, alerga la fel de repede ca la pornire şi, numai cu o infimă încurajare din partea mea, începu să-şi croiască lin drum pe lîngă cei patru cai din faţa noastră.

Îl ajunse din urmă pe lider, îşi pierdu un moment echilibrul, revenindu-şi fără a încetini pasul, şi se repezi pe urmele singurului cal din faţa noastră cu o îndîrjire demnă de invidie. Îl prinse la timp şi trecu linia de sosire curgător ca vinul în sînge.

— N-a fost rău, comentă tatăl lui Julian, radios. N-a fost deloc rău.

Şi îmi dădu un plic sigilat, pe care îl pregătise dinainte, încrezător în succesul meu.

Avînd de parcurs încă cinci sute treizeci de kilometri, am plecat

la scurt timp după încheierea cursei şi, pe şoselele pustii din nord, am ajuns în Scoţia la timp. Sora mea, Louise, locuia într-o lugubră vilă de baronie lîngă Elgin, o casă aproape la fel de mare ca a noastră şi tot atît de neadecvat încălzită. Spre bucuria părinţilor noştri, se măritase pentru bani, descoperind abia după aceea zgîrcenia fanatică a soţului ei.

Cu cît avusese de cheltuială de-atunci, s-ar fi simţit mult mai bine într-o casă semi-detaşată din Peckham. În copilărie, îmi dăruia de Crăciun ediţii Everyman din clasici. Nu mi-a mai rămas nici una.

Chiar şi aşa, cînd am intrat s-o vizitez dimineaţă, sosind după ce se odihnise o noapte întreagă, am văzut clar că o parte din buna ei dispoziţie supravieţuise. Ne uitam unul la altul ca doi străini.

După un răstimp de şapte ani, Louise arăta mult mai îmbătrînită decît mi-o aminteam, la cei patruzeci şi trei de ani ai ei, şi era palidă din cauza bolii, dar avea ochii strălucitori şi un zîmbet cu adevărat mulţumit.

— Henry, frăţioare, mă bucur atît de mult că ai venit...

Nu puteam decît s-o cred. Şi eu mă bucuram şi, deodată, vizita încetă să mai fie o corvoadă. Am stat la ea toată ziua, privind fotografii vechi, jucînd şah chinezesc, pe care-l învăţasem de la ea în copilărie, şi ascultînd-o cum conversa despre cei trei fii ai ei plecaţi la internat, despre cît de slabe fuseseră potîrnichile în acea iarnă şi cît de mult ar fi vrut să revadă Londra, unde nu mai fusese de zece ani.

M-a rugat să-i fac diverse treburi mărunte, explicînd că „dragul de James” putea să se enerveze, iar servitoarele aveau prea multe pe cap, sărăcuţele de ele. I-am adus cîteva lucruri, am făcut un pachet, am aranjat în cameră, i-am umplut sticla cu apă fierbinte şi i-am mai găsit nişte pastă de dinţi. După aceea, mă întrebă dacă nu puteam face ordine în sertarul cu medicamente, dacă tot aveam ocazia.

Sertarul cu medicamente părea un depozit de dispensar. De jumătate dintre ele, spuse ea cu uşurare, nu mai avea nevoie.

— Aruncă-le.

Sortă flacoanele şi cutiile în două grămezi.

— Pe toate astea pune-le în coşul de hîrtii.

M-am conformat, luînd o mînă de medicamente. O cutiuţă avea eticheta „Conovid", cu cîteva cuvinte explicative dedesubt, şi au trecut cîteva minute pînă să înţeleg despre ce era vorba. Am scos cutia din gunoi şi m-am uitat înăuntru. Conţinea o folie cu pastile împachetate fiecare separat. Rupînd staniolul, am luat o mică tabletă roz.

— De astea nu ai nevoie? am întrebat.

— Fireşte că nu. Nu mai am ce face cu ele, după operaţie.

— Aha... înţeleg. Da, sigur că da. Atunci, le pot lua eu?

— La ce Dumnezeu îţi trebuie?

— Nu fi naivă, Louise.

Sora mea rîse.

— Ai în sfîrşit o prietenă? Fireşte că le poţi lua. Am o cutie întreagă, pe-aici, pe undeva, cred, în sertarul de sus, poate? S-ar putea ca şi prin baie să mai fie.

Am adunat la un loc destule pastile anticoncepţionale pentru a umple o sticlă aproape la fel de mare ca aceea pe care i-o dăduse Patrick Gabriellei, un recipient înalt de zece centimetri, pătrat şi cu colţuri, din sticlă brună, care conţinuse sirop de penicilină recomandat pentru vindecarea infecţiilor faringiene ale băieţilor. Louise privi cu amuzament cum o clăteam, o uscam în faţa focului ei electric şi o umpleam, astupîndu-i gîtul cu vată, înainte de a înşuruba la loc capacul.

— Vă căsătoriţi? întrebă ea.

Era la fel de rea ca Alice.

— Nu ştiu.

Am vîrît înapoi în noptieră sertarul în care făcuserăm ordine.

— Şi să nu-i spui mamei.

Ziua de miercuri părea să nu mai sosească, iar la Gatwick am aşteptat o oră încheiată înainte de a sosi primii cai. Nici chiar apariţia lui Billy şi a lui Alf nu mi-a putut alunga voia bună, şi am încărcat caii fără incidente, mai repede decît de obicei, întrucît doi dintre crescători îşi trimiseseră şi grăjdarii proprii, iar aceştia, mare minune, erau dispuşi să ne ajute.

Era una dintre acele dimineţi cînd Simon venea în ultimul moment cu nişte hîrtii, pe care acum mi le dădu prudent, în biroul liniei aeriene de charter, tocmai cînd avionul era gata de plecare.

— Bună dimineaţa, Henry.

— Bună dimineaţa.

Nu puteam petici o prietenie la şapte şi jumătate dimineaţa, în faţa piloţilor şi a funcţionarilor din birou, care căscau de somn. Am luat hîrtiile dînd din cap, am ezitat, apoi am ieşit pe pistă, îndreptîndu-mă spre avion şi spre Milano.

Am auzit nişte paşi alergînd în urma mea, iar pe umăr mi se aşeză o mînă.

— Lord Grey? Sînteţi căutat la telefon. Ceva urgent.

Am ridicat receptorul, am ascultat, şi în sfîrşit l-am pus la loc în furcă, încet, cu cuvintele:

— Am înţeles...

La urma urmei, n-aveam s-o văd pe Gabriella. Îmi simţeam chipul contractîndu-se de suferinţă.

— Ce e? întrebă Simon.

— Tatăl meu... tatăl meu a murit... azi-noapte. Tocmai l-au găsit... Fusese foarte obosit, aseară...

În birou se lăsă o tăcere şocată. Simon mă privea cu multă înţelegere, ştiind cît mă temusem de o asemenea veste.

— Condoleanţele mele, spuse, cu glas îngroşat.

Pe negîndite, i-am vorbit imediat, în vechiul nostru mod familiar:

— Trebuie să mă duc acasă.

— Sigur că da.

— Dar toţi caii sînt în avion şi numai Billy e...

— Nimic mai simplu, mă întrerupse Simon. Mă duc eu.

Era cea mai bună soluţie. I-am dat înapoi hîrtiile şi am scos sticluţa cafenie cu pastile din buzunar. Cu un pix negru, am scris pe etichetă: *„Gabriella Barizini, magazin de suveniruri, aeroportul Malpensa”.*

— Vrei să i-o dai pe asta fetei de la magazinul cu suveniruri şi să-i spui că n-am putut veni, dar am să-i scriu?

Dădu din cap.

— N-ai să uiţi? l-am întrebat, neliniştit.

— Nu, Henry, zîmbi el, ca altădată. Voi avea grijă s-o primească, şi mesajul. Îţi promit.

Ne-am strîns mîinile şi, după un ocol pe la biroul de paşapoarte, Simon porni pe pistă şi urcă rampa în avion. Am văzut uşile închizîndu-se.

Rămînînd pe loc, m-am uitat cum avionul îşi lua zborul, cu slujba, prietenul şi cadoul meu, dar fără mine.

Simon Searle a plecat în Italia în locul meu şi nu s-a mai întors.

CAPITOLUL 8

Am aflat abia peste o săptămînă. Cînd am ajuns în port, m-am

dus direct în biroul lui, care era gol şi mult prea ordonat. Secretara adolescentă şi cam neghioabă de alături, ca răspuns la întrebarea mea, confirmă că domnul Searle lipsea şi nimeni nu părea să ştie cînd – sau dacă – avea să revină.

— Cum adică?

— N-a mai venit de o săptămînă. Nu ştim unde s-a dus.

Tulburat, am coborît la parter şi am ciocănit în uşa lui Yardman.

— Intră.

Am intrat. Stătea lîngă fereastra deschisă, privind remorcherele care tractau barjele grele în susul rîului. Un vas finlandez de marfă, sosit odată cu fluxul, manevra în paralel, lîngă malul opus, sub macaralele ca nişte vulturi.

În văzduh răsunau sirenele, zăngănelile şi bocăniturile muncii din docuri, iar fluxul purta constant gunoaiele din aval în sus, spre Palatul Westminster. Yardman se întoarse, mă văzu, închise cu grijă fereastra şi veni spre mine, cu ambele mîini întinse:

— Dragă băiete, mă întîmpină el, strîngîndu-mi mîna dreaptă. Condoleanţele mele pentru tristul eveniment, sincerele mele condoleanţe.

— Vă mulţumesc, am răspuns eu, cam încurcat. Sînteţi amabil. Ştiţi cumva... unde este Simon Searle?

— Domnul Searle? Îşi înălţă el sprîncenele atît de mult, încît apărură deasupra ramelor negre ale ochelarilor.

— N-a mai apărut de-o săptămînă, aşa spune fata.

— Mda... se încruntă el. Domnul Searle, din motive pe care numai el le cunoaşte, a preferat să nu se întoarcă în ţara noastră. Se pare că s-a hotărît să rămînă în Italia, în ziua cînd s-a dus la Milano în locul dumitale.

— Dar de ce?

— Crede-mă că nu am idee. Este foarte incomod. Foarte. Trebuie

să-i ţin eu locul, pînă primim o veste de la el.

Clătină din cap.

— Ei bine, dragă băiete, cred că necazurile noastre nu te mai interesează. Mai bine ia-ţi cartea de muncă, deşi nu mă aştept să ai nevoie de ea.

Afişă zîmbetul său strîmb, ironic, şi întinse mîna spre interfon.

— Deci mă daţi afară? am întrebat eu, direct.

Se opri, cu mîna în aer.

— Dragul meu băiat, protestă el. Dragul meu băiat, pur şi simplu nu mi-a trecut prin minte că ai vrea să rămîi.

— Vreau.

Ezită, apoi oftă.

— Nu o găsesc deloc o soluţie înţeleaptă, nici vorbă. Dar – şi dumneata şi Searle fiind plecaţi – agenţia a trebuit să refuze unele afaceri şi nu ne prea putem permite aşa ceva. Nu, cu siguranţă nu ne putem permite. Cu siguranţă că nu. Atunci, foarte bine, dacă ne serveşti cel puţin pînă aflăm ce s-a întîmplat cu Searle, sau găsim pe cineva în locul lui, ţi-aş fi foarte recunoscător, foarte recunoscător într-adevăr.

Dacă asta era părerea lui, m-am gîndit că n-ar fi stricat să profit.

— Îmi pot lua trei zile libere pentru cursele de la Cheltenham, peste două săptămîni? Am o participare la Cupa de Aur.

Dădu din cap, calm:

— Comunică-mi datele exacte şi le voi evita.

I le-am spus pe loc şi m-am dus înapoi în biroul lui Simon, spunîndu-mi că Yardman era un patron excepţional de îngăduitor, oricît de puţin îl înţelegeam, în esenţă, de la prima întîlnire. Lista de călătorii a lui Simon, pe perete, arăta că următoarea era programată pentru proxima zi de marţi, la New York. În săptămîna trecută şi cea actuală, trei fuseseră tăiate, ceea ce, cum spunea Yardman, era

foarte rău pentru afaceri. Firma era prea mică pentru a suporta pierderi mari din partea clienţilor regulaţi.

Yardman îmi confirmă prin intercom că deplasarea de marţi era încă valabilă, părînd atît de mulţumit, încît am presupus că fusese pe punctul de a o contramanda, cînd apărusem eu.

I-am confirmat că aveam să aduc hîrtiile relevante de la birou luni după-amiază, urmînd să fiu prezent la Gatwick marţi dimineaţă, la ora fixată. Acest lucru îmi dădea posibilitatea unui lung weekend liber şi o mulţime de idei imbatabile pentru a mi-l umple.

A doua zi, oarecum uşurat, am plecat cu hotărîre din deprimanta întrunire a rudelor de-acasă, am trimis o telegramă, am găsit un bilet la Alitalia pentru după-amiază şi mi-am luat zborul spre Milano ca s-o văd pe Gabriella.

Trei săptămîni şi trei zile de despărţire nu schimbaseră nimic. Uitasem detaliile feţei ei, îi scurtasem nasul în imaginaţie şi atenuasem solemnitatea naturală a expresiei, dar, revăzînd-o, inima mea şi-a început pe loc numărul de levitaţie.

Un moment, păru neliniştită că nu mai aveam aceleaşi sentimente pentru ea, apoi zîmbi cu o strălucire care-mi tăie respiraţia, cînd văzu că nu mi le schimbasem.

— Ţi-am primit telegrama, spuse ea. Una dintre fete a schimbat ziua liberă cu mine, iar acum nu mai trebuie să stau la magazin nici mîine, nici duminică.

— Minunat.

Ezită, aproape roşind.

— Şi m-am dus acasă, la ora mesei, ca să-mi împachetez nişte haine şi să-i spun surorii mele că voi sta două zile la o prietenă, lîngă Genova.

— Gabriella!

— E bine aşa? mă întrebă, neliniştită.

— E un miracol! am răspuns eu cu aprindere, după ce mă aşteptasem numai la clipe furate pe parcursul zilei, complet nesatisfăcătoare, şi nopţi petrecute cu un perete între noi. E incredibil.

Cînd îşi termină programul, ne-am dus la gară şi am luat un tren, după care, pe principiul de a nu spune mai multe minciuni decît era strict necesar, am pornit într-adevăr spre Genova.

Ne-am cazat separat, într-un hotel mare şi impresionant, plin de oameni de afaceri nepăsători, şi am constatat că aveam camerele la distanţă de numai patru uşi.

La cină, într-un mic restaurant cald şi semiobscur, îmi spuse:

— Condoleanţe pentru tatăl tău, Henry.

— Da...

Compasiunea ei mă făcea să mă simt ca un ipocrit, încercasem să sufăr pentru el şi recunoscusem că singura mea emoţie puternică nu consta decît în aversiunea de a-i purta numele.

Îmi doream să rămîn eu însumi. Cunoştinţele şi avocaţii familiei, însă, erau convinşi în mod clar că, după ce călcasem un timp în străchini, acum aveam să mă înscriu în sistemul lui de viaţă. Moartea sa, dacă nu eram atent, putea însemna distrugerea mea.

— M-am bucurat să-ţi primesc scrisoarea, spuse în continuare Gabriella, pentru că a fost îngrozitor cînd n-ai venit cu caii. Am crezut că te răzgîndiseşi în privinţa mea.

— Dar, cu siguranţă, Simon ţi-a explicat.

— Cine e Simon?

— Grăsanul ăla chel care a venit în locul meu. Mi-a promis că o să-ţi spună de ce nu putusem veni şi ţi-a dat o sticluţă...

Am zîmbit:

— ...o sticlă cu pastile.

— Deci de la tine erau!

— Simon ţi le-a dat. Cred că nu ţi-a putut explica de ce nu venisem, fiindcă nu ştie italiana. Am uitat să-i spun să vorbească franţuzeşte.

— Mi le-a dat un membru al echipajului. A spus că le găsise în compartimentul de toaletă, imediat după aterizare, şi mi le-a adus să vadă dacă le pierdusem. E un bărbat înalt, în uniformă. L-am văzut adesea. N-a fost Simon al tău, cel gras şi chel.

— Iar Simon nici măcar n-a încercat să stea de vorbă cu tine?

— Nu. N-aş crede. Văd sute de călători graşi şi cu chelie, dar nici unul n-a venit să-mi vorbească despre tine.

— Un om înalt şi prietenos, cu ochi blînzi, l-am descris eu. Purta o geacă de catifea reiată verde, oribilă, cu un şir de bolduri la rever. Are ticul de a tot trage de ele.

— Nu l-am văzut.

Simon îmi promisese că avea să-i transmită mesajul şi sticla. Nu făcuse nici una-nici alta, şi dispăruse. Nu voisem să-l presez prea mult pe Yardman pentru a afla unde plecase Simon, pentru că exista oricînd riscul ca nişte cercetări prea energice să scoată la iveală frauda cu primele de export. Şi presupusesem, vag, că din cauza fraudei Simon preferase să nu se mai întoarcă, însă chiar dacă, într-un impuls de moment, hotărîse să se ascundă, cu siguranţă că şi-ar fi ţinut promisiunea de a se întîlni cu Gabriella. Sau, poate, o prietenie reînviată nu ajungea chiar atît de departe?

— Ce s-a întîmplat? întrebă Gabriella.

I-am explicat.

— E destul de mare ca să decidă singur...

Eu însă mi-am amintit, ca sub efectul unui duş rece, că nici predecesorul meu, Peters, nu se mai întorsese de la Milano, iar înainte de el, omul de legătură Ballard.

— Mîine dimineață, spuse ea cu convingere, ai să te duci înapoi la Milano şi-ai să-l găseşti.

— Nu ştiu limba italiană.

— Fără îndoială, vei avea nevoie de un interpret, dădu ea din cap. Eu voi fi.

— Cea mai bună, i-am dat dreptate, zîmbind.

Ne-am întors la hotel, într-o atmosferă destinsă.

— Pilulele au fost bune? am întrebat-o.

— Perfecte, îți mulțumesc foarte mult. I le-am dat soției brutarului nostru... În mod normal, lucrează la brutărie, dar cînd rămîne însărcinată îi e rău întotdeauna luni de zile şi nu suportă mirosul aluatului, iar brutarul se enervează, fiindcă trebuie, să plătească un ajutor în locul ei. Nu e un bun catolic, rîse Gabriella. Cînd îi duc pastile, îmi face un tort enorm, plin cu frişcă.

La hotel, nimeni nu ne lua în seamă. Am ieşit pe coridorul gol, în halat, şi am bătut la uşa ei, iar Gabriella îmi deschise, tot în halat, şi mă pofti înăuntru. Am încuiat uşa în urma mea.

— Să mă vadă sora mea, zîmbi ea, ar lovi-o apoplexia.

— Plec... dacă vrei.

— Ai putea? mă cuprinse Gabriella pe după gît cu brațele.

— Foarte greu.

— Nu ți-o cer.

Am sărutat-o.

— Acum, am adăugat, mi-ar fi imposibil să mai plec.

Gabriella oftă fericită:

— Ai perfectă dreptate. Nu ne rămîne decît să profităm.

Şi am făcut-o.

Dimineață, am plecat înapoi spre Milano, stînd unul lîngă altul în compartimentul de trei şi ținîndu-ne de mînă pe furiş, sub

paltonul ei, ca şi cum prin contactul pe acea porţiune de piele am fi putut păstra vie uniunea totală din timpul nopţii. Niciodată nu mai simţisem dorinţa de a mă ţine de mînă cu cineva: nu-mi dădusem seama că îmi putea da senzaţia de a fi cufundat într-un mic curent electric, cald, liniştitor şi vibrant, toate în acelaşi timp.

Cu excepţia faptului că eram împreună, ziua era deprimantă. Nimeni nu-l văzuse pe Simon.

— Nu putea să dispară pur şi simplu, am spus eu exasperat, spre sfîrşitul după-amiezii, stînd în faţa ultimului spital unde ne interesaserăm, în vîntul rece. Nici aici nu aflasem nimic, ca şi în celelalte locuri, deşi îşi dăduseră osteneala să se asigure. Nici un om cu semnalmentele lui nu fusese internat pentru nici o boală sau tratat după vreun accident, în ultimele zece zile.

— Unde am mai putea căuta? întrebă Gabriella, cu oboseala simţindu-i-se în voce şi în poziţia căzută a trupului cu forme rotunjite. Fusese splendidă toată ziua, punînd la nesfîrşit întrebări din partea mea şi traducîndu-mi răspunsurile, calmă, practică şi eficientă. Nu din vina ei toate răspunsurile fuseseră negative. La poliţie, la departamentele guvernului, la antreprizele de pompe funebre, peste tot încercaserăm. Telefonaserăm la fiecare hotel din Milano, ca să întrebăm de el: nu locuise în nici unul.

— Cred că i-am putea întreba pe şoferii de taxi de la aeroport... am propus eu în cele din urmă.

— Sînt aşa de mulţi... şi cine să-şi amintească un anumit pasager, după atîta vreme?

— Nu avea bagaj, am repetat eu cuvintele pe care le mai rostisem de vreo zece ori. Nu ştiuse că urma să vină aici decît cu cincisprezece minute înainte de decolare. Nu-şi putuse face nici un plan. Nu vorbeşte italiana. Nu avea la el nici un ban italienesc. Unde s-a dus? Ce-a făcut?

Gabriella clătină din cap, deznădăjduită. Nu exista nici un răspuns. Am luat un tramvai pînă la gară şi, în jumătatea de oră cît am aşteptat, ne-am interesat printre angajaţii feroviari. Nu-şi aminteau de el. Era o căutare fără speranţă.

Luînd cina la miezul nopţii, în acelaşi restaurant din seara trecută, am început treptat să uităm frustrările de peste zi; dar eforturile infructuoase, deşi nu găsiseră nici o urmă a lui Simon, duraseră temelii solide între Gabriella şi mine.

În drum spre hotel, se rezemă de mine şi am văzut cu remuşcare cît era de extenuată.

— Te-am obosit prea mult.

Neliniştea din glasul meu o făcu să zîmbească.

— Nici nu-ţi dai seama cîtă energie ai.

— Energie? am repetat eu, surprins.

— Da. Asta trebuie să fie.

— Ce vrei să spui?

— Nu pari deloc energic. Eşti liniştit şi te mişti ca o maşină bine unsă. Fără nici un efort. Fără smucituri. Fără stîngăcii. Iar undeva, înăuntru, e un dinam. Nu se opreşte nici o clipă. Îi pot simţi puterea. Toată ziua i-am simţit-o!

Am rîs:

— Ai o fantezie prea bogată.

— Nu, am dreptate.

Am clătinat din cap. În mine nu funcţiona nici un dinam. Eram un om absolut obişnuit şi fără prea mult succes, iar aparenţele line pe care le vedea ea nu se datorau decît ordinii.

Cînd am intrat în camera ei, era deja în pat, pe jumătate adormită. Am încuiat uşa şi m-am vîrît lîngă ea, iar Gabriella făcu un mare efort să se trezească, de dragul meu.

— Dormi, am sărutat-o eu uşor. Avem timp şi mîine dimineaţă.

Zîmbi mulţumită şi se cuibări în braţele mele, iar eu am rămas astfel, cuprinzîndu-i trupul delicat şi gingaş, cu capul pe pieptul meu şi părul revărsat peste gura mea, simţindu-mă aproape înecat de intensitatea cu care doream s-o apăr şi să-i împărtăşesc tot ce aveam: Henry Grey, mi-am spus eu surprins în întuneric, ajunsese dintr-o dată dincolo de jumătatea drumului spre iubirea adevărată.

Duminică dimineaţă, ne-am plimbat fără ţintă prin oraş, conversînd şi privind munţii de marochinărie din vitrinele magazinelor; după-amiază, am avut năstruşnica idee de a merge la un meci de fotbal, o pasiune neaşteptată a Gabriellei; iar seara ne-am culcat devreme, căci, aşa cum spusese ea cu chicotitul ei inocent, trebuia să ne trezim la şase pentru a ajunge la timp să-şi înceapă munca în magazin.

Dar în modul cum se agăţa de mine în noaptea aceea se simţea o anumită disperare, ca şi cum ar fi fost ultima noastră noapte împreună pentru totdeauna, nu doar pentru o săptămînă, două, iar cînd am sărutat-o, avea lacrimi pe obraji.

— De ce plîngi? am întrebat-o, ştergîndu-i-le cu degetele. Nu plînge.

— Nu ştiu de ce, îşi trase ea nasul, pe jumătate rîzînd. Lumea e aşa de tristă. Frumuseţea te face să izbucneşti. Explodezi pe dinăuntru. Nu se poate manifesta decît sub formă de lacrimi.

Eram imposibil de mişcat. Nu meritam lacrimile ei. I le-am şters cu sărutări umile, înţelegînd de ce unii oameni susţineau că dragostea e dureroasă, de ce Cupidon a fost imaginat cu săgeţi. Dragostea străpungea cu adevărat inima.

Abia cînd am luat trenul de dimineaţă spre Milano, a doua zi, mi-a spus ceva în legătură cu banii şi, din ezitarea ei de la început, mi-am dat seama că nu voia să mă ofenseze.

— Îţi voi restitui suma pe care mi-ai împrumutat-o pentru nota

de plată, spuse ea pe un ton indiferent, dar cam cu sufletul la gură. Îi îndesasem bancnotele în mînă cînd coboram, întrucît nu dorise să plătesc pentru ea în văzul tuturor şi nu avea destul ca să achite factura singură.

— Nu e cazul, am replicat eu.

— A fost un hotel mult mai scump decît mă aşteptasem...

— În hotelurile mari, treci mai uşor neobservat.

Rîse.

— Totuşi... încercă ea.

— Nu.

— Dar tu nu cîştigi prea mult. Nu-ţi poţi permite toate cheltuielile. Hotelul, biletele de tren, restaurantele...

— Am cîştigat nişte bani învingînd într-o cursă.

— Destui?

— Voi mai cîştiga şi altă cursă... atunci vor fi de ajuns.

— Lui Giulio nu-i place că lucrezi cu caii, rîse ea. Spune că, dacă erai destul de bun ca jockey, ai fi făcut-o tot timpul, în loc de a fi grăjdar.

— Giulio cu ce se ocupă?

— Lucrează pentru stat, la circa financiară.

— Aha, am zîmbit eu. Te-ar ajuta cu ceva dacă i-ai spune că tatăl meu mi-a lăsat nişte bani moştenire? Suficienţi ca să vin la tine, oricum, cînd îi voi primi.

— Nu sînt sigură că am să-i spun. El judecă prea mult oamenii după cît cîştigă.

— Vrei să te măriţi cu un om bogat?

— Nu ca să-i fac o plăcere lui Giulio.

— Ci ca să-ţi faci ţie o plăcere?

— Nu neapărat cu unul bogat. Dar nici prea sărac. Nu vreau să-mi fac griji că nu-mi pot permite să le cumpăr pantofi copiilor.

I-am mîngîiat degetele cu ale mele.

— Cred că va trebui să învăţ italiana, am spus.

Îmi aruncă zîmbetul ei luminos.

— Engleza e foarte dificilă?

— Poţi exersa cu mine.

— Dacă vii aici destul de des. Dacă n-ar fi mai bine să economiseşti pentru viitor banii de la tatăl tău.

— Cred, am spus eu încet, privind-o zîmbitor în ochii ei negri, că vor rămîne destui. Destui ca să le cumpărăm pantofi copiilor.

A doua zi, m-am dus la New York cu caii, în ciuda împotrivirii furioase a familiei. Cîteva rude încă mai locuiau la noi acasă, inclusiv cele trei surori ale mele mai vîrstnice, cu limbile lor ascuțite, dintre care nici una nu manifesta prea multe rezerve în a-şi exprima opiniile. Am stat la masă pe tot parcursul unui prînz deprimant, condamnat din toate părţile.

Părerea generală, se părea, era că absenţa mea neexplicată din timpul weekendului fusese destul de nepoliticoasă, dar să-mi continui munca ar fi fost de-a dreptul scandalos. Mama plîngea isteric, iar Alice mă dezaproba cu înverşunare.

— Gîndeşte-te le *poziţia* ta, se văicăreau toate, mai mult sau mai puţin în cor.

M-am gîndit la poziţia mea şi am plecat spre firma lui Yardman şi aeroportul Gatwick, la trei ore după întoarcerea de la Milano.

Mama abordase din nou subiectul căsătoriei mele cît mai timpurii cu o moştenitoare potrivită. M-am abţinut să-i spun că eram mai mult sau mai puţin logodit cu o fată italiancă relativ falită, care lucra într-un magazin de suveniruri, făcea contrabandă cu anticoncepţionale şi nu ştia engleza. Nu era tocmai momentul potrivit.

Drumul decurse fără nici un incident. Timmle şi Conker erau cu mine, plus o pereche de grăjdari cu patru cai de la *Anglia Bloodstock,* astfel că munca a mers repede şi uşor. La New York, am fost reţinuţi treizeci şi şase de ore din cauza unei defecţiuni la motor şi, cînd i-am telefonat lui Yardman pentru a-i raporta că urma să ne întoarcem cu bine vineri dimineaţă, el mi-a cerut să rămîn la Gatwick, întrucît în aceeaşi după-amiază urma să plece încă o serie de iepe de prăsilă.

— Unde?

— Tot la New York, îmi răspunse, cu vioiciune. Voi veni personal cu hîrtiile, imediat după prînz. Pe Timmie şi Chestnut poţi să-i trimiţi acasă. Îi voi aduce în locul lor pe Billy şi încă doi.

— Domnule Yardman...

— Da?

— Dacă Billy încearcă să-mi caute gîlceavă sau mă molestează tot drumul, angajarea mea la dumneavoastră va înceta din clipa în care aterizăm la New York şi nu voi ajuta la descărcarea cailor, nici n-am să-mi asum vreo răspundere pentru ei.

Urmă o scurtă tăcere şocată. Nu-şi putea permite să fac lucrul cu care-l ameninţasem, în actuala stare precară a firmei.

— Dragă băiete... protestă el, oftînd. Nu vreau să ai necazuri. Voi vorbi cu Billy. E un băiat nechibzuit. Am să-i spun că nu tuturor le plac micile lui glume fizice.

— V-aş fi recunoscător, am replicat eu ironic, auzindu-i opinia despre comportamentul lui Billy.

Indiferent ce i-o fi spus Yardman, a dat rezultate. Billy era bosumflat, pasiv şi de o agresivitate calculată, dar pentru prima oară am reuşit să mă înapoiez cu el fără nici o vînătaie ca amintire.

La dus, am stat o vreme pe un balot de paie, lîngă Alf, şi l-am întrebat despre ultima călătorie a lui Simon la Milano. Mergea greu,

întrucît surzenia bătrînului era la fel de impenetrabilă ca plafonul de nori de sub noi.

— Domnul Searle, am strigat eu. A spus unde se ducea?

— Hai?

După vreo zece întrebări, mesajul fu înţeles, iar Alf dădu din cap:

— A venit cu noi la Milano.

— Aşa e, Alf. Apoi, unde s-a dus?

— Hai?

Am răcnit din nou:

— Apoi, unde s-a dus?

— Nu prea ştiu. Nu s-a mai întors.

— A *spus* unde se ducea?

— Hai?

Un nou răcnet.

— Nu. N-a spus. Poate i-o fi spus lui Billy. Stătea de vorbă cu Billy, pricepi mata?

Pricepeam. Şi mai pricepeam şi că nu avea nici un rost să-i pun vreo întrebare lui Billy. Oricum, Yardman trebuia să-l fi întrebat acelaşi lucru, aşa că dacă Simon îi spusese lui Billy unde pleca, Yardman ar fi ştiut. Cu excepţia cazului, desigur, în care Simon îi ceruse lui Billy să nu spună, iar el se conformase. Dar Simon nu-l simpatiza pe Billy şi nu i-ar fi încredinţat niciodată un secret.

— Încotro a luat-o domnul Searle, cînd aţi coborît din avion?

Pînă să-mi răspundă, răguşisem de-a binelea.

— Nu ştiu unde s-a dus. Era cu Billy şi cu ceilalţi. Eu am mers singur, cum ar fi, să iau o bere. Billy a zis că veneau şi ei. Da' n-au venit.

— N-a venit nici unul?

În acea călătorie, pe lîngă Simon şi Billy, mai merseseră încă doi

grăjdari de la herghelie.

Pînă la urmă, Alf clătină din cap:

— Mi-am băut berea şi m-am întors la avion. Acolo nu era nimeni, cînd am mîncat de prînz.

M-am oprit aici, întrucît gîtlejul meu ajunsese la capătul puterilor.

La întoarcere, ni s-a alăturat un ajutor suplimentar, sub forma unui bărbat masiv şi palid, care nu ştia cum să-şi folosească mîinile, aşa că şi le tot freca de laturile pantalonilor de călărie, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească acolo buzunare. Însoţea, ostentativ, un mînz de doi ani, dar am presupus cu toleranţă că era o rudă a proprietarului sau a antrenorului, care călătorea astfel pentru a nu plăti cursa transatlantică.

N-am stat să verific, pentru că dubla călătorie fusese foarte obositoare, aşa că am dormit adînc aproape tot drumul înapoi. Alf a trebuit să mă zgîlţîie pentru a mă trezi, cînd ne apropiam de Gatwick.

Căscînd, m-am apucat să descarc – între timp, se făcuse duminică dimineaţă – şi, continuînd să mă simt anormal de obosit, m-am dus apoi acasă, drept spre pat. O scrisoare de la Gabriella mă opri în vestibul şi am urcat la etaj încet, citind-o.

Îmi spunea că-i întrebase pe toţi taximetriştii şi şoferii autobuzelor de la aeroport dacă nu duseseră nicăieri un englez gras care nu ştia italiana, nu avea bagaje şi purta geacă de catifea reiată verde. Nici unul nu-şi amintea un asemenea client.

De asemenea, a mai spus ea, se interesase la firmele cu închirieri de maşini care aveau agenţii la aeroport, dar nici una nu avusese de-a face cu Simon. Cercetase toate listele de pasageri ale liniilor aeriene din ziua sosirii lui la Milano şi din zilele următoare: nu plecase nicăieri cu avionul.

Stînd într-o baie fierbinte, m-am gîndit dacă era cazul să-l mai caut în continuare. Apelul la orice ajutor profesionist, chiar şi la detectivii particulari, ar fi dus la o căutare în Anglia a motivelor dispariţiei lui şi le-ar fi dezgropat mult prea curînd.

Nu voiam un mandat de arestare pe numele lui. Aşa ceva l-ar fi oprit definitiv să mai revină. Cel mai probabil era că nu dorise să fie găsit, altfel n-ar fi dispărut atît de total, lipsind atîta vreme. Dar, presupunînd că i se întîmplase ceva... deşi, ce anume, nu puteam să-mi imaginez. Şi nici nu m-aş fi gîndit că i se putea întîmpla ceva, dacă nu erau cazurile cu Peters şi Ballard.

Simon avusese cîţiva parteneri în fraudă. Vărul lui şi omul din Franţa. Poate reuşeam să-i întreb dacă aflaseră ceva despre el... Nu-i puteam întreba, mi-am spus eu, confuz: nu le cunoşteam numele.

Simon avea pe undeva o mătuşă bătrînă, dar nici numele ei nu îl ştiam... toată povestea era prea complicată... şi nu peste mult aveam să adorm în cadă.

A doua zi dimineaţă, m-am dus în clădirea de pe cheu la ora nouă şi jumătate, să-mi încasez leafa pe săptămîna trecută şi să văd ce aveam în program pentru viitor.

Ţinîndu-se de cuvînt, Yardman nu stabilise nici un zbor în următoarele trei zile ale curselor de la Cheltenham. Figura un mare semn de întrebare lîngă un drum cu şase cai de circ pentru Spania, în aceeaşi după-amiază, dar nici unul, m-am bucurat să văd, în dreptul unui zbor cu iepe de prăsilă, vineri, la Milano.

Yardman, cînd am coborît la el, mi-a spus că plecarea cailor de circ se amînase pînă lunea viitoare, întrucît antrenorul lor citise în stele că era o săptămînă nefastă pentru călătorii. Yardman era dezgustat. Astrologia avea efecte negative asupra afacerilor.

— Şi-acum, Milano, vineri, continuă el, jucîndu-se cu un creion. S-ar putea ca în călătoria asta să vin personal, dacă reuşesc să scap.

E cum nu se poate mai dificil, cu treburile lui Searle care-mi revin mie. Am dat anunţ, ca să angajez un înlocuitor... oricum, aşa cum spunea, dacă pot scăpa de-aici, cred că ar face bine să vin ca să-i văd pe partenerii noştri de-acolo. Rentează întotdeauna, să ştii, dragă băiete. Mă duc în toate ţările unde exportăm. Cam o dată pe an. Ca să ţinem legătura, înţelegi.

Am dat din cap. Făcea bine la afaceri, fără îndoială.

— Îi veţi întreba... pe partenerii noştri... dacă l-au văzut pe Simon Searle după aterizare?

Păru surprins, cu pielea ridată întinzîndu-i-se peste bărbie. ·

— Aş putea, da. Dar n-aş crede că le-a spus unde se duce, dacă n-a avut buna-cuviinţă de a mi-o spune mie.

— Nu e decît o şansă infimă, am confirmat eu.

— Totuşi, am să-i întreb, dădu Yardman din cap. Cu siguranţă că am să-i întreb.

Am urcat din nou în biroul lui Simon, am închis uşa, m-am aşezat pe scaunul lui şi am privit pe fereastră. Camera, aflată exact deasupra celei a lui Yardman, avea aceeaşi vedere panoramică peste rîu, dintr-un unghi mai înalt. Mi-ar fi plăcut să locuiesc acolo, m-am gîndit într-o doară. Îmi plăceau navigaţia, zgomotul portului, mirosul rîului, continuul du-te-vino. Simplu spus, cred, îmi plăceau activităţile de transporturi.

Nava finlandeză plecase de la cheul de vis-à-vis, iar în locul ei se afla alt vas mic de marfă. Un pavilion moleşit flutura pe apucate în vîrful catargului, cu dungi roşii şi albe orizontale şi un triunghi bleumarin cu o stea albă.

M-am uitat spre diagrama cu naţionalităţile de pe perete. Puerto Rico. Ei, ei, omul cît trăieşte învaţă. Mai în jos, trei fanioane alfabetice, cînd am consultat tabelul, s-au dovedit a însemna E, Q şi M. Vag curios, am deschis codul internaţional al semnalelor.

„Livrez”. Scurt şi cuprinzător.

Am închis cartea, începînd să-mi învîrtesc degetele mari, am urmărit cu privirea o şalupă a poliţiei trecînd cu douăzeci de noduri în sensul refluxului şi am reflectat, nu pentru prima oară, că rîul Londrei era o cale nautică rapidă şi aspră pentru ambarcaţiunile mici.

După un timp, am luat receptorul şi am sunat la Fenland, ca să-mi rezerv un avion pentru duminică.

— La ora două?

— Ar fi perfect. Mulţumesc.

— Stai o, clipă, Harry. Domnul Wells a spus că, dacă suni, vrea să discute ceva cu tine.

— O.K.

Se auziră cîteva declicuri, apoi glasul lui Tom.

— Harry? Ascultă, pentru numele lui Dumnezeu, tu ce lucrezi?

— Lucrez... la o agenţie de voiaj.

— Şi ce-are aşa de nemaipomenit? Vino aici şi te plătesc mai bine.

Părea îngrijorat şi agitat, nu ca înainte, cînd mă invitase pe un ton nepăsător.

— Care-i problema?

— Toate-s cu probleme, numai avioanele mele nu. Am încheiat un contract excelent cu o firmă de maşini din Coventry, ca să le transport directorii, tehnicienii, comis-voiajorii şi aşa mai departe, peste tot. Au o fabrică în Lancashire şi relaţii prin toată Europa, şi s-au săturat de aerodromul pe care îl foloseau. Îmi trimit trei avioane. Eu urmează să le întreţin, să asigur piloţi şi să le am gata oricînd vor.

— Pare o afacere bună, am comentat. Atunci, ce nu merge?

— Nu merge că nu vreau să-i pierd înainte de a începe. Şi nu

numai că nu găsesc nicăieri piloţi liberi demni de atenţie, dar unul dintre cei trei oameni ai mei cu program permanent a plecat săptămîna trecută într-o vacanţă la schi şi şi-a rupt piciorul, nenorocitul. Deci, ce zici?

— Nu-i aşa de uşor pe cît dai tu de înţeles, am răspuns eu, şovăitor.

— Ce te opreşte?

— Multe... dacă eşti acolo duminică, oricum, putem sta de vorbă.

Oftă, exasperat.

— Avioanele urmează să sosească la sfîrşitul lunii, peste doar cincisprezece zile.

— Ia pe altcineva, dacă poţi.

— Mda... dacă pot, repetă el, deprimat. Şi dacă nu pot?

— Nu ştiu. Aş putea munci o zi pe săptămînă, ca să te ajut, însă chiar şi aşa...

— Chiar şi aşa, ce?

— Există anumite dificultăţi.

— O nimica toată pe lîngă ale mele, Harry. O nimica toată. Te pun la curent duminică.

Toată lumea avea necazuri, chiar şi în culmea succesului. Cu cît ajungi mai sus, cu atît ţi-e mai greu, după cîte se părea. Am apăsat pe buton şi am cerut alt număr, linia aeriană de charter unde lucra Patrick. Îmi răspunse biroul de la Gatwick şi am întrebat dacă-mi puteau spune unde să-l găsesc.

— Aveţi noroc. E chiar aici, în birou. Cine-l caută?

— Henry Grey, de la *Yardman Transport.*

Am aşteptat, iar Patrick veni la telefon.

— Salut... ce faci? Ce face Gabriella?

— Ea, am răspuns, face bine. Altele nu prea. Mi-ai putea face o

favoare?

— Trage.

— Ai putea să-mi afli numele pilotului care a dus un transport de cai pentru noi, la Milano, cu două săptămîni înainte de joia trecută? Şi numele copilotului şi al inginerului, şi mi-ai putea spune cumva şi cum sau cînd pot vorbi cu unul dintre ei sau cu toţi?

— Probleme?

— A, nu pentru firma voastră, nici o problemă. Dar unul dintre oamenii noştri a plecat cu cursa aia şi nu s-a mai întors, nici n-a mai luat legătura cu noi de-atunci. Vreau doar să aflu dacă echipajul are idee ce i s-a întîmplat. Poate i-o fi spus vreunuia dintre ei unde se duce... oricum, aici i se adună lucrările şi vrem să aflăm dacă are de gînd să mai vină.

— Înţeleg. Atunci, aşteaptă puţin. Joia trecută s-au împlinit două săptămîni?

— Exact.

Lipsi cîteva minute. Macaralele descărcau cargobotul din Puerto Rico. Am căscat.

— Henry? îi am. Pilotul a fost John Kyle, copilotul, G.L. Rawlings, iar inginer, V.N. Brede. Nu-s aici, însă; tocmai au plecat în Arabia, cu nişte munţi de bagaje, după vizita la Londra a nu ştiu cărui baron al petrolului. Şi-a adus cu el vreo şase neveste şi toate s-au dus la cumpărături.

— Mamă! am exclamat eu. Şi cînd se-ntorc?

— Cam pe miercuri. Joi sînt liberi, iar vineri pleacă din nou în Arabia.

— Astea zic şi eu cumpărături, am comentat, mohorît. Miercuri şi joi nu-i pot vedea. Am curse la Cheltenham. Dar i-aş putea suna miercuri seară, dacă-mi dai numerele.

— Păi... răspunse rar Patrick, John Kyle are o slăbiciune pentru

cai.

— Deci, nu crezi că ar putea veni la Cheltenham?

— Ar putea, cu siguranţă, dacă n-are alt program.

— Îi voi procura un ecuson de membru, şi celorlalţi doi, dacă vor.

— Să zicem că-i cinstit. Ia să vedem. Mîine am două zboruri în Olanda. Cred că s-ar putea să-i văd miercuri, dacă ne întoarcem cu toţii cît de cît conform programului. Le voi spune ce mi-ai propus şi am să te sun. Dacă se duc la Cheltenham, vă întîlniţi, dacă nu, le poţi telefona. Cum ţi se pare?

— Minunat. Mă găseşti la *Queen's Hotel,* în Cheltenham. Acolo voi sta.

— Perfect... A, şi, à propos, văd că am un transport de cai vineri, la Milano. E gaşca ta sau nu?

— Gaşca mea, am confirmat. Ce-a mai rămas din ea.

Am închis şi m-am rezemat de spătarul scaunului lui Simon, rozîndu-mi gînditor unghia degetului mare şi studiind lucrurile de pe birou: telefon, creioane şi pixuri, bloc-notes gol şi un vas cu agrafe pentru hîrtie şi ace. Nimic care să mă ajute cu ceva.

Apoi, încet, metodic, am început să caut prin sertare. În mod previzibil, erau pline cu formulare pentru export de diverse feluri, dar Simon îşi lua la serviciu foarte puţine lucruri din viaţa lui personală.

Nişte tablete contra indigestiei, o şurubelniţă, o pereche de şosete verzi şi o cutie de plastic cu eticheta „chei de rezervă". Asta era tot. Nici o scrisoare, nici o factură, nici o hîrtie privată de orice fel.

Am deschis cutia cu chei. Erau vreo douăzeci sau mai multe, purtînd urmele anilor. Chei de valize, o cheie veche şi grea de fier, chei de maşină.

Le-am răscolit cu degetul. O cheie Yale. Am cules-o, privind-o. Era o dublură, tăiată pentru cîţiva şilingi dintr-o cheie oarbă, şi nu avea nici un număr. Metalul îşi pierduse luciul, dar nu era tocit de folosinţă. Am bătut cu ea în muchia biroului, meditativ, gîndindu-mă că, oricum, nu era nimic rău în a încerca.

CAPITOLUL 9

Adresa de acasă a lui Simon, obţinută după cartela de asigurări, prin intermediul dactilografei năroade, se dovedi a fi amplasată într-un bloc dărăpănat de la periferia zonei St John's Wood.

Iarba de pe peluzele mici rămăsese netunsă cam de prin august trecut, ceea ce-i dădea dizgraţiosului edificiu aerul jalnic de a fi fost aruncat pe negîndite în mijlocul unei fîneţe.

Am intrat pe uşa de sticlă pătată, am urcat o scară nepitorească, n-am întîlnit în drum pe nimeni şi m-am oprit în faţa uşii al cărei număr, 15, era format din două cifre ieftine de plastic prinse cu şuruburi pe o plăcuţă verde.

Cheia Yale intră în încuietoare scrîşnind ca şi cum niciodată n-ar mai fi trecut pe-acolo, dar sub apăsarea mea se răsuci, descuind uşa. Imediat lîngă prag zăcea un maldăr de ziare şi reviste învălmăşite.

Cînd le-am împins cu uşa, au alunecat, iar eu am călcat peste ele şi prin jur, închizînd uşa în urma mea.

Apartamentul consta numai într-un vestibul mic, la intrare, un dormitor mic, o chicinetă, o baie şi un salon doar o idee mai mare.

Culoarea predominantă era maroul, care pe mine mă deprima, iar mobila părea să fi fost cumpărată bucată cu bucată din magazine second-hand de categoria a doua.

Efectul de ansamblu ar fi putut să fie armonios, dar nu era: nu

atît din cauza prostului gust, cît dintr-a lipsei de imaginaţie.

Simon făcuse eforturi minime cu decoraţiunile interioare, iar rezultatul era mohorît. În nas mi se infiltra aerul rece şi mort, cu miros de igrasie.

Pe tăblia de uscat din bucătărie zăceau vase nespălate, umplîndu-se cu mucegai, iar aşternutul de pe pat era mototolit. Îşi lăsase apa de la bărbierit în lavabou, iar drojdiile se uscaseră, formînd o linie cenuşie pe margine.

Bietul Simon, mi-am spus eu întristat, ce mai existenţă. Fără nevastă, fără căldură... nu era de mirare că-şi făcea veacul prin cîrciumi.

Un perete al salonului era acoperit cu rafturi de cărţi, iar cel mai nou şi mai vizibil luxos obiect din apartament era un radiocasetofon stereo mare, instalat după uşă. Televizor nu exista.

Nici tablouri, pe pereţii de culoare cafenie mată. Simon nu era un om al plăcerilor virtuale. Lîngă un fotoliu mare şi jerpelit, permanent la îndemînă, stătea o ladă din lemn cu sticle de bere.

Hoinărind prin apartament, mi-am dat seama ce înfricoşătoare erau implicaţiile faptului că nu mai intrasem acolo niciodată. Îl considerasem pe grăsanul acela îngăduitor şi necinstit singurul meu prieten, dar totuşi nu văzusem niciodată unde locuia.

Nu mă invitase cu nici o ocazie; şi nici eu nu mă gîndisem vreodată să-l poftesc la mine acasă.

Nu ştiusem cum să-l abordez. În apartamentul lui Simon mă treceau fiorii, ca într-o casă nelocuită. Gabriella părea nespus de departe.

Am luat grămada de ziare din antreu şi le-am adus în salon. Sortate pe categorii, constau din şaisprezece cotidiene, trei ziare de duminică, trei *Horse and Hound*-uri *şi* trei săptămînale *Sporting Life şi* un *Stud and Stable.*

Cîteva scrisori, în plicuri brune nelipite, nu arătau deloc promiţător, iar pe toate celelalte le-am deschis aproape fără nici o ezitare. Nu era nici una din Franţa şi nici de la vărul complice.

Singura de un oarecare ajutor era scrisă cu negru, într-o caligrafie ascuţită, pe hîrtie de culoare albastră închisă.

Începea cu „Dragă Simon," îi mulţumea pentru un cadou de ziua naşterii şi era semnată „Cu drag, mătuşa Edna". Adresa scrisă la expeditor era 3 Gordon Cottages, East Road, Potter's Green, Berks, şi nu conţinea nici un număr de telefon. În apartamentul lui Simon nu exista un birou ca atare.

Îşi ţinea facturile şi hîrtiile prinse cu agrafe, pe categorii etichetate, în sertarul de sus al unui scrin zgîriat din dormitor, dar dacă numele şi adresa vărului său figurau printre ele, nu le-am putut recunoaşte.

Lîngă hîrtii stătea un număr din *Horse and Hound* făcut sul şi legat cu hîrtie adezivă maro lată, gata să fie expediat.

L-am luat, învîrtindu-l în mîini. Nu avea scrisă nici o adresă. Straturile groase de bandă adezivă erau tari şi, cu toate că am mînuit briceagul cu mare grijă, cînd am reuşit în fine să ie tai, arătau de parcă le rosese un tigru.

Revista se desfăşură cu greu şi am ridicat-o, scuturînd-o. Nu se întîmplă nimic. Abia cînd am răsfoit-o pagină cu pagină au apărut banii, hîrtii de cinci lire sterline lipite cu scotch.

Erau bani folosiţi, nu noi, în număr de şaizeci. Am strîns la loc *Horse and Hound* şi am pus-o înapoi în sertar, iar pe cînd adunam fîşiile de hîrtie brună şi le aruncam în coşul de gunoi, în minte mi-a apărut o imagine vie cu Simon ascultîndu-şi casetele audio şi lipindu-şi banii în reviste, seară de seară, într-o muncă nesfîrşită, pentru a avea din ce trăi la bătrîneţe.

Potter's Green reieşi ca fiind un sat mare, cu marginile prelungite în formă de tentacule. East Road era o stradă nouă, iar Gordon Cottages se dovedi a fi un bungalow din cîteva şiruri identice, construite de primărie pentru bătrîni.

Numărul trei, la fel ca toate celelalte, încă mai arăta curat şi proaspăt, fără ca în stratul de flori cît un covoraş de baie, de sub fereastra din faţă, să crească deocamdată ceva. Zugrăveala de un galben viu distona cu draperiile roz pal şi cu sticla de lapte pusă pe pragul de beton.

Am sunat. Draperiile roz tresăriră şi, întorcînd capul, m-am văzut inspectat de o faţă lată, palidă, cu ochi trişti şi decoloraţi. Îşi fîlfîi o mînă spre mine, semn să plec, aşa că am apăsat pe buton, sunînd încă o dată.

Am auzit-o venind de cealaltă parte a uşii.

— Pleacă, spusa. N-am nevoie de nimic.

— Nu sînt vînzător, am răspunse eu, prin cutia de scrisori. Sînt un prieten al lui Simon, al nepotului dumneavoastră Simon Searle.

— Cine eşti? Nu te cunosc.

— Henry Grey... Lucrez cu Simon, la Yardman. Am putea sta de vorbă, vă rog, în casă, aşa e foarte dificil, iar vecinii se vor întreba ce se întîmplă.

Într-adevăr, la ferestre apăruseră deja cîteva capete, iar cuvintele mele îşi făcură efectul. Femeia deschise uşa şi-mi făcu semn să intru.

Căsuţa era plină cu mobilă pe care probabil o adusese dintr-o locuinţă mult mai spaţioasă şi toate suprafeţele erau acoperite cu bibelouri fără valoare, produse pe bandă rulantă.

Cea mai apropiată de mine, aşa cum stăteam lîngă uşă, era o casetă neagră decorată cu cuvintele „Cadou de la Brighton", scrise din scoici. Iar lîngă ea, un măgăruş de porţelan căra coşuri cu imortele uscate. Fotografii de tot felul se înghesuiau pe pereţi,

intercalate cu diverse proverbe pirogravate pe lemn.

Îmi atrase atenţia „Nu risipi, nu dori”, iar mai încolo scria „Ai grijă de pence şi lirele vor avea grijă de tine”; o versiune îmbunătăţită a originalului.

Voinica mătuşă a lui Simon avea corset scîrţîitor şi respiraţie ţiuitoare, şi mirosea a pastile mentolate contra tusei.

— Simon nu-i aici, să ştii. Stă la Londra, nu aici.

— Da, ştiu.

Ezitînd, i-am spus că Simon plecase şi nu se mai întorsese.

— Şi mă întrebam, am încheiat eu, dacă întîmplător nu v-a scris. Dacă nu v-o fi trimis o ilustrată. Cam aşa ceva.

— Îmi va trimite. Cu siguranţă, dădu ea din cap, de mai multe ori. Întotdeauna o face şi, cînd vine din cîte-o călătorie, îmi aduce un mic suvenir. Simon e un băiat plin de consideraţie.

— Dar încă n-aţi primit nici o carte poştală.

— Încă nu. Va sosi curînd, cred.

— Dacă primiţi, aţi vrea să-mi scrieţi ca să mă anunţaţi şi pe mine. Înţelegeţi, n-a spus cînd urmează să se întoarcă, iar domnul Yardman dă anunţ pentru a angaja pe altcineva în locul lui.

— Vai de mine! exclamă bătrîna, tulburată. Sper că nu i s-a întîmplat nimic.

— N-aş crede; dar, dacă primiţi vreo veste de la el, ne spuneţi şi nouă?

— Da, da, desigur. Vai de mine şi de mine, mă-ntreb de ce nebunii s-o fi ţinînd.

Cuvintele alese de ea îmi amintiră de ce nebunii se ţinea cu adevărat şi am întrebat-o dacă ştia numele şi adresa vărului lui Simon. Mi le recită fără ezitare.

— E fiul bietei mele surori răposate, spuse ea. Dar este un om ursuz. Nu mă înţeleg deloc cu el. Nu-i prietenos, ca Simon, înţelegi.

Simon a stat mult cu mine în copilărie, cînd eu ţineam magazinul sătesc. Niciodată nu uită cînd e ziua mea şi mereu îmi aduce mici amintiri, ca acestea, privi ea cu mîndrie în jur, spre belşugul de nimicuri. Simon e foarte drăguţ. Eu am pensie de vîrstă, înţelegi, şi ceva bani puşi deoparte, iar Simon e singurul care se deranjează cu mine. A, mai am şi două fete, desigur, dar una e măritată în Canada, iar pe cealaltă o doare destul capul de necazurile ei. În fiecare an din ultimii zece, Simon mi-a dat cîte o sută de lire sterline de ziua mea; ce zici de asta?

— De-a dreptul splendid.

O sută de lire sterline din banii contribuabililor. Apucături de Robin Hood. În fine.

— Atunci, să mă anunţaţi, am spus eu, ridicîndu-mă să plec.

Bătrîna dădu din cap, pornind cu un scîrţîit, pe lîngă mine, ca să deschidă uşa de la stradă. „Cînd vezi un bold şi-l iei pe loc, ziua întreagă ai noroc. Cînd vezi un bold şi-l laşi pe loc, din tot ce ai nevoie, ioc.” Iată deci, mi-am spus, zîmbind în sinea mea, originea obiceiului lui Simon de a culege ace cu gămălie: un proverb care data încă din copilărie. Nu intenţiona să ducă lipsuri de cele necesare.

Vărul complice avea o fermă în Essex, la o distanţă comodă de aeroportul Cambridge, dar departe de Gatwick. Totuşi, mi-a fost clar imediat că nu mă puteam aştepta la nici un ajutor uşor de la el.

— Dumneata, spuse el, cu tărie, dumneata eşti băgăciosul ăla afurisit care ne-a încurcat treburile, nu? Ei, poţi s-o ştergi de-aici, asta poţi să faci. Nu-i treaba matale unde s-a dus Simon şi pe viitor să nu-ţi mai bagi nasu’ unde nu-ţi fierbe oala.

— Dacă preferi să cer poliţiei să-l găsească, am replicat eu cu blîndeţe, am s-o fac.

Părea gata să explodeze, un individ înalt şi roşu la faţă, cu haine

kaki şi cizme enorme de cauciuc, stînd proţăpit într-o curte noroioasă.

Oscila vizibil între plăcerea de a mă trimite la toţi dracii şi teama de consecinţe, dacă o făcea. Prudenţa avu cîştig de cauză.

— Bine, bine. Nu ştiu unde e şi gata. Nu mi-a spus unde se ducea şi habar n-am cînd se întoarce.

Abătut, m-am întors la Bedfordshire. Casa cea mare mă aştepta, în toată grandoarea ei masivă, în timp ce parcurgeam încet aleea prelungă. Istorie gravată în piatră; sufletul neamului Creggan.

Acolo locuiseră conţi după conţi, începînd cu piratul care îi adusese aur spaniol Reginei Bess, iar de la moartea tatălui meu nu mai era nevoie decît să intru, pentru a simţi lanţurile căzînd peste mine ca o plasă grea. M-am oprit pe pietrişul curbei din faţă, în loc să ocolesc pînă la garaj ca de obicei, privind ceea ce moştenisem.

Exista o anumită frumuseţe, trebuia să recunosc, în marea faţadă cu coloane şi postamente şi cele două scări arcuite care se întîlneau la uşă.

Arhitectul Georgian Palladian, care grefase un conac complet nou peste cel elizabethan şi stuartian existent, produsese un rezultat curios de nesatisfăcător şi, întrucît un supus victorian îşi restrînsese din fericire pornirile gotice la un capriciu ruinat din grădină, singurul adaos ulterior consta într-un bloc pătrat de instalaţii edwardiene din cărămidă roşie.

Dar, cu toată înfăţişarea sa exterioară splendidă, conacul avea gîndaci în acoperiş, kilometri întregi de coridoare unde trăgea curentul, bucătării în pivniţă şi douăzeci de dormitoare care mucezeau, făcîndu-se praf şi pulbere.

Acum, numai un multimilionar ar fi putut întreţine şi umple o asemenea casă cu servitori şi musafiri, cîtă vreme eu, după achitarea taxelor de înmormîntare, greu aş mai fi găsit bani numai ca să ţin în

picioare lacoma grămadă de pietre bune la nimic.

O soluţie ar fi putut fi deschiderea pentru public, dacă aş fi avut cît de cît talente muzeistice. Dar, pentru un om solitar din fire, aşa ceva ar fi însemnat o viaţă de pisălogeli insuportabile. Sclavia în lanţurile unei clădiri, încă un sacrificiu uman pe altarul tradiţiei.

Pur şi simplu nu-i puteam face faţă. Numai gîndul mă făcea să mă chircesc în sinea mea. Întrucît era improbabil să mă lase cineva să demolez toată coşmelia, bănuiam că singura speranţă era Trustul Naţional. Cei de acolo puteau organiza vizite după pofta inimii, lăsînd-o pe mama să locuiască în casă pînă la sfîrşitul zilelor, lucru de care avea absolută nevoie.

De obicei, mama folosea intrarea din faţă, cîtă vreme Alice şi cu mine ocoleam şi intram printr-una din uşile laterale, lîngă garaje. În seara aceea însă mi-am lăsat mica maşină pe pietrişul aleii şi am urcat încet treptele late. Sus, m-am rezemat de balustradă, privind înapoi peste cîmpiile întinse şi calme şi copacii cu crengi golaşe care tocmai înmugureau.

Nu eram cu adevărat proprietarul lor, mi-am spus. Parcă ar fi fost bastonul dintr-o cursă de ştafetă, trecut de la unul la altul, fără a-i aparţine nimănui mai mult de un tur. Ei bine, eu n-aveam cui să-l dau mai departe. Eram ultimul alergător. Aveam să ies din cursă la o tangentă şi să arunc bastonul. Fiul meu, dacă aveam să am vreodată unul, trebuia să-l ia din nou.

Am împins uşa grea din faţă şi am intrat în casa inundată de lumina asfinţitului. Eu, Henry Grey, urmaş al unui pirat, al unor războinici, exploratori şi constructori de imperii şi al unui tată care fusese decorat pentru virtute pe Somme, eu, ultimul dintre ei, urma să pun capăt modului lor de viaţă. Am simţit un singur junghi adînc de protest, în memoria lor, şi atîta tot. Dacă avuseseră ceva din ei înşişi să-mi transmită, acel lucru exista deja în genele mele. Le

purtam moştenirea în trup şi nu aveam nevoie de casa lor.

La Cheltenham n-au venit numai John Kyle şi inginerul său de zbor, ci şi Patrick.

— N-am mai fost niciodată, spuse el, cu ochii săi gălbui şi părul arămiu strălucind, pe cînd stătea în soarele puternic de martie. Ăştia doi sînt adevăraţi microbişti. Eu am venit doar de plăcere.

— Mă bucur că ai venit, i-am răspuns eu, strîngîndu-le mîinile şi celorlalţi doi. John Kyle era un tînăr robust, cu înfăţişare bătută de vînturi şi chelie prematură. Inginerul, înalt şi mai vîrstnic, avea trei coli de curse şi un formular sub braţ.

— Văd, spuse el, privindu-le, c... că ai cîştigat ieri Unitet Hunts Ch... Challenge Cup.

Îşi înfrunta bîlbîiala fără jenă.

— B... b... bravo.

— Mulţumesc. Am avut şi un dram de noroc. N-aş fi cîştigat, dacă Century nu cădea la ultimul obstacol.

— Aşa s... s... scrie, în z.. z... ziar, îmi dădu el dreptate, dezarmant.

Patrick rîse, apoi mă întrebă:

— Azi la ce participi?

— La Golg Cup şi la Mildmay of Flete Challenge Cup.

— Clobber şi Boathook, completă prompt John Kyle.

— Merg pe mîna ta, spuse Patrick.

— Arunci b... b... banii la canal, dacă p... p... pariezi pe Clobber, replică inginerul, serios.

— Mulţumesc foarte mult, am răspuns eu, ironic.

— F... formularu-i o aiureală. F... f... foarte inconsistent, explică el.

— Crezi că ai vreo şansă? mă întrebă Patrick.

— Nu prea. Nu l-am mai călărit niciodată. De obicei, aleargă cu el fiul proprietarului, dar s-a îmbolnăvit de icter.

— N... nu merită să p... pariezi, dădu din cap inginerul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi aşa de pesimist, omule, protestă Kyle.

— Dar de Boathook ce zici? am întrebat eu, zîmbind.

Inginerul studie cerul. Acolo nu era scris nici un rezultat, din cîte vedeam.

— B... B... Boathook, remarcă el, revenind pe pămînt, ar p... p... putea să cîştige. Are ş... şanse să ia un l... loc, oricum.

— Pariez pe amîndoi, totuşi, declară ferm Patrick.

I-am condus pe toţi la masă şi am stat cu ei în timp ce mîncau.

— Nu iei nimic? mă întrebă Patrick.

— Nu. Dacă după ce mănînci cazi, ţi se face rău.

— Şi cît de des cazi? întrebă curios Kyle, în timp ce-şi tăia friptura rece de vită în sînge.

— În medie, o dată la douăsprezece curse, cred. Diferă. N-am numărat niciodată.

— Cînd ai căzut ultima oară?

— Alaltăieri.

— Şi nu te deranjează? se interesă Patrick, sărîndu-şi mîncarea. Perspectiva de a tot cădea?

— Păi, nu. Niciodată nu te gîndeşti că urmează să cazi, pentru început. Şi multe dintre căzături sînt uşoare; te alegi cu o vînătaie; cel mult. Uneori, cînd calul cade şi el, aproape că zbori din şa.

— Iar alteori, îţi rupi oasele, interveni sec Kyle.

Am clătinat din cap:

— Nu prea des.

Patrick rîse. I-am dat untul pentru chiflă, m-am uitat la ceas şi am spus:

— Curînd trebuie să merg să mă schimb. Credeţi c-am putea vorbi acum despre ziua cînd l-aţi dus pe Simon Searle la Milano?

— Zi, răspunse Kyle. Ce vrei să ştii?

— Tot ce vă amintiţi că s-a întîmplat pe drum încolo şi după aterizare.

— Nu cred că-ţi va fi de prea mult folos, spuse el, pe un ton de scuză. Eu am stat aproape tot timpul în carlingă şi n-am vorbit cu el mai deloc. M-am dus o dată la budă, iar Searle stătea pe un scaun din alea trei perechi care erau prinse în spate.

Am dat din cap. Eu fixasem scaunele de belciuge, după ce încărcaserăm toţi caii. De obicei, rămînea loc pentru cîteva scaune, şi erau mai comode decît baloţii de paie.

— Era singur?

— Nu, lîngă el mai stătea un tînăr. Prietenul tău Searle era în partea dinăuntru, lîngă fereastră, îmi amintesc, fiindcă băiatul celălalt îşi răşchirase picioarele peste pasarelă şi a trebuit să trec peste el. Nici nu s-a clintit.

— Billy, am dat eu din cap.

— După ce am ieşit, i-am întrebat dacă nu le lipsea nimic şi le-am spus că mai aveam o jumătate de oră pînă la aterizare. Tînărul a răspuns: „Mersi, tăticu”, de parcă s-ar fi plictisit de moarte, şi iar a trebuit să calc peste picioarele lui ca să trec. Nu pot spune că mi-a stîrnit o simpatie deosebită.

— Mă surprinzi, am replicat eu, sardonic. Simon n-a spus nimic?

— Sînt trei săptămîni de-atunci. Sincer, nu-mi mai amintesc, dar n-aş crede. Nimic deosebit, oricum.

M-am întors spre inginer:

— Dar tu?

Mestecînd, clătină din cap, înghiţi şi luă o gură de bere.

— N... n... nici eu nu cred că te p... p... pot ajuta. Am v... v...

vorbit cu el d... d... destul de mult, la început. În c... c... cambuză. A spus că venea în u... u... ultimul moment, în locul tău. A v... v... vorbit foarte mult despre tine.

Luă o îmbucătură de salată şi continuă să se bîlbîie, netulburat. Un om direct, sigur pe el însuşi.

— A s... spus că eşti ca gheaţa pe un v... vulcan. Eu am răspuns că asta n... n... n-are nici un sens, iar el a răspuns că e... era singurul m... mod de a te descrie.

Fără a ridica privirea din farfurie, Patrick murmură:

— Scurt şi cuprinzător.

— Nu-mi foloseşte la nimic, am zis eu, fără să-l iau în seamă. N-a spus nici o vorbă despre locul unde se ducea, sau ce-ar fi vrut să facă, după ce ajungea la Milano?

Inginerul clătină din cap:

— Avea d... d... de gînd să se înapoieze cu noi, după-amiază, sînt sigur de a... a... asta.

— Nu ne-am întors imediat, desigur, spuse Kyle, nepăsător.

— Nu? m-am mirat eu. N-am ştiut.

— Aşa ar fi trebuit. Au încărcat caii pentru zborul retur, apoi au descoperit că unul sau doi pe care îi îmbarcaseră primii nu aveau hîrtii. A trebuit să-i descarce iarăşi pe toţi şi n-a mers prea repede, fiindcă nu erau decît doi oameni, iar cînd au terminat eu am spus că n-avea nici un rost să-i încarce la loc, pentru că era prea tîrziu ca să pornim, mi se termina programul.

— Ar fi trebuit să verifice dacă aveau toate hîrtiile, înainte de a-i îmbarca, am spus eu.

— Ei bine, n-au făcut-o.

— Numai doi, am repetat, încruntîndu-mă.

— Exact. Tînărul – Billy ai spus că-l cheamă? – şi încă unul. Nu prietenul tău, Simon. Un bătrîn surd.

— Alf. Ăsta-i Alf. Şi ceilalţi doi care veniseră? Erau doi grăjdari speciali, care însoţeau caii de la hergheliile unde lucrau.

— Din cîte-am reuşit să aflu de la bătrîn, ăştia doi îşi însoţeau caii pînă la destinaţie, undeva mai spre sud.

Am căzut pe gînduri. Era clar că Simon nici nu se gîndise să se mai întoarcă, nu şederea neprevăzută peste noapte îi dăduse ideea.

— N-aţi văzut încotro a luat-o Simon, cred, cînd aţi ajuns la Milano?

Vorbeam fără speranţă, şi amîndoi au clătinat din capete.

— Am coborît din avion înaintea lui, spuse Kyle.

Am dat din cap. Echipajul nu trebuia să se ocupe de vamă şi descărcare.

— Ei bine... asta e. Vă mulţumesc oricum că aţi venit. Şi ţie, i-am spus eu inginerului, îţi mulţumesc că i-ai predat sticla aia cu pastile fetei de la magazinul de suveniruri.

— P... pastile? A, da, îmi amintesc, spuse el, surprins. Cum Dumnezeu a... a... ai aflat?

— Mi-a spus că un membru înalt al echipajului i le-a adus.

— Le-am g... g... găsit în avion, pe l... l... lavaboul din b... b... budă. M-am g... g... gîndit să i le dau, de vreme ce oricum mă d... duceam acolo. N-am... n-am văzut cum ajunseseră în t... toaletă, dar aveau numele ei s... s... scris pe ele.

— Simon i le ducea, din partea mea, i-am explicat.

— A, î... înţeleg.

Zîmbind, Patrick întrebă:

— Erau cumva...?

— Da, erau cumva.

— Înseamnă că nici măcar nu s-a dus în clădirea aeroportului, declară el sec. A lăsat pastilele la bord, sperînd că aveau să ajungă cumva la Gabriella, şi a tulit-o direct de la avion.

— Aşa se pare, i-am dat eu dreptate, posac.

— Prin partea aia a aeroportului se poate pleca foarte uşor, desigur. Nu sînt decît tufişuri şi mărăcini, iar dacă o iei pe drumul care porneşte din zona de descărcare, pe unde merg adesea autovanele, dispari cît ai clipi din ochi. Cred că aşa se explică de ce nu l-a văzut nimeni.

— Da, am oftat, aşa trebuie să fi făcut.

— Dar asta nu explică de ce a plecat, continuă Patrick, cu blîndețe.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Avea... probleme, am spus eu după un timp.

— Probleme *grave?* se interesă Kyle.

— Iminente. Poate din cauza unui lucru pe care l-am descoperit eu, de-aia o fi plecat. Voiam să-l găsesc şi să-i spun că nu... risca nimic... dacă se întorcea.

— Te mustră conştiința, comentă Patrick.

— S-ar putea spune că da.

Dădură toţi din capete, arătînd că-mi înţelegeau grija pentru colegul pierdut. Ospătarul le aduse brînza şi-i întrebă dacă voiau cafea. Eu m-am ridicat.

— Pe curînd, am spus. Ce ziceţi, ne vedem după a cincea, lîngă vestiar? După ce mă schimb.

— Sigur, răspunse Patrick.

Am pornit spre camera de cîntărit, iar după aceea m-am echipat în culorile roşu şi albastru ale domnului Thackery. Nu mai călărisem niciodată în Cupa de Aur şi, cu toate că în, sinea mea acceptam părerea inginerului despre toată situaţia, era totuşi ceva remarcabil de emoţionant în participarea la cursa de cea mai bună categorie a sezonului.

Partenerii mei erau cu toţii profesionişti aleşi pe sprinceană, iar

adversarii lui Clobber arătau mult mai capabili decît el, dar totuşi mi s-a uscat gura, în timp ce inima îmi bătea cu putere.

Bănuiam că domnul Thackery îl înscrisese pe Clobber mai mult pentru prestigiul de a avea un participant la Cupa de Aur, decît cu speranţa de a învinge, iar modul său de a se purta în arena de paradă mi-o confirmă.

Se distra copios, neatins de neliniştea emoţionată caracteristică pentru cei plini de speranţe.

— Salutări de la Julian, îmi transmise el radios, strîngîndu-mi mîna cu vigoare. O să se uite la televizor.

La televizor. Exista întotdeauna posibilitatea ca vreunul dintre cunoscuţii mei de la Fenland să se uite la televizor, deşi nu-l auzisem pe nici unul spunînd că l-ar fi interesat cursele. Ca de obicei, m-am întors cu spatele spre camerele de televiziune.

— Numai să nu mă faci de rîs, continuă domnul Thackery, încîntat. Să nu mă faci de rîs, asta-i tot ce-ţi cer.

— Aţi fi putut lua un profesionist, am subliniat eu.

— A, mda, aş fi putut. Dar, sincer, nu face nici un rău ca, pe ici pe colo, oamenii să ştie că alergi cu caii mei.

— Atunci, e un aranjament reciproc avantajos, am replicat eu, sec.

— Într-adevăr. Cam asta ar fi.

Am sărit în şaua calului, am participat la paradă, apoi m-am aliniat la start. Clobber, un vînător murg pursînge de opt ani, nu cîştigase decît o singură dată (graţie faptului de a fi avut un handicap redus) în compania de acum, la categorii egale, dar era într-o formă strălucită, iar pasul său vioi inspira bună dispoziţie.

La fel ca atît de mulţi cai, reacţiona bine la aerul şi soarele de primăvară, iar moralul meu se ridica odată cu al lui. La urma urmei, n-avea să fie un fiasco.

Ne-am aliniat, porţile s-au deschis, iar Clobber a pornit spre primul obstacol, trăgînd ca o locomotivă.

De vreme ce nu avea speranţe de victorie nici cît un bulgăre de zăpadă în iad, domnul Thackery putea foarte bine să se bucure de cîteva momente în luminile rampei, aşa că l-am lăsat pe Clobber să alerge pînă în fruntea plutonului.

Odată ce a ajuns acolo, s-a liniştit şi a încetat să mai fugă cu mine în şa, astfel încît am rămas în acea poziţie, conducînd în mod surprinzător distinsul pluton, cale de două mile şi jumătate din trei şi un sfert.

Clobber nu mai alergase niciodată în frunte, conform datelor din broşură, dar din însufleţirea lui se cunoştea clar că-i plăcea. M-am gîndit că, probabil, neînsemnătatea lui era cauzată de faptul că fusese ţinut pe loc, împotriva propriilor lui tendinţe: pesemne îşi pierduse interesul, cu numeroasele ocazii cînd fusese înfrînat, şi încetase pur şi simplu să mai încerce.

Ceilalţi veneau din urmă repede, din răsputeri, la apropierea de penultimul obstacol, iar înainte de ultimul trei trecură în faţă: însă Clobber îl sări perfect şi atacă dealul cu urechile încă ciulite a bună dispoziţie, terminînd al patrulea din opt, cu cîţiva cai buni încă în urma lui.

Eram mulţumit de rezultat, după ce toată cursa îmi făcuse plăcere, iar domnul Thackery părea la fel de încîntat.

— Pe toţi dracii, spuse el, zîmbitor, a fost cea mai bună cursă din viaţa lui.

— Îi place în frunte.

— Aşa se pare, da. N-am mai încercat figura asta, trebuie să recunosc.

Un grup mare de femei se apropiară de el să-l felicite, iar eu am înfăşurat chinga în jurul şeii şi m-am refugiat la vestiar, ca să mă

schimb pentru cursa următoare.

Culorile erau cele ale lui Old Strawberry Leaves, care comentase acru că era necuviincios din partea mea să călăresc în public la doar trei săptămîni după moartea tatălui meu, dar din fericire acceptase să nu mă despartă de cal. Adevărul era că nu voia să plătească nişte profesionişti, cînd îi putea brusca gratuit pe fiii prietenilor şi ai cunoştinţelor sale.

Cel mai bun cal al lui era Boathook şi, pentru plăcerea de a învinge împreună cu el, suportam uşor insultele pe care le primeam cînd pierdeam cu alţii.

În ziua aceea, însă, venise un cal prea bun pentru el, din Irlanda, iar înfrîngerea la o jumătate de lungime mi-a atras obişnuitele reproşuri. Old Strawberry Leaves nu ştia în nici o împrejurare să piardă.

Una peste alta, avusesem un Cheltenham reuşit, reflectam eu, în timp ce mă schimbam cu hainele de stradă: o victorie, un loc doi, o participare, o căzătură inofensivă şi locul patru în Cupa de Aur. Nu mi-ar fi fost uşor să bat recordul.

Patrick şi ceilalţi doi mă aşteptau afară şi, după ce am urmărit împreună ultima cursă, i-am dus cu maşina la gară ca să prindă ultimul tren spre Londra. Cu toţii cîştigaseră, folosind ponturile inginerului, şi se aflau într-o agreabilă stare de euforie colectivă.

— Îmi pot da seama de ce îţi place, spuse Patrick, pe drum. E un sport magnific. Am să mai vin.

— Perfect, am zis eu, oprindu-mă la gară ca să coboare. Atunci, ne vedem mîine.

Patrick zîmbi:

— Urmează staţia Milano, peron dreapta.

— Iar pentru noi, din nou Arabia, adăugă resemnat Kyle, închizînd portiera.

Îmi făcură cu mîna şi porniră spre clădirea gării.

Un bătrîn traversă cam poticnit prin faţa maşinii mele şi, în timp ce-l aşteptam să treacă, glasul inginerului pluti pînă la mine, clar şi inconfundabil:

— Ce ci... ciudat, uiţi de... de-a binelea că e L... Lord.

Am întors capul spre ei, surprins. Patrick se uită peste umăr, văzu că auzisem şi rîse. Am zîmbit şi eu sarcastic, ca răspuns, şi am pornit reflectînd cît le eram de îndatorat oamenilor ca el, care mă ajutau s-o uit şi eu.

CAPITOLUL 10

Focul nu poate arde fără aer. Nealimentat cu oxigen, într-un spaţiu închis etanş, se stinge. Situaţia mea semăna cu o afumătoare închisă şi lăsată să se răcească în siguranţă.

Nu s-ar fi întîmplat mai nimic, dacă nu încercam să-l găsesc pe Simon: dar cînd în sfîrşit am dat de urma lui, parcă aş fi deschis larg o uşă. Aerul proaspăt a năvălit înăuntru şi totul a izbucnit în flăcări.

Vremea frumoasă de la Cheltenham continua şi vineri, a doua zi după Cupa de Aur. Buletinele meteorologice din biroul companiei de charter anunţau cer senin peste toată Europa, cu o zonă extinsă de înaltă presiune atmosferică, aproape staţionară, deasupra Franţei. Nu se aştepta nici o destrămare a sistemului, pentru cel puţin douăzeci şi patru de ore. Cineva mă bătu pe umăr şi, întorcîndu-mă pe jumătate, l-am văzut pe Patrick citind împreună cu mine.

— Zbor fără probleme, comentă el, satisfăcut. Floare la ureche.

— Văd că iarăşi avem DC-4-ul ăla vechi, am observat eu, privind pe fereastră, spre avionul care aştepta pe pistă.

— Un autobuz vechi şi de nădejde.

— Un autobuz vechi şi al naibii de incomod.

Patrick zîmbi.

— Nu mai rămîne decît să te înscrii în sindicat.

— Muncitorii se unesc, i-am dat eu dreptate.

Mă măsură cu privirea:

— Halal muncitor. îmi aminteşti de Fanny Cradock.

— De *cine?*

— De femeia aia de la televizor care găteşte în rochie de bal fără să şi-o păteze.

— A...

Mi-am privit costumul negru de lînă pieptănată, cravata neagră şi fracţiunile de alb vizibile la manşete. Lîngă mine, în mica geantă de voiaj pe care acum o luam peste tot, se afla puloverul negru cu col-roule pentru lucru şi un umeraş pentru sacou. Ordinea crea dependenţă: nu te puteai dezbăra de ea nici chiar cînd era deplasată.

— Nici tu nu eşti un şleampăt, i-am atras eu atenţia, în defensivă.

Patrick îşi purta uniforma bleumarin cu fireturi aurii cu un aer autoritar, chipul său plăcut şi binevoitor inspirînd încredere.

Un aspect miraculos de calmant pentru pasagerii nervoşi, mi-am spus. O convingere înnăscută că nu e necesar decît să se respecte regulile, pentru ca totul să fie bine. Fatală eroare!

— Cîte opt tur-retur? întrebă el.

— Opt tur, patru retur. Toate, iepe de prăsilă.

— Gata să fete?

— Să sperăm că nu tocmai gata.

— Să sperăm, zîmbi el şi se întoarse să-şi verifice planul de zbor cu un funcţionar al biroului. Cred, continuă peste umăr, că ţi-ar

conveni să organizez o întîrziere de-o noapte la Milano?

— Crezi bine.

— Ai putea-o face şi tu.

— Cum?

— Încarci toţi caii, după care „pierzi” actele unuia din faţă. Cum spunea John Kyle, pînă-i descarcă şi-i încarcă la loc, se face prea tîrziu ca să mai decolăm.

— O idee absolut genială, am rîs eu. Abia aştept s-o pun în aplicare.

— Asta-i ziua ideală, surîse el, cu ochii spre hîrtii, controlînd listele.

Uşa se deschise repede şi intră Yardman, aducînd cu el un val de aer rece.

— Totu-i gata? întrebă el, impresionîndu-ne cu o asemenea vioiciune în zorii zilei.

— Caii încă n-au sosit, am răspuns eu, apatic. Iarăşi întîrzie.

— Aha.

Închise uşa în urma lui şi se apropie, lăsîndu-şi jos servieta şi frecîndu-şi mîinile subţiri, ca să şi le încălzească. Trebuia să vină la şase.

Se încruntă, privindu-l pe Patrick:

— Dumneata eşti pilotul?

— Exact.

— Cum va fi drumul?

— Uşor. Vremea e ideală.

Yardman dădu din cap, cu satisfacţie.

— Bun, bun.

Îşi trase un scaun şi se aşeză, ridicîndu-şi servieta şi deschizînd-o. Adusese cu el toate actele iepelor şi, întrucît părea mulţumit să le consulte personal împreună cu angajaţii liniei

aeriene, m-am rezemat de peretele camerei, gîndindu-mă la Gabriella.

Munca de birou continua statornic, indiferent de oră. Liniile aeriene nu aveau program fix, de la nouă la cinci, ca de obicei, unii dintre membrii echipajelor de zbor dormeau adînc, unul pe un pat pliant, sub comptoarul de care se rezema Patrick, altul sub masa cea mare unde stătea aşezat Yardman, iar al treilea în dreapta mea, întins pe un şir de dulapuri.

Toţi erau acoperiţi cu păturile pînă peste cap şi zăceau atît de nemişcaţi, încît în primul moment nici nu-i observai. Reuşeau să doarmă buştean în toată zarva sosirilor şi a plecărilor, a convorbirilor telefonice şi a scrisului la maşină, şi nici chiar cînd Yardman îl lovi involuntar cu piciorul pe cel de sub masă, omul nu se clinti.

Prima dintre autovane trecu prin dreptul ferestrei, spre avionul care aştepta. M-am desprins de perete, mi-am izgonit-o temporar din gînduri pe Gabriella şi l-am atins pe Yardman pe braţ:

— Au venit.

Privi în jur, apoi se uită pe fereastră.

— A, da. Deci, asta e, dragă băiete, uite lista. Îi poţi îmbarca pe primii şase, toţi sînt verificaţi. Mai e doar un amănunt de rezolvat... se pare că sînt nişte neclarităţi cu asigurarea ăstuia...

Se aplecă din nou asupra hîrtiilor, căutînd alte documente prin servietă. Am luat lista şi am pornit spre avion.

Mă aşteptasem ca Timmie şi Conker să vină cu o autovană, întrucît locuiau în apropierea crescătoriei de unde provenea unul dintre cai, dar cînd am ajuns la avion am constatat că iarăşi mă însoţeau Billy şi Alf. Sosiseră odată cu Yardman şi erau deja în avion, aşezaţi pe stivele de panouri ale boxelor, mîncînd sandvişuri.

Lîngă ei se afla un al treilea om, în pantaloni de jockey şi veston

de tweed jerpelit, cu un număr mai mic. Purta o şapcă verzuie veche şi nu se deranjă să-şi ridice privirea.

— Au sosit caii, i-am anunţat.

Billy îşi întoarse privirea holbată şi insolentă drept spre mine, fără să-mi răspundă. M-am aplecat şi am atins genunchiul lui Alf, arătîndu-i spre hubloul oval. Văzu autovanele, dădu din cap cu un aer filosofic şi începu să-şi împacheteze la loc sandvişurile rămase. I-am lăsat acolo şi am coborît din nou rampa, ştiind foarte bine că Billy nu s-ar fi supus niciodată unei instrucţiuni de-a mea, dacă aşteptam să-l văd cu ochii mei.

Şoferii autovanelor spuseră că fuseseră nevoiţi să facă un ocol, din cauza unor lucrări rutiere. Un ocol pe la o cafenea de camionagii, mai bine zis. Doi grăjdari care veniseră cu iepele ne-au dat o mînă de ajutor la încărcat, uşurîndu-l mult.

Omul sosit cu Billy şi Alf, pe nume John, era mai degrabă distrat decît dibaci, dar lucrînd toţi şase am reuşit cea mai rapidă încărcare făcută vreodată în prezenţa lui Billy. Mi-am imaginat că mă lăsa în pace din cauză că Yardman se afla la o distanţă comodă pentru a-l reclama.

Yardman apăru şi el, cu autorizaţiile de plecare pentru ultimele două iepe, şi le-am urcat la bord. Apoi, ca întotdeauna, am pornit spre Biroul de Emigrări din clădirea principală pentru pasageri, unde un funcţionar plictisit ne luă paşapoartele cu urechi-de-măgar la colţuri, le răsfoi şi ni le înapoie. Al meu încă mai avea titulatura „Domnul”, pentru că aşa completasem cererea iniţială şi intenţionam să-i amîn cît mai mult posibil schimbarea.

— Patru grăjdari şi cu dumneavoastră, îi spuse el lui Yardman. Ăsta-i tot grupul?

— Ăştia sîntem toţi, îşi stăpîni Yardman un căscat. Plecările cu noaptea-n cap nu-i cădeau bine..

Un grup de pasageri cu ochii cîrpiţi, de la o cursă de noapte cu reducere de preţ, îşi tîrşîiră picioarele pe lîngă noi, ca un miriapod haotic.

— Atunci e-n regula.

Omul de la paşapoarte le aruncă turiştilor o privire înfumurată şi se retrase în biroul său. Nu toată lumea era în cea mai bună formă înainte de micul dejun.

Yardman reveni la avion, împreună cu mine.

— Am aranjat să mă întîlnesc cu partenerii noştri la prînz, spuse el. Ştii cum sînt prînzurile de afaceri, dragă băiete. Mă tem că s-ar putea să se cam prelungească şi vei pierde vremea pe la aeroport cîteva ore. Să nu te enervezi... ăă... mai rău decît e necesar.

— În nici un caz, am răspuns eu, sincer. Cu cît se prelungea mai mult prînzul, cu atît eram mai mulţumit. Billy beat nu putea fi mai rău decît Billy treaz, iar eu nu intenţionam să-mi pierd timpul la Malpensa, urmărindu-i consumul de lichide.

Patrick şi echipajul lui erau gata, lîngă avion, cu controalele terminate. Camionul cu grupul electrogen staţiona lîngă botul avionului, cu cablul de alimentare cuplat: lui Patrick îi plăcea întotdeauna să-şi pornească motoarele de la camion, astfel încît să decoleze cu propriile baterii ale avionului complet încărcate.

Yardman şi cu mine i-am urmat pe Billy, Alf şi John pe rampa din spate, iar Patrick, cu copilotul său, Bob, şi Mile, inginerul de zbor, au urcat pe scara din faţă, în carlingă. Angajaţii aeroportului retraseră scările şi desprinseră cele două tronsoane lungi de rampă.

Elicea interioară din stînga începu să se învîrtească încet, scîrţîind, în timp ce eu închideam uşile duble, după care se însufleţi cu un vuiet, şi tot avionul începu să vibreze.

Momentul aprinderii primului motor mă binedispunea ca de obicei şi am pornit de-a lungul cabinei, controlînd caii, cu mintea

înseninată.

Patrick porni pe pista de rulare şi coti pe breteaua rezervată pentru verificările electrice, cu tot fuzelajul trepidînd în frîne, cînd deschise regulatoarele. Ţinînd de frîu doi dintre cai, l-am urmărit automat în imaginaţie, prin ultima serie de verificări, înainte de a închide regulatoarele, eliberînd frînele, pentru a porni pe singura pistă lată a aeroportului Gatwick.

Sunetul motorului deveni mai profund, iar avionul se puse în mişcare, caii şi oamenii înclinîndu-se sub efectul inerţiei, pe măsură ce viteza creştea la o sută, pe asfalt. Am decolat conform programului, urcînd într-o curbă largă, spre Canal, pe direcţia semnalului radio de la Dieppe. Iepele gestante suportau totul filosofic şi, după ce le-am verificat pe toate, m-am dus în cambuză, aplecîndu-mă pe sub suporturile pentru bagaje şi păşind peste lanţurile de ancorare, ca întotdeauna în înghesuitul DC-4.

Mike, inginerul, scria deja numele pe paharele de unică folosinţă, cu un carioca roşu.

— Totul este O.K.? mă întrebă, cu sprînceana ridicîndu-i-se şi coborînd ca un yo-yo.

— În perfectă regulă.

Scrise „Patrick”, „Bob” şi „Henry” şi mă întrebă cum se numeau ceilalţi. „Dl Y”, „Billy” „Alf” şi „John” se alăturară listei. Umplu paharele echipajului şi pe al meu, iar eu le-am dus pe ale lui Patrick şi Bob în carlingă, în timp ce el merse să-i întrebe pe ceilalţi dacă nu le era sete. Soarele la răsărit lumina carlinga, orbitor, după întunericul relativ din cabină.

Amîndoi piloţii aveau ochelari negri, iar Patrick îşi scosese deja vestonul, începînd prima banană din nelipsitul său mănunchi.

Diagrama stătea la îndemînă, obişnuita reţea indescifrabilă de cercuri care indicau staţiile radio unite prin zonele bleu întinse ale

liniilor aeriene autorizate, cu forma normală a terenului de jos abia schiţată, greu de distins.

Bob îşi smulse tamponul de vată aplicat pe o tăietură de la bărbierit, făcînd-o să sîngereze iarăşi, şi înjură, cu cuvinte neauzite sub vacarmul motoarelor. Amîndoi aveau aplicate căştile cu microfoane, montate pe benzi metalice arcuite pînă în dreptul gurii.Îşi vorbeau unul altuia cu ajutorul comutatorului de transmisiuni montat în volanul din capătul manşei de comandă, întrucît în zgomotul acela un dialog normal ar fi fost imposibil.

Cu un zîmbet şi un semn de mulţumire, cu degetul mare în sus, pentru cafea, continuară să fie atenţi la ceea ce aveau de făcut. Am privit un timp, apoi am revenit prin cambuză, luînd din mers paharul „Henry”, şi m-am aşezat pe un balot de paie ca să-mi beau relaxat cafeaua, privind în jos prin hubloul oval, pentru a vedea litoralul Franţei înclinîndu-se dedesubt, în timp ce treceam de staţia radio din Dieppe şi ne înscriam pe direcţia Paris.

O zi ca oricare altă zi, un zbor ca oricare altul. Iar la capătul drumului, mă aştepta Gabriella. Cam o dată la fiecare jumătate de oră, controlam iepele, dar erau docile şi călătoreau ca nişte veterane ale zborurilor.

În majoritatea cazurilor, caii nu mănîncă prea mult în aer, dar una sau două ciuguleau din traiste, iar o castanie din ultima boxă se înfrupta de-a binelea.

Am început să dezleg traista goală, ca s-o umplu iarăşi, dintr-un balot, cînd un glas îmi spuse la ureche:

— O fac eu.

Am întors rapid capul, pentru a vedea chipul lui Billy la doi paşi de al meu.

— Tu?

Zgomotul motoarelor îmi acoperi surprinderea şi sarcasmul din

glas.

Billy dădu din cap, mă împinse din drum cu cotul şi termină de dezlegat traista. L-am privit cu uimire cum o ducea în pasajul îngust din dreapta, pentru a începe s-o umple din nou.

Reveni strîngîndu-i şiretul de la gură, o săltă s-o agaţe în boxă şi legă la loc sfoara de cîrlig. Fără nici o vorbă, mă învrednici cu o strîmbătură încruntată, trecu pe alături şi se trînti, cu o stare ce dintr-o dată păru furie îndelung acumulată, pe unul dintre fotoliile din spate.

În fotoliile aflate imediat în spatele lui stăteau unul lîngă altul Yardman şi John. Yardman îl privea pe Billy încruntîndu-se dojenitor, deşi după părerea mea ar fi meritat să-l gratifice cu o mîngîiere pe creştet şi o medalie pentru autocontrol.

Întoarse capul dinspre Billy către mine, adresîndu-mi zîmbetul lui cadaveric.

— La ce oră ajungem? strigă.

— Cam peste o jumătate de oră.

Dădu din cap şi reveni cu privirea pe fereastră. M-am uitat la John şi am văzut că moţăia, cu şapca jegoasă împinsă pe ceafă şi mîinile moleşite în poală.

În timp ce îl priveam, deschise ochii, iar muşchii săi faciali destinşi se contractară atît de brusc, încît mi se păru familiar, deşi eram convins că nu-l mai văzusem niciodată. Nedumerirea mea dură doar o secundă, întrucît Billy, ridicîndu-se din nou, reuşi să-mi ardă un şut în gleznă, profitînd de neatenţia lui Yardman.

I-am întors spatele, am dat un călcîi înapoi şi am simţit un trosnet satisfăcător, nimerindu-l drept în fluierul piciorului. Într-o bună zi, mi-am spus, zîmbind în sinea mea pe cînd mă înghesuiam înainte de-a lungul avionului, într-o bună zi avea să se plictisească.

Am atins pista de la Malpensa după patru ore de la plecarea din

Gatwick; un zbor lin, uşor.

Ţinînd iepele de căpăstru, am văzut familiarele barăci cu pătrate albe şi roşii de lîngă marginea aerodromului mărindu-se pe măsură ce coboram şi, deodată, rămaseră în urma noastră, la nivelul ochilor, cînd Patrick redresă avionul la şapte metri altitudine şi cam o sută şaptezeci de kilometri pe oră viteză.

Şocul contactului dintre trenul de aterizare şi pistă, cînd atinserăm solul cu flapsurile complet coborîte, la o viteză mai mare cu o fracţiune decît cea limită pentru sustentaţie, nu fu puternic nici cît să clatine, măcar, iepele pe picioare. Înaltă clasă, mi-am spus.

Vameşul şi cei doi asistenţi ai săi veniră la bord, iar Yardman scoase documentele iepelor din servietă. Controlul decurse fără nici un incident, rapid dar meticulos. Şeful vameşilor îi înapoie actele lui Yardman, cu o mică plecăciune, şi făcu semn că puteam începe debarcarea. Yardman evită orice pericol de a da o mînă de ajutor, spunînd că prefera să vadă dacă partenerii îl aşteptau în aeroport.

Cum abia trecuse de unsprezece şi jumătate, părea îndoielnic, dar porni totuşi cu hotărîre în josul rampei şi pe pistă, ca o siluetă slabă şi neagră, cu ochelarii lucindu-i în soare.

Echipajul coborî din celălalt capăt al avionului şi îl urmă, un trio în bleumarin cu chipie.

O autocisternă mare *Shell* se opri în faţa aeronavei şi trei oameni cu salopete albe începură realimentarea.

Am descărcat caii în timp record, Billy părînd la fel de nerăbdător ca mine să termine cît mai repede, iar la o jumătate de oră după aterizare îmi schimbasem puloverul cu sacoul şi deschideam uşile de sticlă ale aeroportului.

M-am oprit lîngă intrare, privind-o pe Gabriella. Vindea o păpuşă localnică, înfoindu-i fusta de un verde bogat pentru a-i arăta juponul de sub ea, cu o expresie solemnă şi absorbită.

Părul negru şi greu i se legăna înainte cînd se apleca peste tejghea, iar ochii îi erau reci şi calmi, în timp ce clătina uşor din cap spre client, inginerul Mike.

La vederea ei, mi se strînse pieptul şi m-am întrebat cum aş fi putut suporta să mă despart din nou de ea după numai trei ore.

Dintr-o dată, păru să-mi simtă privirea, mă văzu şi zîmbi, arcuindu-şi larg şi fermecător gura gingaşă.

Mike păru foarte surprins de această schimbare de expresie şi se întoarse să vadă care era motivul.

— Henry, spuse Gabriella, cu vocea vibrînd de bucurie. *Hullo, darling.*

— *Darling?* exclamă Mike, cu sprînceana în plină acţiune.

Gabriella spuse, în franceză:

— Mi-am dublat vocabularul englez, după cum vezi. Acum ştiu două cuvinte.

— Esenţiale, mă bucur să constat.

— Auzi, Henry, interveni Mike, dacă poţi vorbi cu ea, întreab-o de păpuşa asta. Mîine e ziua fetei mele mai mari şi a început să colecţioneze din-astea, dar taie-mă, că nu ştiu dacă asta o să-i placă.

— Cîţi ani are?

— Doişpe.

I-am explicat situaţia Gabriellei, care scoase imediat altă păpuşă, mult mai drăgălaşă şi mai viu colorată, pe care o împachetă în timp ce Mike îşi număra lirele. Şi portofelul lui, la fel ca al lui Patrick, era plin cu mai multe valute diferite, şi împrăştie peste marfă leafa pe o zi în mărci germane, înainte de a găsi ceea ce dorea.

Luîndu-şi restul la nimereală, îi mulţumi vesel într-o franceză şcolărească, luă pachetul şi urcă scara spre restaurant. Pentru noi, cei de pe avioane, se oferea întotdeauna hrană rece, prînzuri de la clasa turist împachetate în cutii, dar Mike şi Bob preferau să

mănînce la sol, copios şi în condiţii confortabile.

M-am întors din nou spre Gabriella, încercînd să-mi satisfac genul propriu de foame, prin priviri şi atingeri ale mîinii. Şi am văzut pe faţa ei că şi pentru ea întîlnirea noastră era ca o strachină cu orez în foametea din India.

— Cînd pleci? mă întrebă.

— Caii sosesc la două şi jumătate. Atunci, va trebui să-i încarc. S-ar putea ca după aceea să mă mai întorc pentru cîteva minute, dacă şeful meu o lungeşte cu cafeaua.

Oftă, uitîndu-se la ceas. Era douăsprezece şi zece.

— Peste douăzeci de minute, am o oră liberă. Voi face două din ea...

Se răsuci să schimbe cîteva cuvinte repezi cu fata de la magazinul *duty-free* şi reveni zîmbitoare:

— Azi voi sta eu în locul ei, ultima oră, iar ea se va ocupa şi de suveniruri, în pauza de masă.

M-am înclinat în semn de mulţumire spre cealaltă vînzătoare, care îmi rîse cu toţi dinţii ei strălucitori, foarte albi în penumbra buticului.

— Vrei să luăm masa sus? i-am propus Gabriellei, arătînd pe urmele lui Bob şi Mike.

Clătină din cap:

— E un loc prea public. Toată lumea mă cunoaşte. Avem timp să mergem pînă în Milano, poţi?

— Dacă ajung caii mai devreme aici, n-au decît să aştepte.

— Aşa le trebuie, dădu ea din cap aprobator, cu buzele tresărindu-i.

În sală năvăli o gloată de pasageri gata pentru plecare, începînd să forfotească în jurul magazinului.

M-am retras la snack barul din capătul opus, pentru a aştepta

trecerea celor douăzeci de minute, şi l-am găsit pe Yardman stînd singur la una dintre măsuţe. Îmi făcu semn să mă aşez lîngă el, ceea ce aş fi preferat să nu fac, şi-mi spuse să comand un gin dublu cu tonic, ca al lui.

— Aş prefera o cafea.

— Ia ce pofteşti, dragă băiete.

Am privit nepăsător prin localul spaţios şi aerisit, geamurile, lemnăria lăcuită, *terrazza.* Într-o parte, lîngă o tonetă cu dulciuri şi ciocolată, se întindea tejgheaua, unde cafeaua şi berea se vindeau cot la cot cu laptele şi ginul. Iar în capătul celălalt, în jurul altei măsuţe, cu pahare mari în mîini, stăteau grupaţi strîns Alf, Billy şi, cu spatele spre noi, John. Încă două ore şi jumătate, mi-am spus eu cu amărăciune, şi ne aştepta un drum agitat spre casă.

— Partenerii dumneavoastră n-au apărut? l-am întrebat pe Yardman.

— Au fost reţinuţi, răspunse el resemnat. Totuşi, vor fi aici pe la unu.

— Perfect, am spus, dar nu cu gîndul la interesul lui. Nu veţi uita să-i întrebaţi despre Simon?

— Simon?

— Searle.

— Searle... a, da. Da, sigur, am să ţin minte.

Patrick trecu prin sală, dinspre birouri, schimbă un salut cu Gabriella peste capetele clienţilor ei şi veni să ni se alăture.

— Bei? îi oferi Yardman, arătîndu-şi paharul. Nu voia decît să fie amabil, dar Patrick fu şocat:

— Evident că nu.

— Hmm?

— Păi... credeam că ştiţi. Nu avem voie să zburăm după mai puţin de opt ore de cînd am băut ultima oară alcool.

— Opt ore, repetă Yardman, uimit.

— Exact. Douăzeci şi patru de ore, după o petrecere cu multă băutură, şi chiar patruzeci şi opt de ore, dacă ai băut pînă ţi s-a rupt filmul.

— Nu ştiam, spuse cu voce slabă Yardman.

— Regulamentul Ministerului Aerului, îi explică Patrick. Totuşi, o cafea aş bea.

O chelneriţă îi aduse o ceaşcă, iar Patrick despachetă patru cuburi de zahăr şi le amestecă în cafea cu linguriţa.

— Mi-a plăcut ieri, îmi zîmbi el, cu ochii săi galbeni. Am să mai vin. Cînd ai următoarea cursă?

— Mîine.

— Asta iese din discuţie. Alta?

Am aruncat o privire spre Yardman.

— Depinde de program.

Patrick se întoarse către el, în obişnuitul său stil prietenos.

— Ieri am fost la Cheltenham şi l-am văzut pe Henry al nostru aci de faţă ieşind al patrulea în Cupa de Aur. Foarte interesant.

— Deci, vă cunoaşteţi bine? întrebă Yardman.

Ochii săi adînciţi în cap erau invizibili în spatele ochelarilor, iar lumina piezişă a soarelui îi scotea în evidenţă toate petele de pe pielea smeadă. Încă nu aveam nici un sentiment la adresa lui, nici simpatie, nici antipatie. Era un om pentru care se lucra uşor. Destul de prietenos. Şi rămînea o enigmă.

— Ne cunoaştem, confirmă Patrick. Am mai călătorit împreună.

— Înţeleg.

Gabriella veni spre noi, îmbrăcată într-un mantou suplu de sued cafeniu peste rochia neagră de lucru. Avea pantofi din piele patent, negri, cu tocuri plate şi vîrfuri rotunjite, şi o poşetă din aceeaşi garnitură. O fată îngrijită, stăpînită, încrezătoare în sine şi aproape

frumoasă, care lua munca drept o certitudine şi un amant drept distracţie.

Cînd ajunse lîngă noi, m-am ridicat, încercînd să-mi înăbuş sentimentul ridicol de mîndrie, şi i-am prezentat-o lui Yardman. Acesta surîse politicos şi-i vorbi într-o italiană lentă, ceea ce mă surprinse puţin, iar Patrick îmi traduse la ureche:

— Îi spune că a fost în Italia, în timpul războiului. Cam lipsit de tact, avînd în vedere că bunicul ei a murit în luptă, opunîndu-se invaziei din Sicilia.

— Înainte ca ea să se fi născut, am protestat eu.

— Într-adevăr, zîmbi Patrick. Acum e destul de probritanică, oricum.

— Domnişoara Barzini mi-a spus că mergeţi să luaţi masa la Milano, interveni Yardman.

— Da, am răspuns eu. Aveţi ceva împotrivă? Voi veni la două şi jumătate, cînd sosesc iepele pentru retur.

— Nu văd ce obiecţie aş avea, zise el, îngăduitor. Unde vreţi să mergeţi?

— La *Trattoria Romana,* am replicat prompt. Acolo mîncaserăm în primea seară Gabriella, Patrick şi cu mine.

Gabriella mă luă de mînă:

— Perfect. Mor de foame.

Îi dădu mîna lui Yardman şi-şi flutură degetele spre Patrick:

— *Arrivederci.*

Am pornit prin sală, cu voltajul furnicîndu-ne uşor prin palmele unite.

O singură dată m-am uitat în urmă, scurt, şi i-am, văzut pe Yardman şi pe Patrick privindu-ne cum plecam. Zîmbeau amîndoi.

CAPITOLUL 11

Nici unul dintre noi nu prea avea poftă de mîncare. Am mîncat jumătate din lasagna şi am băut cafea, fără să ne dorim altceva decît apropierea. N-am vorbit mult, dar la un moment dat, parcă citindu-mi necuratele gînduri, Gabriella spuse din bun senin că nu puteam merge în apartamentul surorii sale, întrucît era acasă, cu tot cu doi, trei copii.

— Mă temeam de asta, am remarcat eu, cu amărăciune.

— Va trebui s-o lăsăm pe data viitoare.

— Da.

Am oftat amîndoi la unison, adînc, şi am izbucnit în rîs.

Nu peste mult, în timp ce-şi sorbea cafeaua fierbinte, întrebă:

— Cîte pastile erau în sticla pe care mi-ai trimis-o prin Simon Searle?

— Nu ştiu. Cîteva zeci. Nu le-am numărat. Sticla era pe trei sferturi plină.

— Bănuiam eu, oftă ea. Soţia brutarului mi-a telefonat aseară ca să mă întrebe dacă nu-i mai puteam procura şi altele. A spus că sticla era umplută cu hîrtie, sub pastile, dar dacă e să mă întrebi pe mine, cred că pe jumătate le-a dat vreunei prietene, sau aşa ceva, iar acum îi pare rău după ele.

— În sticlă nu era nici o hîrtie. Numai vată, deasupra.

— Mă aşteptam eu, se încruntă Gabriella, încreţindu-şi nasul dezgustată. Aş fi preferat să-mi spună adevărul.

M-am ridicat brusc:

— Vino cu mine. Lasă cafeaua.

— De ce? întrebă ea, începînd să-şi îmbrace mantoul.

— Vreau să văd sticla aia.

Mă privi nedumerită:

— O fi aruncat-o.

— Mă rog la toţi sfinţii să n-o fi făcut, am spus eu insistent, achitînd nota. Dacă în sticlă e o hîrtie, Simon a pus-o acolo.

— Vrei să spui că... s-ar putea să fie importantă?

— Credea că ţie urma să-ţi dau pastilele. Nu ştia că erau pentru altcineva. Şi am uitat să-i spun că tu nu vorbeşti engleza. Poate s-a gîndit că, după ce terminai pastilele, aveai să citeşti hîrtia şi să-mi spui ce scria pe ea. Dumnezeu ştie. Oricum, trebuie s-o găsim. E prima şi singura urmă a lui adevărată pe care am găsit-o.

Am ieşit grăbiţi din restaurant, am luat un taxi şi am pornit cu viteză spre brutărie. Soţia brutarului era grasă şi mămoasă, arătînd de vreo cincizeci de ani, deşi probabil nu avea decît treizeci şi cinci. Zîmbetul ei cald către Gabriella deveni neliniştit în timp ce o asculta, după care clătină din cap, desfăcîndu-şi larg mîinile.

— E la gunoi, îmi traduse Gabriella. A aruncat-o azi dimineaţă.

— Trebuie să ne uităm. Întreab-o dacă pot s-o caut.

Cele două femei se consultară.

— Spune că-ţi vei murdări costumul elegant.

— Gabriella...

— Şi mai spune că englezii sînt nebuni, dar poţi căuta.

În curtea din spate erau trei lăzi de gunoi, două goale, din fericire, şi una plină.

Pe aceasta am deşertat-o şi am început să scormonesc conţinutul cu o coadă de mătură. Sticluţa cafenie era acolo, ascunsă sub nişte zaţ de cafea umed şi o grămadă de tăieţei.

Gabriella o luă şi o şterse cu o bucată de ziar, în timp ce eu puneam gunoiul la loc în pubelă şi măturam prin curte.

— Hîrtia nu vrea să iasă, spuse.

Scosese capacul şi îşi vîrîse degetul prin gîtul sticlei.

— Ai dreptate. Aici e.

Îmi întinse sticla.

Privind-o, am dat din cap, apoi am învelit sticla în ziar, am pus-o pe pămînt şi am spart-o cu lopata. Gabriella se lăsă pe vine lîngă mine, în timp ce despachetam ziarul, şi mă privi cum culegeam dintre cioburile sclipitoare de sticlă brună obiectele care fuseseră înăuntru.

M-am ridicat încet, cu ele în mînă. O fîşie ruptă din partea de sus a unei coli cu antetul firmei lui Yardman. O bancnotă dintr-o valută pe care nu o recunoşteam şi cîteva paie. Bucăţica de hîrtie şi bancnota erau prinse cu un ac, înfăşurînd paiele.

— N-au nici un sens, spuse încet Gabriella.

— Ai idee din ce ţară e asta? am atins eu bancnota.

O întoarse s-o vadă pe ambele feţe.

— Din Iugoslavia. O sută de dinari.

— Înseamnă mult?

— Cam cinci mii şi o sută de lire.

Trei lire sterline. Paie. O bucată de hîrtie. Într-o sticlă.

Gabriella îmi luă banii şi hîrtia din mîini şi scoase acul cu care erau prinse.

— Ce înseamnă? mă întrebă.

— Nu ştiu.

Un mesaj într-o sticlă.

— Hîrtia are nişte găuri.

— Unde a înfipt acul.

— Nu. Sînt mai multe. Uite, o ridică ea spre cer. Se vede lumina prin ele.

Antetul tipărit conţinea cuvintele „Yardman Transport Ltd, Carriers”, scrise cu litere groase. Hîrtia avea cam douăzeci de centimetri lăţime şi cinci centimetri înălţime, de la marginea dreaptă pînă la cea ruptă. Am privit-o în lumină.

Simon înţepase patru litere: S M E N. Am simţit primul fior slab de teamă.

— Ce este? întrebă Gabriella. Ce spune?

— Yardman Transport, i-am arătat eu. Se vede de unde a adăugat. Dacă citeşti în continuare literele înţepate cu acul, iese: *„Yardman Transports MEN”*[2].

Tonul meu sumbru părea s-o sperie, ca şi cum mi-ar fi simţit fiorii lăuntrici care se înteţeau.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că n-a avut creion, am răspuns eu posomorît, ocolind concluzia. Numai acele cu gămălie din haină.

Un mesaj într-o sticlă, adus de valuri.

— Trebuie să mă gîndesc, am continuat. Să-mi amintesc.

Ne-am aşezat pe o stivă de lăzi goale îngrămădite în colţul curţii, iar eu am rămas cu privirea spre peretele văruit din faţă şi singurul arbust care creştea într-o jardinieră, în colţ.

— Zi odată, insistă Gabriella. Spune-mi. Arăţi... arăţi cumplit.

— Billy. La urma urmei, Billy n-a făcut decît o diversiune.

— Cine e Billy?

— Un grăjdar. Cel puţin, lucrează ca grăjdar. Oameni... De fiecare dată cînd venea Billy într-o călătorie, apărea şi cîte un om care nu se mai întorcea.

— Simon? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Nu, nu la Simon mă refer, deşi a mers şi el cu Billy... Nu. Cineva care se ducea ca grăjdar, dar nu era aşa ceva. Şi nu mai revenea. Nu-mi amintesc feţele lor, nu atît cît să fiu sigur, pentru că niciodată n-am vorbit mult cu ei. A avut grijă Billy de asta.

— Cum?

---

[2] „Yardman transportă OAMENI” (n.tr.)

— A, cu insulte, cu...

M-am întrerupt, concentrîndu-mă să-mi amintesc.

— Prima oară cînd m-am dus cu Billy, a venit un om foarte gras, numit John. Cel puţin, aşa mi s-a spus că se numea. Nu era de nici un folos. Habar n-avea cum să se ocupe de cai. În ziua aceea am făcut două drumuri în Franţa şi cred că a vrut să dispară după primul. L-am văzut certîndu-se furios cu Billy, chiar înainte de a porni prima oară înapoi. Dar Billy l-a silit să facă ambele călătorii... iar cînd mi-a spus că John plecase la Paris, în loc de a se înapoia cu noi, mi-a turnat bere pe picior, ca să mă gîndesc la aia, nu la John. Şi a avut grijă pe deasupra să provoace o încăierare în avion, la întoarcere...

— Dar cine era acest John?

— N-am idee, am clătinat eu din cap.

— Şi au mai fost încă trei?

— Da... după aceea, ne-am dus la New York, el şi cu mine. Mai era şi un grăjdar care călătorea cu un cal norvegian de rasă semi-pursînge. Abia vorbea, a spus că nu prea ştia engleza. Am înţeles că rămînea în State două săptămîni; dar cine ştie dacă s-a mai întors? Iar în timpul acelei călătorii, Billy mi-a trîntit o bară peste degete ca să mă doară tot drumul, şi m-am gîndit la ele, nu la grăjdarul norvegian.

— Eşti sigur? se încruntă ea.

— Da, sînt absolut sigur. M-am mai gîndit eu o dată că Billy le făcea pe toate cu un anume scop, am urmat, gînditor. Într-o zi, am dus în Franţa un om cu o mustaţă stufoasă, iar peste două săptămîni am adus înapoi alt om cu mustaţă stufoasă. Nu m-am uitat nici un moment cu atenţie dincolo de mustaţă... Cred că s-ar putea să fi fost doi oameni diferiţi.

— Şi cu ocaziile astea Billy ce-a mai făcut?

— Pe drum, mi-a turnat în cap cafea cu zahăr şi am stat aproape tot timpul la spălător, clătindu-mă. Iar la întoarcere, m-a lovit cu un lanţ, aşa că am rămas în cambuză cu inginerul pînă la sosire, ca să evit alte incidente.

Mă privi cu gravitate:

— Asta... asta e tot?

Am clătinat din cap.

— Săptămînă trecută, am fost la New York. I-am spus lui Yardman că, dacă Billy nu mă lasă în pace, îmi dau demisia. La dus nu s-a întîmplat nimic, dar la întors... a venit un om care se vedea clar că nu avea de-a face cu caii. Nici măcar nu se simţea comod în hainele de călărie pe care le purta. Pe moment, am crezut că era nepotul proprietarului, sau aşa ceva, profitînd de un drum pe gratis, dar nici de data asta n-am vorbit prea mult. Am dormit tot drumul. Zece ore în cap... De obicei, nu obosesc chiar atît de tare, dar am crezut că era din cauză că traversam Atlanticul pentru a patra oară în şase zile...

— Un somnifer? întrebă încet Gabriella.

— S-ar putea. Alf mi-a adus o cafea, la scurt timp după decolare. În prima boxă era un mînz nervos şi încercam să-l liniştesc... S-ar putea să fi fost în cafea.

— Alf?

— Un bătrîn surd, care îl însoţeşte întotdeauna pe Billy.

— Şi chiar *crezi* că era un somnifer?

— Poate... Am fost obosit mult timp şi după întoarcerea acasă. Pînă şi în baie am adormit.

— E grav, spuse ea.

— Şi azi. Azi a venit cu noi un străin. Şi pe el îl cheamă tot John. Nu l-am mai văzut niciodată, dar e ceva cu el... În avion, îl priveam şi mă întrebam ce-o fi fost, iar Billy mi-a dat un picior în gleznă.

L-am lovit şi eu, dar am plecat, fără să mă mai gîndesc la individul respectiv.

— Acum te poţi gîndi?

— Păi... pe de o parte, are nişte mîini suspecte. Mîinile grăjdarilor sînt aspre şi bătătorite, pentru că se udă atît de des pe frig, la spălat şi aşa mai departe, dar ale lui sînt netede, cu unghii bine conturate.

Gabriella îmi luă o mînă şi o privi, trecîndu-şi vîrfurile degetelor peste pielea care mi se înăsprise de cînd renunţasem la munca de birou.

— Deci, nu sînt ca ale tale.

— Ca ale mele, nu. Dar de fapt expresia lui e problema. L-am văzut cînd s-a trezit din somn. Ceea ce i-a apărut pe faţă, la deşteptare...

Îmi aminteam clar momentul, în ciuda agresiunii lui Billy. Cunoşteam bine acea expresie... oare ce însemna?

— A! am exclamat eu, lămurit, aproape rîzînd de propria mea nebăgare de seamă. Ştiu ce e... a învăţat la aceeaşi şcoală cu mine.

— Deci, îl cunoşti – vreau să zic, l-ai mai văzut, dacă aţi învăţat la aceeaşi şcoală.

— Nu am fost colegi. E mai bătrîn. Probabil a terminat cu vreo cinci ani înainte de a veni eu. Nu, nu l-am mai văzut niciodată, însă are o expresie tipică pentru unii dintre băieţii de acolo. Nu cei mai plăcuţi... numai cei care se cred buricul Pămîntului şi-i privesc de sus pe toţi ceilalţi. E unul dintre ei. În orice caz, grăjdar *nu* e. Arăta de parcă hainele jerpelite de călărie pe care le purta ar fi fost un afront la adresa demnităţii lui.

— Dar tu nu porţi haine de călărie, sublinie ea. Nici el nu e obligat, dacă nu-i face plăcere.

— E necesar, totuşi. Alf poartă pantaloni de jockey, Billy are

blugi. Cei doi grăjdari care călătoresc prin rotaţie cu ăştia doi, Timmie şi Conker, poartă amîndoi pantaloni pînă la genunchi. E un fel de însemn al funcţiei... Nimeni n-ar intra la gînduri în legătură cu un om care vine la un transport de cai îmbrăcat în pantaloni pînă la genunchi sau de jockey.

— Da, înțeleg.

— Nimeni nu-şi bate capul prea mult cu paşapoartele noastre, am continuat eu. Uite ce simplu am ieşit eu azi în Milano, pe uşa personalului de la aeroport. Dacă lucrezi cu avioanele, nu te bagă în seamă nimeni, decît pe aeroporturile foarte mici. Nimic nu e mai simplu decît să pleci de pe majoritatea aerodromurilor, ocolind rampele de încărcare, fără să te ia nimeni la întrebări. Americanii sînt mai stricţi, însă chiar şi ei sau obişnuit cu toate du-te-vino-urile astea.

— Dar nu se poate ca nimeni să nu se uite, uneori, la paşapoartele voastre, protestă ea.

L-am scos pe al meu, îndoit şi ros în ultimele trei luni, după şapte ani de prospeţime bleumarin.

— Uită-te la el: aşa ajunge pentru că îl ţin mereu în buzunar, dar nu e ştampilat prea des, am început eu să întorc paginile. Viza americană, desigur. Dar, priveşte, singura ştampilă de la Milano e de cînd am venit cu un avion de linie şi am trecut pe la biroul de paşapoarte împreună cu ceilalţi pasageri. Aproape nici o viză pentru Franţa, şi am fost acolo de mai multe ori... desigur, mi-l cercetează, dar niciodată prea atent. În condiţiile astea, falsificarea unui paşaport trebuie să fie simplă şi nu e imposibil nici chiar să călătoreşti fără nici unul. Un pilot mi-a spus că, odată, a umblat trei săptămîni prin toată lumea, fără paşaport.

— Oamenii care lucrează pe avioane ar înnebuni dacă toţi ar începe să le verifice amănunţit paşapoartele de fiecare dată cînd vin

sau pleacă.

— Ei... în mod normal, nu e nevoie. Nu-i chiar atît de simplu să faci o cursă tur, ca muncitor. Şi e de-a dreptul imposibil, dacă nu ai undeva o pilă puternică. O persoană oarecare, dacă i se face poftă de-o călătorie discretă în ţări străine, n-ar avea nici o şansă să se alăture unui transport de cai. Dar dacă agenţia de transport însăşi, sau cineva care lucrează pentru ea, e gata să exporte şi oameni ilegal pe lîngă cai, atunci e uşor.

— Dar... ce fel de oameni?

— Într-adevăr! Billy nu-şi prea face reclamă pentru servicii în cotidiane. Dar nu duce lipsă de clienţi.

— Escroci, crezi? întrebă Gabriella, încruntîndu-se.

Am atins cu degetul bancnota, răsucind paiele scurte.

— Fîn, am spus. De ce fîn?

Ridică din umeri:

— Poate că a găsit banii în fîn.

— Sigur că da! am exclamat. Ai perfectă dreptate. Plasele cu fîn. Sînt urcate şi coborîte din avioane în văzul tuturor, iar vameşii nu caută niciodată în ele. Poate că, pe lîngă oameni, transportă şi valută.

I-am povestit cum umpluse Billy traista în locul meu, la venire, şi ce mirat fusesem.

— Dar, Henry dragul meu, ceea ce nu înţeleg e cum de nu te-au mirat niciodată toate neplăcerile pe care ţi le-a făcut Billy. Eu le-aş fi găsit absolut extraordinare şi aş fi făcut un scandal cît toate zilele, încheie ea, privindu-mă cu solemnitate şi îndoială.

— A, eu găseam că era ceva foarte simplu, pentru că sînt...

M-am oprit.

— Pentru că eşti ce?

Am zîmbit uşor:

— Pentru că fac parte dintr-o clasă socială pe care el ar dori-o exterminată.

— Henry! îşi pierdu glasul ei din severitate. Ce clasă socială?

— Păi... şi voi mai aveţi conţi şi contese în Italia.

— Dar tu nu eşti... doar nu eşti, nu-i aşa... conte?

— Într-un fel. Da.

Mă privi incredulă, gata să rîdă, nesigură dacă nu cumva o tachinam.

— Nu te cred.

— Motivul pentru care nu m-au surprins violenţele lui Billy e acela de a fi ştiut că mă ura de moarte pentru că am un titlu de nobleţe.

— Se leagă, cred, reuşi ea să se încrunte şi să zîmbească în acelaşi timp, cu o expresie adorabilă. Dar dacă ai un titlu, Henry, de ce lucrezi la transporturile de cai?

— Spune-mi tu de ce.

Mă privi întrebătoare un moment, apoi mă cuprinse cu braţele pe după gît şi-şi lipi obrazul de al meu, cu gura lîngă urechea mea:

— Nu ţi-e de ajuns că ai un titlu. Nimănui nu-i este de ajuns. Mai e necesar şi să arăţi că eşti...

Căută prin vocabularul ei francez şi găsi un cuvînt potrivit:

— ...veritabil. Real.

Am tras adînc aer în piept, cu uşurare şi iubire debordantă, şi am sărutat-o pe gît, în locul unde părul negru îi cobora în spatele urechii.

— Soţia mea va fi contesă. Te-ar deranja?

— Cred c-aş putea să suport.

— Şi eu? Pe mine m-ai suporta? Pentru totdeauna?

— Te iubesc, îmi şopti ea la ureche. Da. Pentru totdeauna. Numai că, Henry...

— Numai ce?
— Nu vei înceta să fii real?
— Nu, am răspuns eu, cu tristeţe.
Se desprinse de mine, clătinînd din cap:
— Sînt o proastă, iartă-mă. Însă dacă pînă şi eu mă pot îndoi de tine... şi atît de repede... trebuie să fii nevoit întotdeauna să dovedeşti...
— Întotdeauna, am încuviinţat eu.
— Şi totuşi, nu trebuie să ajungi chiar atît de departe.
Am simţit că mi se frîngea inima.
— Nu oricărei femei, continuă ea, i se cere mîna într-o curte dosnică de brutărie, înconjurată de lăzi cu gunoi.
Gura îi tremura, pentru a se topi în surîsul acela care-mi rupea inima.
— Eşti de rîsul lumii, iubita mea.
— Henry, răspunse ea, sînt atît de fericită încît mă tem să nu explodez.
Am sărutat-o, simţind acelaşi lucru, şi am mai trăit o jumătate de minut de uitare, înainte de a mă gîndi iarăşi la Simon.
— Ce e? întrebă ea, simţind că mă îndreptam.
— Timpul...
— Aha...
— Şi Simon...
— Mă tem pentru el, şopti Gabriella, abia auzit.
— Şi eu.
Luă hîrtia din mîna mea, pentru a o privi din nou.
— Am încercat să evităm concluzia acestor lucruri.
— Într-adevăr, am confirmat eu încet.
— Atunci, spune-o.
— Ăsta e singurul mesaj pe care a avut posibilitatea să-l trimită.

Singurul mod în care l-a putut trimite.

Am făcut o pauză, privindu-i ochii serioşi şi negri. După zece secunde de tăcere, am încheiat:

— E mort.

— Poate nu-i decît prizonier, încercă ea, deznădăjduită.

Am clătinat din cap:

— Este al treilea om care dispare. Era unul, numit Ballard, care organiza deplasările din partea asta, şi încă unul, Peters, angajat în actuala mea funcţie. Au dispărut amîndoi, Ballard acum un an şi mai bine, şi nimeni n-a mai auzit de ei.

— Acest Billy... spuse ea rar, cu neliniştea vizibilă în ochi.

— Acest Billy, am completat eu, e tînăr şi lipsit de scrupule, şi poartă la subsuoara stîngă un revolver încărcat.

— Te rog... nu te întoarce cu el.

— Voi fi în deplină siguranţă, dacă-mi ţin gura în legătură cu ce-am aflat.

Am luat înapoi mesajul înţepat în grabă şi cu disperare l-am împăturit împreună cu bancnota şi fînul şi le-am pus pe toate în portofel.

— Cînd ajung înapoi în Anglia, voi vedea cu cine trebuie să vorbesc.

— Cu poliţia, dădu ea din cap.

— Nu sînt sigur...

M-am gîndit la bancnota iugoslavă şi mi-am amintit ce spusese Gabriella în prima noastră seară împreună: „comuniştii încep la Trieste”.

Mă simţeam ca un om căruia i s-a înfundat piciorul, prin suprafaţa solului, într-un muşuroi de cîrtiţă, şi dintr-o dată a constatat că acesta face parte dintr-o întreagă reţea nevăzută şi întunecată.

Mi se părea foarte improbabil ca oamenii cu care zburasem să fie nişte pungaşi de rînd. Erau curieri, agenţi...

Dumnezeu ştie ce. Era fantastic că ajunsesem atît de aproape de nişte oameni cărora le cunoşteam existenţa, dar nu mă aşteptasem niciodată să-i văd; însă presupuneam că şi vecinii suburbani ai lui Peter şi Helen Kroger din Cranley Drive, Ruislip, fuseseră destul de uimiţi.

— Probabil că Billy a pus în traista de paie azi suma pe care a adus-o, am spus eu. Dar, la întoarcere...

— Nu, mă opri vehement Gabriella. Să nu te uiţi. Probabil asta a făcut şi Simon. A găsit banii. Iar Billy l-a văzut.

Putea să se fi întîmplat aşa. Iar în călătoria aceea mai fuseseră doi grăjdari în plus, oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată.

Cumva, pe drum, Simon descoperise un lucru pe care înainte nu-l observase: poate fiindcă erau cu un om mai mulţi decît aranjase; poate pentru că Billy nu-i putuse distrage atenţia prin aceleaşi metode pe care le folosea cu mine; poate din cauza altor evenimente din trecut, despre care eu nu ştiam.

În orice caz, Simon îl demascase pe Billy, şi i-o dăduse de înţeles. M-am gîndit cu groază cum îşi dăduse seama dintr-o dată Simon, spre sfîrşitul călătoriei, că Ballard şi Peters nu se mai întorseseră şi că nu avea nici o şansă de a-l băga pe Billy în puşcărie.

Billy, tînărul bandit, cu pistolul său mereu încărcat. Cîteva minute în spălător, numai atîta timp avusese. Fără creion. Numai cu acele lui de gămălie şi sticluţa pe care i-o dădusem, fără martori, în biroul liniei aeriene; sticla despre care cărei existenţă Billy nu ştia, cu numele Gabriellei scris pe etichetă. Pilule în W.C. Bancnotă şi hîrtie, cu mesajul său parţial, în sticlă. Simon, în eternitate.

— Te rog, nu căuta în plase, repetă Gabriella.

— Bine, am acceptat eu. Dar ar fi bine s-o facă un funcţionar

oficial, data viitoare cînd Billy mai vine într-o călătorie.

Se relaxă, uşurată.

— N-aş suporta să dispari.

— N-am să dispar, am zîmbit eu. În cea mai mare parte a drumului, voi sta în faţă, cu echipajul, Patrick şi omul care a cumpărat păpuşa. Iar cînd ajung în Anglia, îți voi telefona ca să te anunţ că am sosit cu bine. Ce zici?

— Va fi minunat. Aş scăpa de toate grijile astea.

— Nu-ncepe, am spus eu, cu convingere. Nu se va întîmpla nimic.

Pesemne că zeii locali rîdeau ţinîndu-se de burţile lor romane.

CAPITOLUL 12

Am trecut prin brutărie, pînă în stradă. Mi-am privit cam neliniştit ceasul şi am calculat că nu mai aveam timp să ajungem înaintea iepelor de prăsilă.

— Avem nevoie de un taxi, am spus.

Gabriella clătină din cap:

— Slabe şanse să găsim vreunul, în cartierul ăsta. Mai bine mergem cu tramvaiul pînă înapoi în centru şi luăm unul de acolo.

— Bine, am acceptat eu. Tramvai sau taxi – care vine primul.

Pe strada circulată din capătul străduţei pustii şi liniştite unde locuia băcanul treceau tramvaie, şi am pornit spre ele destul de grăbiţi.

— Nu mi-am dat seama cît de tîrziu s-a făcut, spuse Gabriella, zărind un ceas cu acele suprapuse spre nord-est.

— Iar ăsta merge în urmă. E şi un sfert.

— Vai de mine.

Unul dintre tramvaiele cu un singur vagon, lung şi vopsit în verde şi crem, trecu prin intersecţie.

— Fugi, îmi spuse Gabriella. Staţia e după colţ. Trebuie să-l prindem.

Am luat-o la fugă, ţinîndu-ne de mînă. Pînă la colţ nu puteau fi mai mult de zece paşi.

Deodată, cu un ţipăt Gabriella se împiedică, răsucindu-se lîngă mine, în timp ce o trăgeam cu putere de mînă. Am simţit o împunsătură arzătoare în coastă şi am căzut amîndoi pe trotuar, greutatea ei trăgîndu-mă deasupra, în timp ce încercam s-o feresc de lovitură.

Doi-trei trecători se opriră s-o ajute, dar Gabriella nu se mişcă. Zăcea prăbuşită cu faţa în jos. Nevenindu-mi să cred, am privit gaura mică şi rotundă din mantoul ei, aproape de mijlocul spatelui. Năuc, îngenunchind lîngă ea, mi-am strecurat mîna dreaptă sub haine, în locul care mă durea, iar cînd am scos-o, era plină de sînge.

— O, nu, am murmurat, în engleză. Doamne Dumnezeule, nu!

M-am aplecat peste ea şi am întors-o cu faţa în sus şi spinarea în braţele mele. Avea ochii deschişi. Se aţintiră spre faţa mea. Trăia. Nu era grav.

— Henry, şopti ea abia auzit. Nu pot... respira.

Pe lîngă cei trei trecători se adunase între timp o mică mulţime. Am privit disperat spre chipurile întrebătoare.

— Un doctor, am spus. *Medico.*

Asta era în spaniolă.

— Doctor.

— *Si, si,* răspunse un băiat scund, lîngă mine. *Un dottore, si.*

În mulţime se stîrni freamăt şi un val de comentarii, din care n-am înţeles decît un singur cuvînt.

— *Inglese,* spuneau, dînd din capete, *inglese.*

Am deschis cu grijă mantoul de sued maro al Gabriellei. În partea dreaptă, spre mine, avea o ruptură cu marginile zdrenţuite şi negre.

Pe dedesubt, rochia neagră era leoarcă de sînge. Am agitat înnebunit un braţ spre oamenii din jur, pentru a-i face să se retragă puţin, şi toţi făcură un pas înapoi. O femeie cu înfăţişare mămoasă scoase un foarfece din poşetă şi îngenunche în cealaltă parte a Gabriellei.

Îmi făcu semn să-i desfac din nou haina şi, după ce am vîrît-o între trupul Gabriellei şi al meu, începu să taie rochia. Oricît de atent se mişca, Gabriella tresări în braţele mele, cu un mic strigăt sufocat.

— Tact, iubirea mea, am liniştit-o, e-n ordine.

— Henry...

Închise ochii.

O ţineam chinuit, în timp ce femeia cu foarfecele tăia şi desprindea cu grijă o bucată mare din rochie.

Cînd văzu ce se ascundea dedesubt, faţa ei lată se umplu cu o compasiune copleşitoare şi începu să clatine din cap.

— *Signore,* îmi spuse ea, *mi dispiace molto. Molto.*

Mi-am scos batista albă şi curată din buzunarul de la piept, am împăturit-o pe dos şi am aşternut-o peste rana îngrozitoare.

La ieşire, glonţul îi sfărîmase o coastă. Aşchiile acesteia se vedeau prin locul însîngerat, sub sîn. Marginea de jos a sutienului ei alb avea un tiv nou, purpuriu.

Am trase uşurel de marginea hainei şi am acoperit-o din nou, ca să-i ţină de cald, gîndindu-mă în culmea deznădejdii că avea să moară înainte de sosirea medicului.

Un carabinier cu cizme lucioase şi pantaloni kaki-verzui apăru lîngă noi, dar mă îndoiesc că i-aş fi putut vorbi, chiar dacă ştiam

amîndoi o limbă comună. Oamenii începură să-i turuie cu glasuri scăzute, iar polițistul mă lăsă în pace. Gabriella deschise ochii. Avea fața pămîntie şi umezită de transpirația durerii covîrşitoare.

— Henry...

— Aici sînt.

— Nu pot... să respir...

Am ridicat-o puțin, în poziție semişezînd, sprijinită de brațul şi genunchiul meu îndoit.

Mişcarea era aproape prea mult pentru ea. Paloarea îi deveni mai pronunțată. Respirațiile scurte şi dificile îi şuierau prin gura întredeschisă moale.

— Nu... pleca.

— Nu. Taci, marea mea iubire.

— Ce s-a... întîmplat?

— Te-a împuşcat cineva.

— Împuşcat...

Nu părea surprinsă.

— A fost... Billy?

— Nu ştiu. N-am văzut. Nu vorbi, scumpa mea, nu vorbi. Medicul vine imediat.

— Henry...

Era epuizată, cu pielea de culoarea morții.

— Henry... te iubesc.

Ochii i se închiseră din nou, dar era conştientă încă, mişcîndu-şi nervos şi spasmodic mîna stîngă pe pămînt, lîngă trup, în timp ce liniile suferinței i se adînceau pe față.

Aş fi dat orice, orice pe lume, ca s-o am din nou nevătămată, să o scutesc de acea durere.

Medicul care sosi într-un tîrziu era destul de tînăr pentru a fi proaspăt absolvent. Avea păr negru, des şi cîrlionțat, şi mîini

subţiri, iscusite: altceva n-am prea văzut din el, în timp ce se apleca asupra Gabriellei, şi nici nu mi-am amintit. Aruncă o privire scurtă sub batista mea albă şi se întoarse spre poliţist.

Am auzit cuvintele *„auto ambulanza”* şi *„pallota”*, urmate de informaţii însufleţite din partea mulţimii.

Tînărul doctor se lăsă într-un genunchi şi-i luă pulsul. Gabriella deschise ochii, dar numai cu o cîtime.

— Henry...

— Aici sînt. Nu vorbi.

— Mm...

Medicul îi spuse ceva liniştitor, în italiană, iar ea răspunse cu voce slabă:

— *Si.*

Apoi, îşi deschise trusa, pe trotuar, şi cu mişcări repezi şi abile pregăti o injecţie, îi găuri ciorapul, tamponă pielea cu spirt medicinal şi îi înfipse adînc acul în coapsă. Din nou îi vorbi cu blîndeţe şi din nou îi luă pulsul. Stilul lui nu-mi inspira altceva decît încurajare, iar aceasta îi era destinată ei, nu mie.

După un timp, Gabriella deschise mai larg ochii şi mă privi, pe faţa ei umedă chinuindu-se să apară un surîs.

— Mi-e mai bine, spuse.

Vocea îi era atît de înceată, încît abia se auzea, iar acum respiraţia îi slăbea perceptibil. Nimic nu era mai bine, numai durerea.

— În regulă, i-am zîmbit şi eu. în curînd te vei înzdrăveni, cînd te vor duce la spital.

Dădu infim din cap. Doctorul continua să-i ia pulsul, uitîndu-se la ceas.

Două autovehicule se opriră într-un scrîşnet de frîne. Un Citroën al poliţiei şi o ambulanţă mare cît un furgon agricol. Doi

carabinieri de grad vizibil superior ieşiră din prima, iar din cealaltă, doi brancardieri. Aceştia din urmă, împreună cu medicul, o ridicară uşurel pe Gabriella din braţele mele, pentru a o întinde pe targă. îngrămădiră în spatele ei pături ca s-o sprijine, iar pe doctor l-am văzut aruncînd o privire spre mica gaură din spinare, atît cît se vedea. Nu încercă să-i scoată mantoul.

Unul dintre poliţişti îmi spuse:

— Înţeleg că vorbiţi franţuzeşte.

— Da, am răspuns, ridicîndu-mă.

Pînă în acel moment, nu simţisem duritatea asfaltului. Genunchiul pe care mă rezemasem îmi amorţise.

— Care sînt numele şi adresa domnişoarei?

I-am spus. Poliţistul şi le notă.

— Şi ale dumneavoastră?

I le-am spus şi pe ale mele.

— Ce s-a întîmplat? se interesă el, arătînd în jur cu un mic gest.

— Alergam să prindem tramvaiul. Cineva a tras în noi, dintr-acolo, am indicat eu strada goală, spre băcănie.

— Cine?

— N-am văzut.

O ridicau pe Gabriella în ambulanţă.

— Trebuie să merg cu ea, am spus.

Poliţistul clătină din cap:

— O veţi putea vedea mai tîrziu. Acum trebuie să veniţi cu noi şi să ne spuneţi ce anume s-a întîmplat.

— I-am promis că nu plec de lîngă ea...

Nu suportam s-o părăsesc. Făcînd un pas grăbit, l-am luat pe medic de braţ.

— Uitaţi aici, i-am spus, deschizîndu-mi sacoul.

Doctorul îmi văzu cămaşa pătată de sînge şi mi-o scoase din

pantaloni, pentru a examina mai bine rana.

O zgîrietură încrețită, lungă de vreo zece centimetri, în lungul ultimei mele coaste. Nu foarte adîncă. Eu o simţeam ca pe o arsură. Medicul îi vorbi ceva poliţistului, care se uită şi el.

— Bine, spuse cel care vorbea franceza. Cred că e mai bine să vă duceţi la pansament.

Scrise o adresă pe o pagină din carnet, o rupse şi mi-o întinse:

— După aceea, să veniţi aici.

— Da.

— Aveţi paşaportul la dumneavoastră?

L-am scos din buzunar şi i l-am dat, punînd apoi în portofel adresa pe care mi-o dăduse. Medicul îmi arătă cu capul spre ambulanţă şi am urcat în ea.

— Staţi, mai spuse poliţistul, în timp ce închideau portiera. Glonţul a trecut prin fată şi a intrat în dumneavoastră?

— Nu, am răspuns eu. S-au tras două gloanţe. Ea a fost lovită prima, eu al doilea.

— Le vom căuta, replică el.

Cînd am ajuns la spital, Gabriella trăia încă. Încă mai trăia şi cînd o ridicară, cu tot cu targă, pe un cărucior. Şi mai trăia şi în timp ce unul dintre oamenii din ambulanţă îi explica rapid unui medic ce se întîmplase şi în vreme ce acel medic şi încă unul îi examinau starea generală, lăsau neatinsă batista mea şi duceau brancarda cu cea mai mare viteză.

Un doctor o urmă. Celălalt, un om îndesat, cu umeri de boxer, rămase în urmă şi îmi puse o întrebare.

— *Inglese,* am clătinat eu din cap. *Non parla italiano.*

— Veniţi cu mine, mă pofti el, în engleză; vorbea cu accent străin pronunţat şi avea un vocabular redus, dar era o uşurare să

pot discuta cît de cît cu el. Mă conduse într-o mică boxă albă care conţinea un pat tare, înalt şi îngust, şi un scaun. Îmi indică scaunul şi m-am aşezat.

— Numele domnişoarei?

I l-am spus. Sora notă totul, numele, adresa şi vîrsta, îmi adresă un zîmbet încurajator, luă hîrtiile şi reveni cu un cărucior cu instrumentar şi un mesaj. I-l comunică medicului, iar acesta mi-l traduse:

— Telefon de la carabinieri. Vă roagă să mergeţi la ei înainte de patru.

M-am uitat la ceas; îmi pierdusem complet noţiunea timpului. Nu trecuse nici o oră de cînd Gabriella şi cu mine fugiserăm după tramvai. Parcă trăisem mai multe vieţi.

— Înţeleg, am răspuns.

— Acum, vă rog să scoateţi haina, îmi ceru medicul.

M-am ridicat, m-am dezbrăcat de sacou şi mi-am scos braţul drept din mîneca de la cămaşă. Doctorul îmi aplică peste urma de glonţ două pansamente, unul din tifon îmbibat în dezinfectant şi un tampon vătuit, cu leucoplast. Îmi apăsă puternic benzile adezive pe piele şi făcu un pas înapoi. Eu mi-am introdus la loc braţul în mînecă.

— Nu simţiţi? mă întrebă el, surprins.

— Nu.

Chipul său aspru se îmblînzi.

— E sua moglie?

N-am înţeles.

— Scuzaţi... e soţia dumneavoastră?

— O iubesc, am răspuns.

Perspectiva de a o pierde era insuportabilă. Dintr-o dată, ochii şi obrajii mi se umeziră de lacrimi.

— O iubesc.

— Da, dădu el din cap, compătimitor dar nu jenat, ca orice membru al unei naţiuni care nu punea nici un preţ pe scorţoşenie. Aşteptaţi aici. Vă vom spune...

Lăsă fraza neterminată şi ieşi, fără ca eu să ştiu dacă plecase pentru că nu voia să-mi spună că era pe moarte sau numai fiindcă nu cunoştea engleza suficient pentru a se exprima.

Am aşteptat o oră pe care a doua oară n-aş mai putea-o îndura. În sfîrşit, sosi un alt medic, un bărbat înalt şi cărunt, cu osatură fină a feţei.

— Doriţi să cunoaşteţi situaţia lui signorei Barzini?

Vorbea perfect engleza, calm şi foarte precis.

Am dat din cap, incapabil să întreb.

— I-am spălat şi bandajat rana. Glonţul a trecut prin plămîni, fracturînd o coastă la ieşire. Plămînul s-a dezumflat. Aerul din el, precum şi o mare cantitate de sînge, au trecut în cavitatea toracică. A fost necesar să extragem imediat aerul şi sîngele, pentru ca plămînul să aibă loc să se umfle la loc, ceea ce am şi făcut.

Se exprima rece, clinic.

— Pot... pot s-o văd?

— Mai tîrziu, răspunse el, fără a sta pe gînduri. E fără cunoştinţă, datorită anestezicului, şi se află în blocul postoperator. O veţi putea vizita mai tîrziu.

— Şi... perspectivele de viitor?

Zîmbi cu jumătate de gură.

— În asemenea cazuri, pericolul există întotdeauna, dar cu o asistenţă medicală atentă are toate şansele să se vindece. Glonţul propriu-zis nu a lovit nici un organ strict vital; nici un vas major de sînge. Dacă se întîmpla asta, ar fi decedat foarte curînd, chiar în stradă. Cu cît a trăit mai mult, cu atît are şanse mai mari.

— Părea să se agraveze, am replicat eu, neîndrăznind să-l cred.

— În unele privințe, aşa a fost, îmi explică medicul, cu răbdare. Rana a fost foarte dureroasă şi avea hemoragie internă, suferind şi efectele şocului care, după cum s-ar putea să ştiţi, reprezintă o stare fizică adeseori la fel de periculoasă ca vătămarea iniţială.

Am dat din cap, înghiţind un nod.

— Ne ocupăm de toate aceste probleme. E tînără şi sănătoasă, ceea ce e foarte bine, dar va mai avea dureri şi s-ar putea să apară complicaţii. Nu vă pot da nici o garanţie. E prea curînd pentru aşa ceva. Speranţe, însă, da, există speranţe considerabile.

— Vă mulţumesc pentru sinceritate, i-am spus, cu glas surd.

Îmi adresă din nou micul său zîmbet:

— Vă numiţi Henry?

Am dat din cap.

— Prietena dumneavoastră e foarte vitează.

Dacă tot n-o puteam vedea, mi-am spus eu, nu-mi mai rămînea decît să mă duc la poliţie. Spuseseră să vin pînă la patru şi era deja trei şi douăzeci; deşi pentru mine asta nu avea nici o importanţă. Eram atît de nedeprins să gîndesc în termenii ciudatei jumătăţi de lume în care nimerisem, încît nu mi-am luat nici cele mai elementare măsuri de prevedere.

Înnebunit de soarta Gabriellei, nici nu-mi trecu prin minte că, dacă fusesem găsit şi împuşcat pe o stradă lăturalnică, îndepărtată, însemna că eram la fel de vulnerabil şi la ieşirea din spital.

În curtea din faţă staţiona un taxi, al cărui şofer citea un ziar. I-am făcut un semn, iar omul împături ziarul, porni motorul şi se apropie. I-am dat hîrtia cu adresa pe care mi-o scrisese poliţistul, iar taximetristul o privi plictisit şi dădu din cap.

Am deschis portiera şi am intrat. Aşteptă cu răbdare să mă aşez,

cu capul pe jumătate întors, apoi ieşi încet pe poarta spitalului. După cincizeci de metri, coti pe o stradă secundară mărginită cu copaci, din apropierea spitalului, iar după alţi cincizeci de metri, se opri.

De după un copac aflat la un metru de bordură se desprinse o siluetă mlădioasă, care deschise portiera din dreptul său şi intră.

Rînjea feroce, incapabil să-şi stăpînească triumful. Pistolul cu surdină îi creştea în mînă ca şi cum acolo s-ar fi născut. Nimerisem drept în capcana întinsă de el.

Billy the Kid.

— Da’ mult ţi-a mai luat, împuţitule, spuse el.

L-am privit fără expresie, încercînd să-mi ascund deznădejdea. Billy se aşeză lîngă mine şi-mi înfipse pistolul în coaste, chiar deasupra zgîrieturii pe care o trasase deja acolo.

— Bagă viteză, Vittorio, spuse el. Domnia sa e în întîrziere.

Taxiul porni lin, începînd să accelereze.

— Am spus că la ora patru, continuă Billy, cu un rînjet larg. N-ai primit mesajul?

— Poliţia... am spus eu, cu glas slab.

— Îl auzi, Vittorio? rîse Billy. Ăia de la spital te-au crezut poliţist. Ca să vezi. Ce chestie!

Am întors capul dinspre el, privind pe fereastra din stînga.

— Încearcă numai, mă preveni Billy. Ai să-ncasezi un glonţ înainte de a deschide portiera.

Am revenit cu privirea spre el.

— Mhm, rînji. Cam greu de înghiţit, nu-i aşa, să fii obligat să faci ce spun eu. Mie mi se pare chiar dulce. Şi crede-mă, amice, ăsta nu-i decît începutul.

Nu i-am răspuns. Rămase nepăsător. Stătea răsucit într-o parte, cu rînjetul fudul fix ca un rictus.

— Ce face păsărică... Miss cum-o-cheamă? pocni el din degete. Gagică-ta.

Cu întîrziere, am reuşit să gîndesc.

— A murit, i-am răspuns, cu glasul împietrit.

— I-auzi, i-auzi! se bucură el. Vai, ce nenorocire! Ai auzit, Vittorio? Fustanela domniei sale a dat în primire.

Vittorio dădu din cap. Era atent la condus, mai mult pe străzi lăturalnice, evitînd traficul prea dens. Eu îi priveam buimac ceafa groasă, întrebîndu-mă ce şanse aş fi avut de a apuca pistolul lui Billy înainte să apese pe trăgaci. Răspunsul, am conchis, simțindu-i apăsarea continuă în coaste, era unul singur: zero.

— Ei, hai acuma, haide, continuă Billy. Este ce deștept sînt?

Nu i-am răspuns. Cu coada ochiului, i-am zărit rînjetul de triumf devenind răzbunător.

— Am să-ți şterg eu fumurile astea de pe mutră, spuse. Javră cu sînge-albastru...

N-am replicat nimic. Mă împunse puternic cu pistolul în coaste.

— Aşteaptă numai, mărite şi nepreţuite excelenţa voastră, stai numai să vezi, naibii.

De fapt, nici nu păream să pot face altceva. Taxiul continua să gonească înainte, lăsînd în urmă centrul oraşului.

— Mai repede, Vittorio, îl grăbi Billy. Întîrziem.

Vittorio apăsă pe accelerator şi ieşirăm din oraş, ajungînd între cîmpiile înconjurătoare.

Şoseaua cotea de două ori, continuînd apoi în linie dreaptă, şi am privit cu uimire şi incredulitate ceea ce ne aştepta în capăt. Era întinderea largă a Aeroportului Malpensa. Ne apropiaserăm pe drumul lateral care ducea la rampele de încărcare, pe unde o luau uneori autovanele.

Avionul DC-4 stătea pe pistă, la nici o sută de metri distanţă,

încă aşteptînd cele patru iepe pentru a le duce în Anglia. Vittorio opri taxiul la cincizeci de metri distanţă.

— Şi acum, îmi spuse Billy, începînd din nou să se distreze, asculţi şi faci ce ţi se spune, că de nu, te găuresc. Şi-am să trag în foale, nu în inimă. Crede-mă pe cuvînt.

Nici nu mă îndoiam de cuvîntul lui.

— Ia-o pe jos, drept spre avion, urcă rampa şi intră în toaletă. Ai priceput? Eu vin la doi paşi în urma ta, tot timpul.

Eram nedumerit, dar şi foarte uşurat. Nu mă aşteptasem ca drumul să aibă un final atît de uşor. Fără o vorbă, am deschis portiera şi am ieşit. Billy trecu peste banchetă, agil, şi coborî lîngă mine, cu grimasa de triumf apărîndu-i din nou pe gura copilăroasă.

— Du-te.

În partea aceea a aerodromului nu era nimeni. La patru sute de metri mai în faţă, cîţiva oameni circulau prin jurul clădirii principale, dar distanţa de patru sute de metri pe pistă părea enorm de lungă. În spate nu aveam decît taxiul şi cîmpia. Ridicînd din umeri în sinea mea, am urmat instrucţiunile lui Billy, pornind pe tronsonul scurt de drum, spre avion şi pe rampă. Billy venea la doi paşi în urma mea, prea departe ca să-l ating, prea aproape ca să rateze ţinta.

În capătul rampei aştepta Yardman. Era foarte încruntat, deşi ochii, ca de obicei, îi rămîneau de nepătruns îndărătul ochelarilor şi bătea cu degetul în ceas.

— Era să-mi faceţi figura, spuse el, nemulţumit. Încă un sfert de oră şi dădeam de necaz.

Principala mea senzaţie continua să fie de uimire şi irealitate. Billy sparse gheaţa, vorbind peste umărul meu:

— Mda, a întîrziat ca dracu' pînă să iasă din spital. Dacă mai stătea cinci minute, ar fi trebuit să intrăm după el.

Pielea mi se încreţi într-un fior. Deci, la urma urmei, drumul dusese spre miezul problemei. în faţa mea se căsca hăul.

— Intraţi odată, ordonă Yardman. Eu merg să-i spun pilotului că fiul rătăcitor s-a întors în sfîrşit de la masă şi putem porni înapoi spre Anglia.

Trecu pe lîngă noi, coborînd rampa, grăbit.

Billy rîse afectat:

— Mişcaţi, împuţiciunea voastră. Deschide uşa şi intră-n toaletă. Aia din stînga.

Pistolul mă împunse în şira spinării.

— Fă ce-ţi zic.

Am făcut cei trei paşi pe rampă, am deschis uşa din stînga şi am intrat.

— Pune mîinile pe perete, continuă Billy. În faţa ta, ca să le văd.

M-am supus. închise uşa în spatele lui şi se rezemă de ea. Am rămas amîndoi în aşteptare, tăcuţi.

Din cînd în cînd, Billy chicotea condescendent, iar eu mă gîndeam la orbitoarea mea prostie. Yardman. Yardman transportă oameni. Simon îşi croise drum pînă la o concluzie, cîtă vreme eu nu ajunsesem decît la jumătate. Diversiunile lui Billy îmi luaseră ochii. Nu văzusem dincolo de ele, pînă la Yardman.

Şi, în loc să deduc din mesajul lui Simon şi din propriile mele amintiri că trebuia să fie implicat şi Yardman, o sărutasem pe Gabriella şi pierdusem firul. Iar peste cinci minute, ea sîngera pe trotuar...

Am închis ochii, rezemîndu-mi pentru un moment fruntea de perete. Indiferent ce-mi rezerva viitorul, nu însemna nimic pentru mine, dacă Gabriella nu scăpa cu viaţă.

După un timp, Yardman reveni. Bătu la uşă, iar Billy îi făcu loc să intre.

— Vin încoace acum, anunţă el. Nu peste mult, plecăm. Dar, înainte de a porni... ce se-aude cu fata?

— A crăpat, zise laconic Billy.

— Perfect, răspunse Yardman. O sarcină în minus pentru Vittorio.

— Dragă băiete, continuă Yardman. Mare păcat. O fată aşa de drăguță.

Pe un cu totul alt ton, îi spuse lui Billy:

— Ai tras slab. Aşteptam mai mult de la tine.

— Păi...

În replica lui Billy se simţea un început de scîncet.

— ...au luat-o la fugă.

— Trebuia să te-apropii mai mult.

— Am *fost* aproape. Destul de aproape. La zece metri, cel mult. Aşteptam într-o uşă, gata să-i ciuruiesc imediat ce treceau de mine. Şi deodată, au luat-o la picior. Totuşi, fata am nimerit-o în plin, nu? Vreau să zic, am lichidat-o, chiar dacă a mai tras puţin de timp, cum ar veni. Cît despre el, mă rog, recunosc că l-am ratat, dar aia s-a răsucit şi l-a răsturnat chiar cînd apăsam pe trăgaci.

— Dacă n-ar fi fost Vittorio cu tine... începu rece Yardman.

— Ei, a fost cu mine, nu? se apără Billy. În fond, eu i-am spus să-şi croiască drum în gloata aia din jurul lor şi să stea cu urechile ciulite. Recunosc că el l-a auzit pe poliţist zicîndu-i ăstuia ca de la spital să se ducă direct la secţie, dar mie mi-a venit ideea să telefonez la spital şi să-l scot de-acolo. Şi oricum, cînd v-am sunat a doua oară, n-aţi spus că e bine şi aşa, că vă foloseşte şi dacă ajunge aici viu, pentru că aveţi o treabă cu el?

— În regulă, îl întrerupse Yardman. Totul a ieşit perfect, dar tu tot prost ai tras.

Deschise uşa, lăsînd să se audă scurt rumoarea oamenilor care

îndepărtau rampa, şi o închise în urma lui. Posomorît, Billy lăsă să-i scape un lung şir de obscenităţi, privitoare exclusiv la partea de jos a trupului. Nu era omul care să suporte demn criticile.

— Îngenunchează, îmi ordonă el, împungîndu-mă în coloana vertebrală. Rămîi cu mîinile pe perete. Şi nu-ncerca să mă împingi ca din întîmplare, cînd decolăm. N-o să-ţi folosească naibii la nimica.

Nu m-am mişcat.

— Fă dracu' ce-ţi spun, băi, se răsti Billy, cu un şut sălbatic înapoia unuia dintre genunchii mei. Jos!

Am îngenuncheat pe podea. Billy mai spuse, cu un mîrîit de mulţumire:

— Ce conte cuminţel...

Şi mă frecă pe ceafă cu ţeava pistolului.

Avionul începu să ruleze, se opri la margine pentru verificările electrice, înaintă pînă pe pistă şi începu să ia viteză. În compartimentul fără ferestre al spălătorului era imposibil să disting momentul precis al desprinderii, dar ascensiunea imediat ulterioară mă lipi oricum de perete, întrucît stăteam cu faţa spre coadă, iar Billy îşi ţinu echilibrul rezemîndu-se cu pistolul în omoplaţii mei. Vag, am sperat ca Patrick să nu intre cu avionul într-un gol de aer.

În carlingă, la cea mai mare distanţă de mine şi, fără îndoială, furios că întîrziasem atît de mult, Patrick îşi bea probabil prima cafea şi-şi curăţa de coajă prima banană, departe de a-i trece prin minte că aveam nevoie de ajutorul lui.

Încheie curba largă a ascensiunii şi, după un timp, redresă aparatul şi reduse turaţia motoarelor. Începuserăm prima etapă spre sud, către Mediterana.

Mediterana. Prin piept îmi palpită un fior la fel de rece ca acela din momentul cînd îl descoperisem pe Yardman la capătul tuturor

firelor.

Avionul DC-4 nu era presurizat. Uşile cabinei se puteau deschide în zbor. Poate că Billy nu făcuse altceva decît să deschidă uşa şi să-l împingă pe Simon afară.

Ieşirea fără nici o urmă. O cădere de trei mii de metri, spre marea albastră ca o nestemată.

CAPITOLUL 13

Yardman reveni, apărînd de după uşă:

— E timpul.

Billy rîse răutăcios.

— Abia aşteptam.

— Sus, sus, băiete dragă, mă îndemnă Yardman. Arăţi foarte nedemn, îngenuncheat acolo. Cu faţa la perete, tot timpul.

În timp ce mă ridicam, întinse mîna, mă apucă de guler şi-mi trase sacoul înapoi şi în jos. După alte două smucituri, mi-l scoase complet.

— Regret, crede-mă, zise el. Dar mă tem că trebuie să-ţi cerem să duci mîinile la spate.

Mi-am spus că, dacă o făceam, eram ca şi mort. Nu m-am clintit. Billy se înghesui în micul spaţiu dintre mine şi lavabou, aplicîndu-mi amortizorul revolverului pe gît.

Glasul lipsit de grabă al lui Yardman pluti pînă în urechea mea.

— Trebuie neapărat să te previn, dragă băiete, că viaţa ta atîrnă de un fir de păr. Dacă Billy nu ar fi fost atît de stîngaci încît să te rateze pe stradă, acum ai fi zăcut în morga din Milano. Dacă nu faci ceea ce-ţi cerem, voi avea plăcerea să-i rectific imediat greşeala.

Am dus mîinile la spate.

— Aşa, aprobă Yardman şi începu să mi le lege cu o frînghie aspră. Iar acum, băiete dragă, continuă el, ai să ne ajuţi. Avem o trebuşoară pentru tine.

Ochii lui Billy erau mari şi strălucitori ca două faruri, iar zîmbetul său nu-mi plăcea deloc.

— Văd că nu întrebi despre ce e vorba, urmă Yardman. Îţi voi spune, deci. Îl vei convinge pe prietenul tău, pilotul, să modifice ruta.

Să modifice ruta. Trei cuvinte simple. Premoniţia mă zgudui pînă în măduva oaselor. Patrick nu era destul de puternic.

N-am spus nimic. După un moment, Yardman continuă, pe un ton de conversaţie:

— Iniţial, voiam să-l folosim pe inginer, dar întrucît am aflat că tu şi pilotul sînteţi prieteni buni, sînt sigur că va face ceea ce-i ceri.

Eu tăceam în continuare.

— Nu înţelege, mîrîi Billy.

Înţelegeam prea bine. Patrick avea să se supună. Yardman deschise uşa spălătorului.

— Întoarce-te, ordonă el.

M-am răsucit. Ochii săi se opriră imediat asupra petelor mele de sînge uscat, de pe cămaşă. Întinse un braţ lung, îmi trase poplinul alb din pantaloni şi văzu bandajul de dedesubt.

— Abia l-ai zgîriat, îi spuse el lui Billy, pe acelaşi ton critic.

— Dacă ne gîndim că fugea şi cădea în acelaşi timp, nici nu-i rău, mai ales că aveam surdină.

— Ineficient.

Yardman nici nu se gîndea să-l ierte.

— Am să compensez, spuse cu cruzime Billy.

— Da, aşa să faci.

Apoi, întoarse capul spre mine:

— Afară, băiete dragă.

L-am urmat din spălător în cabină şi m-am oprit. Totul arăta perfect normal. Cele patru iepe stăteau liniştite în două boxe instalate la mijlocul avionului, de Yardman şi Alf, probabil. Boxa din faţă şi cea din spate erau desfăcute. Peste tot zăceau obişnuiţii baloţi de paie. Zgomotul era cel firesc, iar aerul, nici mai rece nici mai cald decît de obicei. Totul, familiar. Normal. Normal ca un sicriu.

Yardman porni înainte.

— Pe-aici, mă chemă el.

Străbătu mica zonă dinspre coada avionului, păşi pe platforma scundă formată de panourile boxei din spate, o traversă şi coborî iarăşi pe podeaua cabinei, lîngă cea mai apropiată boxă cu iepe. Billy îmi înfipse revolverul în spate. L-am urmat pe Yardman.

— Foarte înţelept, dragul meu băiat, dădu din cap patronul meu. Stai cu spatele la boxă.

M-am răsucit cu faţa spre coada avionului. În scurt timp, Yardman îmi legă mîinile de bara centrală a armăturii boxei. Billy, stînd pe panourile culcate, se distra îndreptînd arma spre diverse locuri ale trupului meu. N-avea să tragă. I-am observat jocurile, dar am privit dincolo de el, către perechea de fotolii din spate. Acolo stătea un om, destins şi interesat. Cel care venise cu noi, aşa-numitul John. Nu Milano fusese destinaţia lui, mi-am spus. Yardman voia să-l debarce în altă parte.

Se ridică încet în picioare, stilul său pompos contravenind complet hainelor nepotrivite şi murdare.

— Chiar sînt necesare toate astea? întrebă, dar nu nemulţumit, ci mai mult din curiozitate. Glasul său răsuna puternic, pe fondul sonor al motoarelor.

— Da, răspunse scurt Yardman.

Am întors capul să-l privesc. Se uita la faţa mea, grav, cu oasele feţei reliefate ascuţit pe sub pielea întinsă.

— Ne cunoaştem meseria.

Billy se săturase să se dea în spectacol cu revolverul în faţa unui public ingrat. Coborî de pe platforma joasă şi începu să tîrască un balot de paie în spaţiul îngust dintre boxa montată şi cea culcată, potrivindu-l de-a lungul lor. Deasupra acestui balot mai puse unul, iar peste el altul, şi altul. O coloană de patru baloţi. Alături, tot deasupra tăbliilor, înălță încă trei, astfel folosind toţi baloţii din avion. Formau la un loc un zid solid, la un metru distanţă în stînga mea. Yardman, John şi cu mine îl priveam în tăcere.

— Perfect, spuse Yardman, cînd Billy termină; îşi consultă ceasul, apoi se uită pe fereastră. Gata?

Billy şi John răspunseră afirmativ. Eu m-am abţinut să spun că nu eram gata şi nici n-aveam să fiu vreodată.

Toţi trei porniră spre carlingă, aplecîndu-se pe sub suporturile pentru bagaje şi împiedicîndu-se de lanţurile de ancorare. Am descoperit imediat, cu un mic efort, că Yardman se pricepea la frînghii. Nici nu-mi puteam clinti mîinile. În timp ce mă opinteam zadarnic, l-am văzut deodată pe Alf privindu-mă. Se înapoiase de undeva din faţă şi stătea în dreapta mea, cu obişnuita lui expresie lipsită de inteligenţă.

— Alf, am strigat, dezleagă-mă!

Nu auzi. Stătea doar şi se uita la mine, fără mirare. Fără simţire. Apoi, se răsuci încet şi plecă. Surd de-a binelea; dar renta să fie şi orb, mi-am spus eu, înverşunat. Ce vedea, nu spunea mai departe. Nu-mi spusese nimic despre Simon.

M-am gîndit cu durere la Gabriella, cum se agăţa de viaţă la Milano. Trebuia să fie încă vie, mi-am spus. Trebuia. Complicaţii, prevăzuse medicul. Puteau apărea complicaţii. De exemplu, o

infecţie. O pneumonie. Nimic nu mai conta, dacă murea Gabriella... dar n-avea să moară... nu putea să moară.

Neliniştea pentru soarta ei era atît de adîncă, încît aproape că-mi alunga din minte gîndul că trebuia să păstrez puţină şi pentru soarta mea. Avea şanse de supravieţuire cincizeci la sută; ale mele nu erau nici măcar de unu la sută.

După zece minute interminabile, Yardman şi Billy reveniră, cu Patrick între ei. Patrick mă privi lung, cu chipul crispat şi rigid de neîncredere. Ştiam prea bine ce simţea.

Billy îl împinse înainte cu revolverul, iar Yardman îi arătă perechea de fotolii din spate. Se aşeză împreună cu Patrick, unul lîngă altul, la cinci metri distanţă de mine. Un public captiv, mi-am spus, amar. Cu locuri în rîndul întîi.

Billy îşi apropie gura de urechea mea.

— Prietenul tău, pilotul, n-are chef să schimbe drumul. Cere-i să se răzgîndească.

Nu l-am privit pe Billy, ci pe Patrick. Yardman îi vorbea fără grabă dar, pe sub zgomotul motorului, nu-i distingeam cuvintele. Ochii chihlimbarii ai lui Patrick se vedeau întunecaţi pe chipul tras şi clătina încet din cap, privindu-mă rugător.

Roagă-mă cît vrei, am spus în sinea mea, dar nu ceda. Ştiam că n-avea nici un rost. Nu era destul de dur.

— Cere-i-o, repetă Billy.

— Patrick! am strigat eu.

Mă putea auzi. Capul i se înclină, ca să asculte mai bine. Îmi era greu să-i transmit convingerea şi urgenţa, cînd trebuia să strig pentru a mă face auzit, dar mi-am dat toată silinţa.

— Te rog... Întoarce avionul la Milano.

Timp de trei secunde, nu se întîmplă nimic. Apoi, Patrick încercă să se ridice, dar Yardman îl trase înapoi, spunînd ceva ce-i

risipi începuturile de hotărîre de pe chipul deznădăjduit. „Patrick, pentru Dumnezeu, m-am rugat în gînd, ai minte. Ridică-te şi du-te.”

Ballard deşurubă amortizorul revolverului şi îl vîrî în buzunar. Îmi descheie atent cămaşa, trase gulerul în jos peste umeri, iar partea din faţă a poalelor mi-o îndesă în pantaloni, la spate. Mă simţeam aproape gol şi foarte penibil. Chipul lui Patrick deveni, dacă se putea, şi mai alb.

Apucînd strîns pansamentul rănii de glonţ, Billy mi-l smulse dintr-o singură smucitură.

— Ia uite, strigă el spre Yardman. Ăsta n-aş zice că se cheamă rateu.

Răspunsul lui Yardman se pierdu pe drum.

— Vrei să ştii ceva? îşi repezi Billy mutra rînjită în faţa mea. Îmi place jocul ăsta.

Mi-am cruţat cuvintele.

Lipi ţeava revolverului de pielea mea, cu multă grijă, proptind-o de-a lungul unei coaste, deasupra rănii. Apoi, mă împinse pînă am ajuns întors pe jumătate cu faţa spre peretele înălţat din baloţii de paie.

— Nu te mişca.

Retrase revolverul cu vreo zece centimetri, continuînd să mă atingă cu ţeava, şi apăsă pe trăgaci. De la o distanţă atît de mică, fără surdină, împuşcătura răsună ca o explozie asurzitoare.

Glonţul îmi sfîşie pielea de pe coaste şi se înfipse în zidul de paie. Flacăra la gura ţevii mă pîrli în urma proiectilului. În boxa din spatele meu, iepele speriate începură să se agite. Ar fi ieşit o diversiune utilă, mi-am spus, dacă de spaimă fătau prematur.

Patrick se ridicase în picioare, clătinîndu-se, cu gura căscată. L-am auzit strigîndu-i lui Billy ceva neinteligibil, iar Ballard îi răspunse:

— Numai tu mă poţi opri, amice.

— Patrick, am răcnit eu. Zboară spre Milano.

— Ajunge atît, replică Billy, lipindu-mi revolverul de coaste, la fel ca înainte. Nu te mişca.

Yardman nu-şi putea permite să mă omoare înainte ca Patrick să zboare unde doreau ei. Totul ţinea de a rămîne viu cît mai mult posibil, iar în situaţia existentă, orice act necugetat îmi putea fi fatal. M-am supus lui Billy, rămînînd nemişcat. Apăsă pe trăgaci.

Flacăra, detunătura, arsura, ca prima dată.

Mi-am coborît privirea spre locul vătămat, dar nu-l puteam vedea prea clar, din cauza unghiului. Acum aveam trei dîre lungi, paralele şi arzătoare. Cele două de sus începeau să sîngereze.

Patrick se aşeză greoi, ca şi cum i s-ar fi înmuiat genunchii, şi-şi acoperi ochii cu mîinile. Yardman îi vorbea, îndemnîndu-l vizibil să mă scutească de alte chinuri. Billy n-avea stare să aştepte. Poziţionă revolverul, îmi spuse să stau nemişcat şi trase.

Cu sau fără voia lui, acest glonţ trecu mai adînc, mai aproape de os.

Forţa impactului mă răsuci în loc, brutal, împingîndu-mă peste boxa cu iepe şi smucindu-mi braţele, iar cînd am încercat să-mi ţin echilibrul, picioarele mi se împleticiră. Iepele nechezau şi se zbăteau, dar păreau în general mai puţin agitate decît prima oară. Păcat.

De data asta, închisesem ochii. I-am deschis încet, pentru a-i vedea pe Patrick şi pe Yardman mult mai aproape, la doar doi-trei metri distanţă, dincolo de boxa demontată. Patrick se holba cu o groază deloc încurajatoare spre liniile drepte trasate de Billy,

Prea slab de înger, mi-am spus eu, deznădăjduit. Singura lui şansă era să-l lase pe Billy să-şi vadă de treabă şi să întoarcă avionul spre Milano. Nu plecasem de mai mult de o jumătate de oră. În altă

jumătate de oră, puteam fi înapoi. O jumătate de oră de tortură...

Am înghiţit în sec, trecîndu-mi limba peste buzele uscate.

— Dacă te duci unde vor ei, i-am spus agitat lui Patrick, au să ne omoare pe toţi.

Nu credea. Nu-i stătea în fire s-o creadă. În schimb, îl asculta pe Yardman.

— Nu fi prost, dragă băiete. Fireşte că nu te vom omorî. Vei ateriza, noi vom debarca, iar tu vei putea să decolezi din nou, liber ca pasărea cerului.

— Patrick, am repetat eu disperat, zboară la Milano.

Billy îmi puse pe coaste revolverul.

— Cît crezi că mai poţi sta nemişcat? mă întrebă, cu un interes chipurile sincer. Pe ce pariem?

Am încercat să spun: „Au împuşcat-o pe Gabriella”, dar asta aştepta şi Billy. N-am apucat să rostesc decît două cuvinte şi, în timp ce-i începeam numele, el apăsă pe trăgaci, iar restul frazei se pierdu în detunătură şi în propriul meu icnet sufocat.

Cînd am deschis din nou ochii, Yardman şi Patrick plecaseră.

Scurt timp, am nutrit slaba speranţă că Patrick avea să se întoarcă din drum, dar Billy nu făcu decît să sufle peste ţeava încinsă a revolverului, rîzînd, iar cînd avionul se înclină, o făcu spre stînga şi fără a se întoarce complet cu o sută optzeci de grade.

După ce se redresă, am studiat unghiul ascuţit al soarelui de la sfîrşitul după-amiezii, care intra în fascicule înguste, argintii-strălucitoare, prin şirul de hublouri ovale din dreapta mea.

Nici nu mă miram.

Mergeam spre est.

Billy avea buzunarul plin de gloanţe. Se aşeză pe panourile boxei desfăcute, încărcîndu-şi revolverul. Butoiaşul armei ieşea

lateral, păstrîndu-şi axa paralelă cu ţeava, iar o tijă ejectoare, împinsă înapoi spre pat, îi împinsese în palmă cartuşele trase. Tuburile goale zăceau acum grupate lîngă el, rostogolindu-se uşor. Cînd toate camerele butoiului fură din nou pline, Billy închise scurt revolverul şi îl mîngîie cu drag. Ochii i se îndreptară brusc spre mine, cu privirea lor holbată plină de răutate.

— Conte împuţit, scrîşni el.

A la lanterne, am reflectat, obosit. *And all that jazz.*

Se ridică brusc şi vorbi cu aprindere, pradă unui soi de furii interioare.

— Te conving eu.

— Să ce?

— Să-ntrebi.

— Ce să întreb?

— Ceva... orice. Te fac eu naibii să mă-ntrebi ceva.

N-am spus nimic.

— Întreabă! insistă el, sălbatic.

Priveam pe lîngă el, ca şi cum nici n-ar fi existat. Luptele, mi-am spus eu cu un mic fior, nu erau întotdeauna fizice.

— Bine, replică Billy brusc. Bine. Pînă la urmă, tot ai să-ntrebi. Poţi fi sigur dracu' c-ai să-ntrebi.

Nu mă simţeam destul de convins ca să-i răspund că eram sigur dracu' că n-aveam să întreb. Rînjetul sardonic îi reapăru pe chip, fără aceeaşi infailibilă încredere în sine, poate, dar cu nimic mai puţin periculos. Dădu scurt din cap şi porni prin pasaj spre carlingă, unde speram să şi rămînă.

Am privit cum se micşorau razele de soare, încercînd să mă concentrez asupra calculării traseului, mai mult ca să-mi ocup mintea cu ceva decît din speranţa de a folosi informaţiile pentru un zbor înapoi. Gloanţele mă duruseră destul de tare, cînd le trăsese

Billy, dar rănile, ca orice arsuri, se înfierbîntaseră şi mai mult după aceea.

Forţa generată într-o ţeavă de revolver, dacă îmi aminteam bine, se situa în jurul valorii de cinci tone. Proiectilul ieşea din revolver cu o viteză de aproximativ două sute de metri pe secundă şi, dacă nu întîlnea nici un obstacol, zbura pînă pe la cinci sute de metri.

Explozia care propulsa glonţul rotindu-se în jurul axei expulza şi flăcări, fum, gaze fierbinţi şi particule de pulbere aprinsă, iar de aproape toate acestea provocau răni foarte urîte. Cunoaşterea acestor fapte fermecătoare nu mă consola cu nimic. Toată zona arsă nu făcea decît să mă usture şi să mă frigă în continuare, ca şi cum cineva ar fi aplicat pe ea un fier de călcat, uitînd să-l scoată din priză.

După ce Billy plecă, trecu cam o oră pînă să văd din nou pe cineva, iar acesta fu Alf. Îşi tîrşîi picioarele la vedere, de după colţul boxei de care eram legat, şi se opri privindu-mă, cu unul dintre paharele de unică folosinţă în mînă. Chipul său bătrîn şi ridat era, ca de obicei, lipsit de orice expresie.

— Alf, am strigat eu din nou. Dezleagă-mă.

Nu aveam unde să fug. Voiam doar să mă aşez. Dar Alf nu auzea, sau nu voia să audă. Îmi privi nepăsător coastele, privelişte care, din cîte mi-am dat seama, nu-i provocă nici o reacţie. Dar pe undeva trebuie să fi tresărit o urmă de omenie, căci făcu un pas lent înainte şi, atent să nu mă atingă, ridică paharul. Avea pe el cuvîntul, „Alf”, scris cu roşu de Mike, dimineaţă, în acea lume a normalităţii, siguranţei şi raţiunii, îndepărtată, pierdută.

— Vrei? mă întrebă.

Am dat din cap, parţial speriat să nu toarne cafeaua pe jos, cum ar fi făcut Billy, dar el îmi ridică paharul la gură şi mă lăsă s-o beau pe toată. Ness călîu, greţos de dulce. Cea mai bună băutură din

viaţa mea.

— Mulţumesc.

Dădu din cap, afişă atîta cît putea el dintr-un zîmbet şi se îndepărtă cu aceiaşi paşi tîrşiţi. Nu-mi era aliat. Mai degrabă, necombatant.

Mai trecu un timp. Nu puteam să-mi văd ceasul, nici să mă încred în propria mea judecată, dar bănuiam că se apropiau două ore de cînd ne abătuserăm din drum. Îmi pierdusem complet simţul direcţiei. Soarele apusese şi zburam prin penumbra crepusculului.

În cabină, aerul se răcea. Aş fi preferat să am cămaşa pusă normal pe mine, ca să nu mai pomenesc de un pulover, dar iepele din spatele meu răspîndeau destulă căldură ca să nu dîrdîi. O încărcătură completă de opt cai în acel avion înghesuit ar fi încălzit ca vara, chiar şi cînd afară era ger, astfel încît rareori aveam nevoie de calorifere. Ar fi fost mult prea mult să sper că, în situaţia dată, lui Patrick îi venea ideea să le pună în funcţiune.

Două ore de zbor. Socoteam că ne întorseserăm în apropiere de Albenga, ceea ce însemna că de-atunci, dacă zburam în continuare spre est, iar vîntul sufla la fel ca dimineaţă, putuserăm traversa Italia pe undeva pe la nord de Florenţa. În faţă se întindea Adriatica, dincolo de ea, Iugoslavia, iar mai încolo, România.

Puţin conta unde ne duceam, sfîrşitul avea să fie oricum acelaşi.

M-am foit fără vlagă, încercînd să-mi găsesc o poziţie mai uşoară, întrebîndu-mă pentru a mia oară dacă, la Milano, Gabriella învingea suferinţa.

Poliţiştii de-acolo, am presupus, smulgîndu-mi gîndurile de la ea, erau furioşi că nu venisem. Paşaportul meu rămăsese la ei.

Puteau măcar să declanşeze o investigaţie cinstită, dacă nu mă întorceam după el, iar Gabriella ştia destule ca să le explice în ce mă încurcasem involuntar. Dacă trăia. Dacă trăia... Avionul se apleca

acut, într-o curbă strînsă spre stînga. M-am înclinat în partea opusă, încercînd să calculez unghiul. O întoarcere de nouăzeci de grade, mi-am spus. Nu; mai mult.

Nu prea părea să aibă sens. Dar dacă – dacă – ajunseserăm deasupra Adriaticii, era posibil ca acum să urcăm pe direcţia nord-vest, înapoi spre Veneţia... şi Trieste. Am recunoscut sumbru în sinea mea că nu era decît o simplă deducţie; mă rătăcisem, şi nu într-un singur sens. Peste zece minute, sonoritatea motoarelor se schimbă, iar zgomotul scăzu ca volum. Intram în coborîre.

Moralul începu să-mi scadă, odată cu altitudinea. Nu mai rămăsese mult timp. Se apropia noaptea şi o coborîre lentă – materialele proprii morţii.

Am văzut două şiruri de lumini asemănătoare cu farurile maşinilor, marcînd fiecare capăt al unei piste. Avionul descrise un cerc, atît de aplecat într-o parte încît le-am putut zări prin hubloul înclinat, după care se redresă pentru aterizare şi reduse viteza. Imediat, se zgudui scurt pe o suprafaţă accidentată. Iarbă, nu asfalt. Aeronava mai rulă puţin şi se opri. Unul cîte unul, cele patru motoare amuțiră. În avion se lăsă liniştea şi întunericul, însoțite, timp de trei minute lungi şi înşelătoare, de pace.

Lămpile din cabină se aprinseră, strălucitoare, în plafon. Iepele din spatele mele începură să lovească boxa cu copitele. Mai încolo, celelalte două nechezau nervoase. Din cambuză se auzeau zăngăneli şi zgomote de oameni venind prin avion, împiedicîndu-se de lanţuri.

Patrick apăru primul, urmat de Billy. Acesta aplicase din nou surdina pe revolver. Pilotul trecu peste panourile boxei, pînă în mica zonă din faţa celor două uşi ale toaletelor. Se mişca țeapăn, ca şi cum n-ar fi simțit podeaua sub picioare, asemenea unui somnambul.

Billy se oprise lîngă mine, în dreapta.

— Întoarce-te, pilotule, spuse el.

Patrick se răsuci, mai întîi cu trupul, apoi mutîndu-şi şi picioarele. Dacă înainte chipul său fusese alb, acum era plumburiu. Avea ochii holbaţi şi sticloşi de şoc, iar gura sa binevoitoare tremura.

Mă fixă cu o intensitate înfiorătoare.

— L-a... împuşcat... spuse el. Pe Bob... şi Mike. Pe Bob şi Mike, repetă, cu glasul frîngîndu-i-se de groază.

Billy rîse încetişor.

— Ai spus... c-au să ne omoare pe toţi...

Îl zgudui un tremur.

— N-am... crezut.

Ochii îi coborîră spre coastele mele.

— N-am putut... Au zis că o ţineau tot aşa...

— Unde sîntem? l-am întrebat, repezit.

Se dezmetici fulgerător, ca şi cum i-aş fi dat un şut în creier.

— În Italia, începu el, maşinal. La sud-vest de...

Billy ridică revolverul spre capul lui.

— Nu! am răcnit ca turbat, cu oroare. Nu!

Tresări uşor, dar nu se opri. Pistolul tuşi prin amortizor, iar glonţul îşi lovi ţinta. Patrick ridică ambele mîini pînă la jumătatea distanţei spre cap, înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Se răsuci pe picioarele înmuiate şi căzu cu faţa în jos, trupul său prelung rămînînd nemişcat şi tăcut, cu părul arămiu lîngă uşa spălătorului. Tălpile i se întorseseră în sus, mute, şi am văzut că avea nevoie de pingele la un pantof.

CAPITOLUL 14

Yardman şi John se strecurară pe lîngă Billy şi boxa demontată, oprindu-se în zona din spate, cu privirile spre trupul lui Patrick.

— De ce-ai făcut-o aici, în spate? întrebă John.

Billy nu răspunse. Stătea cu privirea aţintită asupra mea.

Yardman spuse blajin:

— Billy, domnul Rous-Wheeler vrea să ştie de ce l-ai adus pe pilot pînă aici, ca să-l împuşti?

Billy răspunse privindu-mă, cu un zîmbet:

— Am vrut să vezi.

— Dumnezeule, murmură încet John – Rous-Wheeler – şi, întorcînd capul spre el, l-am văzut privindu-mi coastele.

— Binişor ţintit, spuse binevoitor Billy urmărindu-i direcţia ochilor şi luîndu-i tonul ca pe un compliment. Nu are grăsime pe el, iar pielea de peste coaste e subţire. Vezi cum i-am tras fiecare glonţ de-a lungul osului? E perfect, nici mai mult nici mai puţin. Meserie, aş zice eu. Despre liniile astea vorbesc, continuă, dornic să se facă înţeles, nu despre roşeaţa şi negreala din jurul lor. Acolo nu e decît sînge uscat şi pulbere arsă.

Rous-Wheeler, ca să nu-l dezamăgească, arăta de parcă-i venise rău.

— Bine, Billy, spuse calm Yardman. Lichidează-l.

Billy ridică revolverul. Acceptasem de mult inevitabilitatea acestui moment şi nu simţeam nici o emoţie, numai regret.

— Nu-i e frică, observă Billy, dezamăgit.

— Şi ce dacă? întrebă Yardman.

— Vreau să-i fie frică.

Yardman ridică din umeri:

— Nu văd ce importanţă ar avea.

Pentru Billy, era un lucru de cea mai mare importanţă.

— Lasă-mă să mă distrez puţin cu el, mm? Mai avem de aşteptat cîteva ore.

— Bine, Billy, oftă Yardman, dacă aşa vrei. Dar mai întîi fă-ţi toate celelalte treburi. Înainte de toate, trage toate perdelele la ferestre, n-avem nevoie să ne facem reclamă. Pe urmă, du-te şi spune-i lui Giuseppe să stingă luminile alea de aterizare, idiotul le-a lăsat aprinse. Ne aşteaptă cu scări şi vopsea. Tu, el şi Alf puteţi începe imediat să acoperiţi numele liniei aeriene şi seria de înregistrare a avionului.

— Mda, O.K., răspunse Billy. Şi-n timpul ăsta, am să mă gîndesc eu la ceva.

Îşi apropie chipul de al meu, batjocoritor:

— Ceva special pentru împuţiciunea voastră.

Vîrî arma în toc şi amortizorul în buzunar şi trase toate perdelele în partea din spate a avionului, înainte de a porni spre carlingă să se ocupe de celelalte.

Rous-Wheeler trecu peste trupul lui Patrick, se aşeză într-un fotoliu şi-şi aprinse o ţigară. Mîinile îi tremurau.

— De ce-l laşi? îl întrebă el pe Yardman. De ce-l laşi să facă tot ce vrea?

— E un om nepreţuit, oftă Yardman. Un ucigaş înnăscut. Nu se găsesc pe toate drumurile, să ştii. Combinaţia asta de cruzime şi veselie e de neînvins. Îl las să-şi facă de cap, ca un soi de răsplată, pentru că e gata să omoare pe oricine îi spun eu. N-aş fi în stare de ceea ce face el. Omoară oamenii ca şi cum ar călca în picioare nişte gîndaci.

— E atît de tînăr, protestă Rous-Wheeler.

— Numai cînd sînt tineri sînt buni. Billy are nouăsprezece ani. Peste şapte, opt, n-aş mai avea aceeaşi încredere în el ca acum. Şi există riscul ca orice ucigaş să devină dificil, după treizeci de ani.

— Mie îmi dă impresia...

Rous-Wheeler îşi drese glasul, încercînd să vorbească la fel de nepăsător ca Yardman.

— Îmi dă impresia că e un tigru ţinut în lesă.

Puse picior peste picior, atingînd cu pantoful trupul lui Patrick.

— Nu-l putem acoperi? întrebă, cu o expresie de dezgust.

Yardman dădu din cap într-o doară şi porni prin avion. Reveni cu o pătură gri din cala cu bagaje, o desfăcu şi o întinse, acoperindu-l complet pe Patrick. Eu petrecusem scurtul răgaz privindu-l pe Rous-Wheeler cum refuza să-mi întîlnească ochii şi întrebîndu-mă cine era şi de ce fusese călătoria lui atît de importantă încît să merite vieţile a trei aviatori complet nevinovaţi.

Era un om comun, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu începuturi de pungi sub ochi şi gură crispată pretenţios.

Neobişnuit cu violenţa din jurul lui, încerca să se spele pe mîini de ea. Un om care-şi plătea taxa cu moarte şi suferinţe.

După ce îl acoperi pe Patrick, Yardman se urcă pe marginea boxei demontate. Lămpile din plafon făceau să-i strălucească creştetul chel al capului, iar ramele negre ale ochelarilor îi aruncau dungi groase de umbră peste ochi şi obraji.

— Regret nespus, băiete dragă, crede-mă, sincer regret toate astea, spuse el, privind rezultatele exerciţiilor lui Billy de tras la ţintă; la fel ca Rous-Wheeler, îşi scoase o ţigară şi o aprinse. Ce porcărie urîtă a făcut.

Dar adîncă numai pînă sub piele, dacă stăteai să te gîndeşti. Am stat să mă gîndesc. Nu mi-a prea folosit.

— Înţelegi ce vrea Billy? mă întrebă Yardman, stingîndu-şi chibritul.

Am dat din cap.

Yardman oftă:

— Atunci, n-ai putea... ăă... să-l mulţumeşti, dragul meu băiat? Dacă n-o faci, îţi îngreunezi atît de mult soarta.

Mi-am amintit cum mă lăudasem prosteşte faţă de Billy, în ziua cînd îl cunoscusem, că puteam fi cît de dur era necesar. Acum, cînd păream nevoit s-o dovedesc, aveam mari îndoieli.

Văzînd că nu-i răspundeam, Yardman clătină din cap cu tristeţe.

— Băiat nesocotit ce eşti, ce importanţă o să mai aibă, după ce mori?

— Înfrîngere...

Mi-am dres glasul şi am încercat din nou.

— Înfrîngere la toate nivelurile.

Se încruntă:

— Ce vrei să spui?

— Comuniştii sînt lacomi.

— Lacomi, repetă el. Aiurezi, băiete dragă.

— Le place să... strivească... oamenii, înainte de a-i ucide. Iar asta se cheamă... lăcomie.

— Prostii, replică Rous-Wheeler, cu un glas aristocratic.

— Trebuie să fi citit în ziare articolele despre procesele din Rusia, am continuat eu, arcuind o sprînceană. Toate acele „confesiuni”.

— Ruşii, spuse el băţos, sînt un popor simplu şi mare, cu inima plină de căldură.

— A, sigur, am confirmat eu. Iar unii sînt ca Billy.

— Billy e englez.

— Şi dumneata la fel. Şi unde te duci?

Strînse din buze şi nu răspunse.

— Sper, am adăugat eu, privind pătura cu care era acoperit Patrick, că agenţii dumitale de voiaj ţi-au confirmat credinţa în măreţia, căldura sufletească şi simplitatea emisferei căreia îţi propui

să i te alături.

— Dragă băiete, mă întrerupse senin Yardman, cîtă elocvenţă!

— Cînd vorbeşti, am explicat eu, îţi alungi din cap... unele gînduri.

Prin sînge părea să-mi circule un soi de nepăsare şi îmi simţeam mintea limpede şi lucidă. Faptul de a putea vorbi măcar cu aceştia doi devenise dintr-o dată mult mai atrăgător decît să-l aştept pe Billy, singur.

— Scopul scuză mijloacele, declară pompos Rous-Wheeler, ca şi cum ar mai fi auzit undeva citatul.

— Rahat, am replicat eu, fără menajamente. Te crezi prea sus-pus.

— Sînt... începu el furios, apoi se întrerupse.

— Continuă. Ce eşti? Simte-te liber să-mi spui. Moriturus, şi-aşa mai departe.

Îl tulburam, ceea ce-mi plăcea enorm. Răspunse, scorţos:

— Sînt slujbaş civil.

— Ai fost, i-am atras eu atenţia.

— Ăă, da.

— În care minister?

— Al Tezaurului, spuse Rous-Wheeler, cu înfumurarea celor acceptaţi în cele mai exclusiviste cercuri.

Ministerul Tezaurului. Asta era bună.

— Ce rang? am întrebat.

— Director.

În glas i se simţea rîca. Nu avansase în funcţie.

— Şi de ce trădezi?

Sinceritatea i se risipi.

— Nu te priveşte.

— Ba mă cam priveşte, i-am întors-o eu, pe un ton de scuză

batjocoritoare, de vreme ce schimbarea dumitale de fidelitate pare să aibă un efect decisiv asupra viitorului meu.

Făcu o mutră încăpăţînată şi rămase tăcut.

— Cred, am continuat eu, cu uşoară ironie, că te duci într-un loc unde crezi că talentele dumitale îţi vor fi apreciate.

O secundă, păru aproape la fel de duşmănos ca Billy. Un om meschin, mi-am spus, plin de calităţi imaginare, care evita să recunoască faptul că nu era atît de strălucit pe cît se crezuse. Nimic din toate astea nu reducea cîtuşi de puţin valoarea informaţiilor pe care le ducea în cap.

— Şi dumneata? m-am întors eu spre Yardman. De ce o faci?

Mă privi grav, cu pielea pergamentoasă întinsă în jurul gurii închise.

— Din motive ideologice? i-am sugerat.

Îşi scutură scrumul ţigării, făcu o mişcare repezită cu buza şi spuse scurt:

— Pentru bani.

— Nu te interesează marca mărfii, atîta vreme cît se plăteşte transportul?

— Corect, spuse el.

— Un mercenar. Măcelar organizat. Devotat întotdeauna cui plăteşte mai mult?

— Aşa este, înclină Yardman din cap.

Nu mi se mai părea atît de ciudat, mi-am spus eu indiferent, că nu reuşisem niciodată să-l înţeleg.

— Dar crede-mă, băiete dragă, continuă el, cu sinceritate, că niciodată n-am intenţionat să-ţi fac cel mai mic rău. Nu ţie.

— Mulţumesc, am replicat eu, sec.

— Cînd mi-ai cerut o slujbă, am fost cît pe ce să te refuz... dar n-am crezut că aveai să rămîi prea mult, iar numele tău îi conferea

agenţiei mele o anume respectabilitate necesară, aşa că am acceptat, oftă el. Trebuie să recunosc că m-ai surprins. Erai foarte bun pe meserie, dacă asta te mîngîie cu ceva. Foarte bun. Ar fi trebuit să opresc totul la moartea tatălui tău, cînd am avut ocazia, înainte să fi dat peste ceva ce nu trebuia... am fost un egoist. Un egoist.

— Simon Searle a dat peste ce nu trebuia, i-am amintit. Nu eu.

— Mă tem că da, răspunse, nepăsător. Mare păcat. Şi el era un om preţios. Excelent de precis. Foarte greu de înlocuit.

— Eşti bun să-mi tragi la loc cămaşa? Mi-este frig.

Fără o vorbă, se ridică, îmi scoase din pantaloni cămaşa făcută ghem şi-mi acoperi cu ea umerii. Pepţii cămăşii se alăturară în faţă, uşoara atingere a materialului pe arsuri compensînd cu prisosinţă cantitatea de căldură cîştigată.

Yardman se aşeză la loc şi-şi aprinse încă o ţigară de la chiştocul celei dintîi, fără a-i oferi şi lui Rous-Wheeler una.

— N-am avut de gînd să te aduc şi în etapa asta a călătoriei, continuă el. Crede-mă, dragă băiete, cînd am pornit de la Gatwick, intenţionam să organizez o mică diversiune la Milano, care să te întîrzie şi să nu te îmbarci pentru călătoria înapoi.

— Dumneata numeşti îm... împuşcarea prietenei mele o mică diversiune, am comentat eu, sumbru.

Făcu o mutră deznădăjduită:

— Fireşte că nu. Fireşte că nu. Nu ştiam că aveai o prietenă, pînă nu mi-ai prezentat-o. Dar, apoi, m-am gîndit că ar fi fost o idee excelentă să-ţi spun să rămîi cu ea o zi, două, că ne putem descurca uşor fără tine, la întoarcere. El, arătă Yardman cu capul spre trupul acoperit al lui Patrick, mi-a spus că erai... nebun după ea. Din păcate pentru voi, mi-a mai spus şi cu cîtă asiduitate îl căutaserăţi pe Searle. Mi-a spus totul despre sticluţa aceea cu medicamente. Ei bine, dragă băiete, acesta era un risc pe care nu puteam să ni-l

asumăm.

— Un risc, am repetat eu, cu înverşunare.

— A, da, dragul meu băiat, fireşte. În ocupaţia asta, nu ne putem asuma riscuri. Întotdeauna acţionez în condiţii de risc. Aşteptarea anumitor cunoştinţe poate fi fatală. Iar în cazul de faţă, am avut perfectă dreptate, nu-i aşa? Chiar tu mi-ai spus că mergeaţi la masă, aşa că l-am instruit pe Billy să vă găsească şi să vă urmărească, pentru a se asigura că nu era decît o plimbare romantică, fără nimic important. Dar voi v-aţi repezit afară din restaurant, pornind cu toată viteza spre nu ştiu ce brutărie mică şi obscură. Billy v-a urmărit cu taxiul lui Vittorio și mi-a telefonat din apropiere.

Îşi desfăcu mîinile.

— L-am spus să vă ucidă pe amîndoi şi să vă percheziţioneze, sub pretextul că vă ajuta, de cum ieşeaţi.

— Fără a aştepta să afli dacă în sticlă mai era şi altceva pe lîngă pastile?

— Un risc, dădu el din cap. Ţi-am mai spus. Nu ne putem permite. Iar asta îmi aminteşte: unde e mesajul lui Searle?

— N-a fost nici un mesaj, am răspuns eu, obosit.

— Ba fireşte că a fost, băiete dragă, mă dojeni el. Te-ai arătat atît de puţin surprins, ai pus aşa de puţine întrebări. M-am lămurit imediat că ştiai mult prea multe, cînd Billy te-a adus înapoi la avion. Am experienţă cu situaţiile de acest gen, înţelegi.

Am ridicat dintr-un umăr.

— În portofel, am spus.

Trase din ţigară, aruncîndu-mi o privire aprobatoare, trecu peste Patrick şi aduse sacoul meu din spălător. Scoase toate hîrtiile din portofel şi le întinse lîngă el, pe tăblia boxei. Cînd ridică bancnota de o sută de dinari şi o despături, din ea căzură paiele şi hîrtia de scris.

Atinse banii cu degetul:

— Curată neglijenţă, din partea lui Billy. N-a ascuns bine bidoanele.

— Deci, erau mulţi bani în avion?

— Roţile trebuie să fie unse, explică rezonabil Yardman, iar pe iugoslavi nu foloseşte la nimic să-i plăteşti în lire sterline. Toţi agenţii insistă să fie plătiţi în monedă pe care s-o poată cheltui fără să trezească suspiciuni. Inclusiv eu.

L-am privit întorcînd pe o parte şi pe alta fîşia de hîrtie, încruntat. Văzu găurile de ace din capăt şi le ridică spre lumină. După cîteva secunde, coborî hîrtia, privind de la mine la Rous-Wheeler.

— Oameni, spuse el, fără nici o intonaţie. Iar cînd ai citit asta, băiete dragă, ai înţeles multe.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

„Gabriella,” m-am rugat eu înnebunit, „pentru numele lui Dumnezeu, nu muri! Trăieşte şi vorbeşte!” Am închis ochii, gîndindu-mă la ea, aşa cum o văzusem la masă. Veselă, fermecătoare şi plină de viaţă. Gabriella, marea mea iubire...

— Dragă băiete, spuse Yardman, cu glasul său sec şi nepăsător, te simţi bine?

Am deschis ochii, alungînd-o pe Gabriella din calea înspăimîntătoarei lui intuiţii.

— Nu, am răspuns, cu sinceritate.

Yardman rîse efectiv:

— Îmi placi, dragul meu băiat. Zău că-mi placi. Îmi vei lipsi foarte mult, la agenţie.

— Îţi voi lipsi...

L-am privit lung.

— Te mai întorci?

— Fireşte, păru el surprins, după care îşi afişă zîmbetul osos. De unde să ştii tu, uitasem. Da, fireşte că ne întoarcem. Sistemul meu de transporturi... este... ăă... foarte căutat şi foarte apreciat. Da. Nu pleacă mai departe decît avionul şi domnul Rous-Wheeler.

— Şi caii?

— Şi caii, dădu el din cap. Iepele astea poartă linii genealogice de soi ales. Ne-am aşteptat să fie duse la abator, dar am auzit că vor fi acceptate vii, datorită mînjilor. Nu, dragul meu băiat, Billy şi cu mine vom merge cu maşina, jumătate din drum cu Giuseppe, cealaltă jumătate cu Vittorio.

— Înapoi la Milano?

— Întocmai. Iar mîine dimineaţă, vom afla tragica veste că avionul pe care azi după-amiază l-am pierdut cu o întîrziere de cîteva minute a dispărut şi trebuie să fie presupus pierdut în Mediterana, cu toţi cei de la bord, inclusiv tu, dragă băiete.

— Va exista o urmă radar... am început eu.

— Dragul meu băiat, sîntem profesionişti.

— Aţi uns roţile? am întrebat, ironic.

— Sprinten la minte, dădu el din cap. Mare păcat că nu te pot ispiti să treci de partea noastră.

— De ce nu poţi? întrebă brutal Rous-Wheeler.

Yardman îi răspunse cu o răbdare puţin cam exagerată:

— Ce să-i ofer?

— Viaţa, răspunse Rous-Wheeler, cu un aer de triumf.

Yardman nici nu se osteni să-i explice de ce aşa ceva n-ar fi mers. Tezaurul, mi-am spus eu sec, nu pierduse de fapt prea mult.

Deodată, din capătul opus al avionului se auzi glasul lui Billy.

— Domnule Yardman, strigă el. Nu puteţi veni să ne daţi o mînă de ajutor, cu domnul Rous-sculă-Wheeler? Rabla asta de avion e-acoperit naibii cu cuvinte şi cifre. Trebuie să vopsim tot împuţitul

de fuzelaj, şi aripile.

Yardman se ridică:

— Bine, venim.

Rous-Wheeler n-avea chef să vopsească.

— Nu consider... începu el, plin de importanţă.

— Nici eu nu consider că trebuie să întîrzii, i-o reteză scurt Yardman.

Se dădu la o parte, pentru a-l lăsa pe Rous-Wheeler, dezumflat, să treacă, şi amîndoi porniră pe lîngă cele două boxe, prin cambuză şi pe scara telescopică de la uşa din faţă.

Disperarea poate muta munţii. Nici un moment nu sperasem să rămîn cîteva minute singur, pentru a o pune la încercare, dar mă gîndisem la un mod de a mă dezlega de boxă, dacă mă ţineau puterile. Lui Yardman îi fusese greu să strîngă frînghia printre bara metalică şi panoul de lemn, cînd mă legase acolo: fusese nevoit s-o împingă cu lama briceagului. Nici n-ar fi încăput, bănuiam, dacă panoul sau bara nu erau puţin îndoite. Majoritatea barelor stăteau lipite de boxe, fără a lăsa nici un spaţiu.

Mă aflam la mai puţin de doi paşi de colţul boxei; iar pe colţ, bara era prinsă cu un clenci.

După ce am parcurs vreo cincisprezece centimetri, cu încheieturile mîinilor umplîndu-mi-se de aşchii, mi-am spus că în veci n-aveam să reuşesc.

Cu cît înaintam mai mult, cu atît bara şi placa păreau să se apropie, fiindu-mi tot mai greu să smucesc frînghia printre ele, pînă cînd, în cele din urmă, îmi fu imposibil.

Am clătinat din cap, cu frustrare amarnică. Apoi, m-am gîndit să mă ajut şi cu picioarele şi, îndoindu-mi genunchiul, mi-am proptit talpa pe boxă în spatele meu, cît puteam de sus, pentru a împinge.

Apăsînd cu piciorul înapoi, trăgînd înainte bara cu braţele şi în

acelaşi timp smucindu-mi încheieturile mîinilor lateral, am înaintat cu aproape trei centimetri. Mergea. Am continuat astfel, cu înverşunare, ajungînd în sfîrşit la ultimii şapte-opt centimetri. De acolo, răsucindu-mă, puteam ajunge la clenci cu degetele.

Încet, chinuitor de încet, am împins de jos în sus cuiul clenciului, mi-am mutat priza slabă spre capătul rotunjit, l-am împins milimetru cu milimetru prin palmă şi, cu un enorm sentiment de triumf, l-am simţit ieşind. Benzile metalice se despărţiră în colţ şi, cu cea mai mică smucitură, am reuşit să scot frînghia prin deschizătură.

O nimica toată, mi-am spus, cu un început de zîmbet. Nu-mi mai rămînea decît să-mi eliberez mîinile.

Yardman îmi lăsase sacoul pe panoul boxei demontate, iar în buzunar aveam un briceag mic şi ascuţit. M-am aşezat pe marginea joasă a platformei, încercînd să-mi imaginez că n-o făceam fiindcă mi se înmuiaseră genunchii, ci numai pentru că era cel mai rapid mod de a ajunge la sacou.

Cuţitul era la locul lui, subţire şi familiar. Am scos lama, am apucat-o strîns şi am început să tai pe nevăzute un oarecare punct dintre încheieturile mîinilor. Din fericire, frecarea dintre funie şi bară rosese fibrele şi, înainte de a fi început s-o sper, le-am simţit întinzîndu-se şi cedînd, iar peste încă două secunde aveam mîinile libere.

Cu umerii ţepeni, le-am adus în faţă. Yardman nu avea cruzimi personale, aşa că nu mă legase atît de strîns încît să-mi oprească circulaţia sîngelui. Mi-am flexat degetele şi am simţit că funcţionau perfect.

Culegîndu-mi portofelul şi sacoul de jos, am pornit înainte, aplecat pe sub suporturile de bagaje şi peste lanţurile pentru ancorare, păşind cu grijă pentru a nu face vreun zgomot care i-ar fi

adus imediat pe cei cinci maeştri ai decoraţiunilor exterioare. Am ajuns cu bine la cambuză şi, un moment, m-am oprit locului. Trupul lui Mike, inginerul, zăcea căzut grămadă lîngă peretele din stînga. Smulgîndu-mi ochii şi mintea de la el, am pornit încet spre ieşire.

În dreapta, am ajuns mai întîi la compartimentul de bagaje, dincolo de care se afla uşa. Văzîndu-mi înăuntru geanta de voiaj, mi-am amintit că aveam în ea puloverul negru.

Era mai potrivit decît sacoul, mi-am spus. Avea guler înalt, mă mişcăm mai uşor cu el şi nu-mi apăsa atît de greu pielea rănită. În cîteva secunde, l-am luat pe mine şi mi-am mutat portofelul în buzunarul de la pantaloni.

Cinci oameni în jurul avionului, am calculat. Uşa era întredeschisă dar, cînd o deschideam complet, lumina din interior avea să se reverse afară şi, pînă să ajung pe trepte, mă puteau vedea clar.

Doar dacă nu cumva, prin cine ştie ce miracol, erau în partea cealaltă, vopsind coada avionului. Ei bine, mi-am spus eu rece, nu era decît ghinionul meu dacă se întîmpla ca omul cel mai apropiat să fie Billy, cu revolverul lui.

Nu era Billy, ci cel pe care nu-l cunoşteam, Giuseppe. Stătea pe aripa din dreapta, la baza acesteia, acoperind cu vopsea numele de pe fuzelaj al liniei aeriene, şi mă văzu imediat ce am deschis uşa, nu departe de el. Am închis-o în urma mea şi am pornit în jos pe scară, auzindu-l cum le striga celorlalţi, să-i prevină. Şi ei aveau de coborît de pe scări, mi-am spus. Mai puteam încă să scap.

Giuseppe era un om aspru, comunist militant cu experienţă. Mai era de asemenea tînăr şi extrem de agil. Fără a încerca să ajungă la scară, o luă la fugă pe aripă, spre vîrf, sări peste margine şi căzu de la trei metri înălţime, pe pămînt. Văzîndu-i silueta conturată pe aripă, cu stelele în spate, am cotit la stînga imediat ce am ajuns jos şi

m-am repezit înainte, mai mult sau mai puţin paralel cu avionul.

Ochii mei nu erau obişnuiţi cu întunericul, ca ai lor. Nu vedeam încotro mă îndreptam. L-am auzit pe Giuseppe strigînd ceva în italiană şi pe Yardman răspunzîndu-i. Billy trase la nimereală, glonţul trecînd la un kilometru distanţă de mine.

Am alergat mai departe, ţinîndu-mi braţele ridicate, ca să mă apăr, cu speranţa că n-aveam să mă ciocnesc de ceva prea tare. Nu trebuia decît s-o ţin tot înainte, mi-am spus. În întuneric, îmi era dificil să văd şi fugeam fără zgomot pe iarba cîmpiei.

Dacă ajungeam destul de departe de avion, n-aveau să mă mai poată găsi, nici chiar toţi cinci, dintre care Alf era oricum încet ca un melc. Să alerg încontinuu şi să mă pierd. După aceea, aveam la dispoziţie toată noaptea ca să găsesc un colţ de civilizaţie şi pe cineva care ştia engleza.

Cîmpia părea nemărginită. Nesfîrşită. Iar goana era dureroasă. Ce naiba conta asta, mi-am spus eu indiferent, cu Billy pe urmele mele? De asemenea, trebuia să evit orice zgomot, ca să nu mă audă, iar respiraţia mi se îngreuna cu fiecare dilatare a pieptului, care-mi forţa coastele.

În cele din urmă, m-am oprit, am căzut în genunchi şi am încercat să inspir cu gîfîieli tăcute. În spatele meu nu se auzea decît o briză uşoară, în faţă vedeam numai bezna.

După cîteva momente, m-am ridicat din nou şi am pornit înainte, dar mai încet. Numai în coşmaruri se întîmplă ca o cîmpie să se întindă la nesfîrşit. Chiar şi un aerodrom. Chiar în secunda cînd mi-am spus prima oară că scăpasem, se aprinseră nişte lumini albe orbitoare, prinzîndu-mă drept între fasciculele lor.

Un şir de patru, departe în faţă, altele două în spate, mai aproape, iar eu, o siluetă neagră, în calea razelor. Revelaţia greţoasă, distrugătoare, mă doborî. Încercasem să scap fugind în lungul

pistei. Aproape fără să mă opresc din goană, am cotit brusc spre stînga şi m-am repezit într-un sprint; dar, de fapt, Giuseppe nu rămăsese foarte departe în urma mea.

Nu l-am văzut şi nu l-am auzit pînă în ultimul moment, cînd a apărut aproape tăindu-mi calea. Am încercat să-l evit, dar el reuşi să întindă piciorul, punîndu-mi piedică.

Deşi n-am căzut prea dureros, era suficient. Giuseppe îşi plasă picioarele de o parte şi de alta a capului meu, cu mişcări precise, şi-mi strînse urechile între ele. Iarba îmi intra în ochi, nas şi gură, iar în menghina gleznelor lui îmi era imposibil să mă mişc.

Billy se apropie cu strigăte euforice, în care se amestecau uşurarea şi triumful.

— Ce-ai găsit acolo, prietene? Un împuţit de aristocrat, da? Muşcă ţărîna, nu, ce chestie tare!

Cu o fracţiune de secundă înainte, i-am ghicit intenţia, iar piciorul lui mă lovi în cot, nu în coaste.

Yardman sosi şi el, în pas alergător.

— Încetează, spuse el. Lasă-l să se ridice.

Giuseppe se retrase de deasupra capului meu şi, cînd mi-am rezemat mîinile lîngă umeri ca să mă ridic, Billy îmi dădu şutul pe care prima oară îl evitasem. M-am rostogolit parţial, încercînd să nu-mi pese. Razele balizelor îmi pătrundeau prin pleoape, iar lumea părea un rîu topit de foc, roşu şi auriu.

Fără a întîrzia prea mult, am început din nou să mă ridic. Nimeni nu vorbea. Am terminat mişcarea incredibil de lungă şi am rămas în picioare, tăcut şi calm. Mă aflam pe pistă, între balizele îndepărtate, cu Yardman în faţă, aproape de mine, Giuseppe şi Billy în spate, iar Rous-Wheeler venind dinspre avion, cu sufletul la gură. Lumina făcea ca ochii lui Yardman, la acelaşi nivel cu ai mei, să strălucească într-o incandescenţă verzuie. Niciodată nu-i mai

văzusem clar ochii. Parcă aş fi tras în lături o cortină, pentru a-i privi sufletul.

Un soldat fără patriotism. Strategia, puterea de atac şi mijloacele de transport erau nişte valori pe care le oferea cu chirie, ca orice alt meşteşugar. Mîndria lui era aceea de a-şi exercita talentele la cel mai perfect nivel posibil. Întrecea orice altceva.

Cred că vorbise serios cînd spusese că mă plăcea. Într-un mod ciudat, deşi nu-l puteam ierta pentru Gabriella, îi purtam respect, nu ură. Lupta contra lui nu avea nimic personal sau emoţional, ca aceea cu Billy. Dar înţelegeam că, în pofida oricărei călduri neaşteptate pe care o putea simţi, ar fi fost prea prudent ca să-i dăruiască inamicului o milă necugetată.

Ne-am privit un lung răstimp, măsurîndu-ne cu răceală. Apoi, privirea lui lunecă pe lîngă mine, peste umărul meu, pentru a spune ceva ce, din punctul lui de vedere, era un compliment.

— N-o să cedeze, Billy. Omoară-l acum. Un glonţ, scurt, drept la ţintă.

CAPITOLUL 15

Lăcomiei lui Billy îi datorez viaţa. Era încă flămînd, încă nesatisfăcut, iar la cererea lui Yardman clătină din cap. Văzînd cît de delicat satisfăcea Yardman dorinţele lui Billy, m-am gîndit că se putea ca asemănarea cu un tigru ţinut în lesă, propusă de Rous-Wheeler, să nu fie prea deplasată.

În orice caz, era pentru prima dată cînd pofta lui Billy de a-mi vărsa sîngele albastru picătură cu picătură mă bucura categoric, întrucît nu-mi surîdea deloc ideea de a fi împuşcat pe loc; şi recunosc că deja trebuia să-i mulţumesc pentru că încă mai

respiram. Dacă nu eram cel care sînt, aş fi murit odată cu echipajul.

Am pornit înapoi pe pistă, eu în faţă, ceilalţi patru în urma mea. Auzeam gîfîielile lui Rous-Wheeler, singurul care nu era în formă. În formă... Nu mai departe de ieri, mi-am amintit eu fără să-mi vină a crede, călărisem în Cupa de Aur.

Avionul se vedea ca o siluetă slab luminată, la stînga, în capătul pistei. La o sută de metri distanţă de el, Yardman spuse:

— Ia-o la stînga, dragă băiete. Aşa. Mergi drept înainte. Vei vedea o clădire. Intră în ea.

Exista, într-adevăr, o clădire. Una mare. Semăna cu un imens garaj de prefabricate, construit din plăci de azbest pe un cadru metalic.

Uşa, întredeschisă, era mărginită de lumină. Am deschis-o şi, împins din spate de revolverul lui Billy, am intrat. Cele două treimi din dreapta ale pardoselii de beton erau ocupate de un mic aeroplan cu un singur motor şi patru locuri, un Cessna ce părea nou, cu aripa deasupra şi număr de înregistrare italian.

În stînga lui se afla un Citroën negru prăfuit, cu botul spre mine. Dincolo de maşină şi avion, tot peretele consta din uşi glisante. Nicăieri, nici o fereastră. În stînga maşinii, trei grinzi metalice se înălţau din podea pînă în tavan, susţinînd acoperişul plat şi împărţind jumătatea stîngă a hangarului într-un fel de hală. În acea parte aştepta Alf.

— Perfect, spuse vioi Yardman. Bravo, Alf, acum stinge-le.

Glasul său reverbera în spaţiul gol.

Alf îl privi fix, fără să audă.

Apropiindu-se de el, Yardman îi strigă la ureche:

— Stinge luminile de pe pistă.

Bătrînul dădu din cap, se îndreptă spre peretele din stînga uşii pe unde intrasem şi ridică un contactor masiv de lîngă un tablou

electric negru.

Un al doilea tablou similar acţiona, cred, tuburile fluorescente din tavan şi radiatoarele de putere redusă instalate sus pe amîndoi pereţii laterali. Lîngă comutatoare se afla un banc mecanic de lucru, cu diverse scule şi o menghină, iar mai încolo, două scoabe solide susţineau un rastel cu unelte de grădinărit: cazmale, o furcă, o greblă, o săpăligă, nişte foarfeci. Toată partea din spate a halei era ocupată de o uriaşă maşină de tuns iarba, cu fotoliu, iar în jurul ei se vedeau cîteva canistre de cinci galoane, pîlnii, cutii de vopsea, nişte salopete şi cîteva scaune metalice cu aspect slinos.

Avionul Cessna, m-am gîndit eu rapid; îl puteam pilota ca şi cum aş fi mers cu bicicleta. Şi maşina... Numai de-aş fi ştiut că erau acolo.

Yardman căută printre instrumentele de pe banc şi luă un lanţ şi două lacăte, unul mare, celălalt mai mic. Billy închisese uşa şi stătea cu spatele spre ea, ţinînd pistolul drept spre mine. Alf, Rous-Wheeler şi Giuseppe se retrăseseră, prudenţi, dintre noi doi.

— Du-te la prima grindă, dragă băiete, spuse Yardman, şi aşează-te pe jos.

Ar fi puţin să spun că ezitam să mă las legat din nou. Nu numai că aşa aş fi pierdut orice speranţă de salvare, dar aveam o puternică repulsie fizică de a fi imobilizat de stîlpi, după ce fusesem legat de un brad, într-o pădure din Scoţia, de nişte veri pe care îi vizitam, odată, în copilărie; era spre seară, ei fugiseră ca să mă sperie şi se rătăciseră, iar cei porniţi în căutarea mea nu mă găsiseră decît a doua zi dimineaţă.

Văzînd că nu m-am supus imediat, Yardman, Giuseppe şi Billy făcură cu toţii un pas înainte, ca traşi de aceeaşi sfoară. Nu cîştigam nimic lăsîndu-i să se repeadă la mine; aveam deja destule dureri. Am pornit spre grindă şi m-am aşezat cu faţa la ei, rezemat uşor de

suprafaţa metalică plată.

— Aşa e mai bine, spuse Yardman; ocoli şi îngenunche în spatele meu. Mîinile la spate, băiete dragă.

Răsuci lanţul pe după încheieturile mîinilor mele şi îl fixă cu ambele lacăte. Jonglînd cu cheile în palmă, se ridică şi ocoli pînă în faţa mea. Toţi cinci mă priveau, cu mai multă sau mai puţină răutate, iar eu le răspundeam cu o privire sticloasă.

— Perfect, spuse Yardman, după o pauză. Mai bine să mergem să terminăm vopsitul. Dar de data asta, trebuie să lăsăm pe cineva cu el, pentru orice eventualitate.

Îşi trecu în revistă trupele disponibile şi se opri asupra lui Rous-Wheeler.

— Stai aici, îi ordonă el, luînd un scaun şi ducîndu-l lîngă comutatoare, iar dacă face ceva suspect, aprinde luminile pistei şi venim imediat. E clar?

Rous-Wheeler era încîntat să scape de vopsit şi-şi acceptă cu entuziasm noua sarcină.

— Bine, se uită Yardman la ceas. Atunci, hai, Biliy.

Billy, Alf şi Giuseppe ieşiră pe rînd, în timp ce Yardman se opri un moment pentru a-i mai spune lui Rous-Wheeler:

— Încărcătura va sosi curînd. Nu te alarma.

— Încărcătură? repetă surprins Rous-Wheeler.

— Exact. Încărcătură. Motivul acestei... operaţiuni.

— Dar crezusem că...

— Nu, dragul meu Rous-Wheeler, nu, îl întrerupse Yardman. Dacă erai numai dumneata, te-aş fi putut trimite de la Milano pe calea obişnuită şi discretă. Călătoria dumitale ar fi fost la fel de secretă cum e şi acum. Nu, am avut nevoie de avion pentru o încărcătură destul de specială şi, după cum ştii, dragă băiete, se răsuci el spre a mi se adresa direct mie, cu un mic surîs ironic, detest

să fac risipă de spaţiu în avioane. Încerc întotdeauna că plec la drum cu sarcină completă, ca să nu neglijez nici o posibilitate.

— Şi în ce constă încărcătura asta? se interesă

Rous-Wheeler, cu un aer cam ofuscat.

— Mm? făcu Yardman, în timp ce punea cheile lacătelor pe bancul de lucru. Ei bine, este progenitura cerebrală a unui mic şi strălucit centru de cercetări de lîngă Brescia. Un fel de aparat. O invenţie interesantă, s-ar putea spune. În sens larg, este un dispozitiv care emite raze ultrasonice pe frecvenţa naturală a oricărei substanţe minerale dorite.

— Ultrasonicele s-au cercetat extensiv, spuse acru Rous-Wheeler.

Yardman zîmbi crispat:

— Crede-mă pe mine, dragă prietene, această invenţie anume are mari posibilităţi. Amicii noştri au încercat să obţină fotografii ale desenelor şi specificaţiilor, dar erau prea bine păzite. În ultimă instanţă, s-a dovedit mult mai uşor să se... ăă... procure anumite piese vitale ale dispozitivului propriu-zis. Dar acestea, desigur, prezentau unele probleme de transport, probleme chiar foarte dificile, necesitînd supervizarea mea personală.

Vorbea atît pentru Rous-Wheeler, cît şi pentru mine; îmi dădea de înţeles cît de expert era în meserie.

— Odată ce am stabilit planul cu avionul, fireşte că era cea mai simplă cale de a te duce şi pe dumneata.

Nici o ocazie irosită. Dar, iniţial, nu intenţionase să mă ia şi pe mine.

Yardman ieşi din hangar. Rous-Wheeler se aşeză pe scaunul său tare, iar eu pe beton şi, din nou, prezenţa şi/sau situaţia mea penibilă începu să-l stînjenească.

— Ai jucat vreo partidă bună la perete în ultima vreme? l-am

întrebat eu, după un timp.

O lovitură; drept la ţintă. Nu se aşteptase ca în mica lui călătorie să aibă parte de împunsături de la un fost coleg de şcoală. Păru ofensat.

— Ai mai fost... ăă... acolo unde de duci... şi înainte? am continuat.

— Nu, răspunse el scurt, refuzînd să mă privească.

— Şi cunoşti limba?

— O învăţ, replică, băţos.

— Ce-ţi oferă?

În glas i se strecură o undă de îngîmfare.

— Voi avea apartament şi maşină, şi un salariu mai bun. Desigur, voi lucra într-o funcţie consultativă importantă.

— Desigur, am repetat eu, sec.

Îmi aruncă o primă privire. Dezaprobatoare.

— Voi fi interpret consultant al stilului britanic de viaţă... Sînt mîndru că, în modul meu modest, voi promova o mai bună înţelegere între două popoare mari şi îmi voi aduce o contribuţie pozitivă la încheierea de relaţii fructuoase.

Vorbea ca şi cum ar fi crezut cu adevărat ce spunea; iar dacă era atît de mulţumit de el însuşi, nici nu s-ar fi gîndit să se întoarcă din drum. Dar Yardman lăsase cheile lacătelor pe banc...

— Acasă, acţiunile tale ar putea fi înţelese greşit, am subliniat eu.

— La început. Mi s-a mai explicat. Dar, cu timpul...

— Te înşeli, l-am întrerupt, brutal. Te vor declara trădător. Un trădător de rînd, ordinar şi josnic.

— Nu-i adevărat, murmură el, stînjenit.

— Ai nevoie de un om care să-ţi comunice opiniile, să explice ce faci, astfel încît foştii tăi colegi să te admire şi să dorească să-ţi fi

folosit mat bine neîndoielnicele capacităţi, cît au avut ocazia...

Mă temusem să nu fiu prea ostentativ, dar nu era aşa. Părea realmente să fi căzut pe gînduri.

— Adică... dumneata? Ai vrea să mă reprezinţi? îşi ţuguie el buzele, meditativ.

— Nu arăt întotdeauna atît de nespălat, am spus eu, cu sinceritate. Aş putea avea o anumită influenţă, cu ajutorul prietenilor tatălui meu şi... ăă... am un unchi care trăieşte, mai mult sau mai puţin, în Reform Club.

Dădea din cap, asimilînd totul.

— Un cuvînt şoptit la urechea potrivită, spuse el, judicios.

— Recunoaşterea, am adăugat, cu blîndeţe.

Făcu o mutră modestă:

— Ar însemna să sper prea mult.

— În timp, am insinuat eu.

— Chiar crezi asta?

— Dar bineînţeles.

Am făcut o scurtă pauză.

— Aş fi bucuros să înlătur orice... ăă... sentimente negative pe care le-a putut lăsa în urmă... manevra ta.

— Eşti nefiresc de binevoitor, spuse el, pompos.

— Pe moment, însă, nu par în măsură s-o pot face.

Rous-Wheeler se arătă dezamăgit.

— Aşa se pare, se încruntă el. Mi-ai fi putut face un excelent... după cum înţeleg acum, un... serviciu esenţial.

— Mare păcat, da, am replicat eu, indiferent. Desigur... cheile sînt lîngă tine... dacă aşa consideri.

Se uită la chei, apoi la mine. Se ridică. Luă cheile în mînă. Îmi simţeam inima bătînd cu putere, pe cînd încercam să par nepăsător. Făcu un pas spre mine. Apoi, uitîndu-se încurcat în jur, ochii i se

opriră spre contactorul balizelor de pe pistă. Rămase cu privirea într-acolo, nemişcat.

— Yardman a spus să aprind luminile, dacă încerci ceva.

Glasul îi era consternat. Se întoarse şi puse cheile la loc pe bancul de lucru, ca şi cum i-ar fi fript brusc mîna.

— Yardman consideră că e esenţial să rămîi aici. N-ar fi un început de bun augur, în relaţiile cu noii mei prieteni, dacă primul lucru pe care l-aş face ar contraveni atît de total dorinţelor lor.

— Dorinţelor lui Yardman.

Îşi folosi infim inteligenţa:

— Dacă te las să pleci înapoi în Anglia, Yardman n-ar mai avea nici o putere. Praful s-ar alege de inevaluabilul său sistem de transporturi...

Părea îngrozit de abisul în care aproape călcase.

— Aş ajunge cum nu se poate mai nepopular.

N-am spus nimic. Ne întorseserăm la punctul de pornire. Am încercat din nou, fără succes, să fac o scamatorie gen Houdini cu lanţul lui Yardman, iar Rous-Wheeler se aşeză la loc, privindu-mă cu un amestec de nelinişte şi enervare.

— Ce branşă a Tezaurului? l-am întrebat eu, abandonînd încercările.

— Finanţe iniţiale, răspunse el, ţeapăn.

— Asta ce înseamnă?

— Subvenţii.

— Vrei să spui că departamentul stabileşte cine primeşte subvenţii din banii publici, şi ce sume?

— Exact.

— Dezvoltare, cercetare, apărare şi aşa mai departe?

— Aşa e.

— Astfel încît ştii, personal, ce proiecte sînt în curs... sau în

perspectivă?

— Da.

Pentru mai puţin, bănuiam, nu şi-ar fi bătut capul cu el.

După o pauză, am spus:

— Ce-i cu transmiţătorul ăsta ultrasonic?

— Ce să fie? Nu e un proiect britanic, dacă la asta te referi.

— Dacă am înţeles bine... va emite unde pe frecvenţa naturală a oricărui mineral?

— Cred că aşa a spus Yardman, confirmă el, acru.

— Ar sparge lucruri... la fel cum sunetul poate sparge sticla?

— Nu sînt om de ştiinţă. N-am idee.

Şi, după tonul cu care vorbea, nici nu-i păsa.

Am privit posac în podea, întrebîndu-mă ce anume putea face un om să-şi schimbe fidelitatea. Probabil că Rous-Wheeler îşi dăduse prea multă importanţă, fusese dezamăgit şi refuzase să-şi accepte propriile limite, dar la fel ca el erau mii de oameni şi nici un om dintre aceştia nu vindea o parte din viitorul naţiunii în schimbul unui apartament, al unei maşini şi al unui cuvînt de laudă. Trebuia să fie mai mult la mijloc.

Motive întortocheate, obscure şi obsesive, pe care nu puteam nici să le presupun măcar, împingîndu-l irezistibil. Dar, oriunde s-ar fi dus, avea să rămînă acelaşi: în cinci ani sau chiar mai puţin, din nou dispreţuit şi neglijat. O pleavă de nici un folos.

Se părea că şi el îmi privea viitorul într-un mod la fel de pesimist ca eu pe al lui.

— Crezi...

Îşi drese glasul.

— Crezi că Billy chiar te va ucide?

— Bagă-ţi minţile-n cap, am răspuns. Ai văzut ce-a făcut cu echipajul.

— Amînă mereu.

— Îşi rezervă plăcerea pentru la sfîrşit.

— Cum poţi fi atît de frivol? exclamă el. Te afli într-o situaţie foarte gravă.

— Şi tu la fel. Dar eu nu mă pierd cu firea.

Îmi adresă un mic zîmbet de milă şi neîncredere dispreţuitoare, dar era destul de adevărat. Toţi murim cîndva, cum spusese odată Simon, şi probabil că nici la optzeci de ani nu priveşti moartea mai liniştit decît la douăzeci şi şase. Şi chiar existau, am reflectat eu cu un zîmbet la adresa melodramelor victoriene, destine mai rele decît moartea.

Un camion sau furgon greu se apropie, frînînd zgomotos undeva în preajma uşii, iar după cîteva momente şoferul intră în hangar. Era la fel ca Giuseppe, tînăr, dur, rapid şi cu ochi reci. Mă privi fără nici o surprindere vizibilă şi îi vorbi rapid în italiană lui Rous-Wheeler, singurul cuvînt inteligibil pentru mine fiind Brescia.

Rous-Wheeler ridică o mînă, cu palma spre şofer:

— Nu te înţeleg, prietene. Aşteaptă să-l aduc pe Yardman.

Acest lucru se vădi inutil, căci fostul meu patron văzuse deja sosirea maşinii. Urmat de anturajul său, cu scări, bidoane de vopsea, bidinele şi salopete, Yardman intră în hangar şi se salută prudent cu şoferul.

— Perfect, îi spuse Yardman în engleză lui Billy. Ar trebui să fie cîteva lăzi mici şi uşoare şi una mare şi grea. Va fi mai uşor să încărcaţi lăzile uşoare pe uşa din faţă şi să le depozitaţi în cala de bagaje. Apoi, vom deschide uşile din spate, vom urca pe rampă lada mare şi o punem pe placa de turbă a ultimei boxe, cea care acum e demontată. E clar?

Billy dădu din cap.

Am deschis gura să vorbesc, apoi am închis-o din nou.

Yardman mă observă.

— Ce e? întrebă el, tăios.

— Nimic, am răspuns, deşi eram cam neliniştit.

Se apropie şi mă măsură cu privirea. Apoi, se lăsă pe vine, pentru a-şi coborî faţa la nivelul meu.

— Ba da, băiete dragă, este ceva. Ia s-auzim, ce anume?

Mă privi de parcă mi-ar fi putut citi gîndurile, în timp ce prin minte i se succedau tot felul de calcule.

— Voiai să-mi spui ceva şi te-ai hotărît să n-o faci. Şi consider că trebuie neapărat să ştiu despre ce anume e vorba. Consider că nu poate fi decît în dezavantajul meu, după cum stau lucrurile între noi.

— O scot eu de la el, se oferi Billy.

— Va merge mai repede dacă ghicesc... Deci, ce nu-i în regulă cu depozitarea lăzilor în modul propus de mine? A, da, dragă băiete, ştii multe despre încărcarea avioanelor, nu-i aşa? Ştii că de fapt ceea ce am spus era greşit...

Pocni din degete, ridicîndu-se:

— Nu e bine să punem lada grea în spate. Billy, mută iepele mai în faţă, ca să ocupe primele două boxe, şi pune lada cea mare în a doua boxă din spate, iar pe ultima las-o goală.

— Să mut iepele? se plînse Billy.

— Da, fireşte. Centrul de greutate e cel mai important lucru, nu-i aşa, dragul meu băiat?

Zîmbea, mulţumit de el însuşi. Iute ca fulgerul. Dacă i-aş fi dat de bănuit, fie şi doar o miime de secundă, că Gabriella mai trăia...

Billy se apropie şi se opri privindu-mă cu un zîmbet revoltător de încîntat.

— Nu mai e mult, îmi promise el.

— Încarcă mai întîi avionul, interveni Yardman. Maşina trebuie

să plece înapoi cît mai curînd posibil. Poţi să... ăă... te distrezi, în timp ce voi merge eu să chem pilotul. Şi ai grijă să fie mort pînă mă întorc.

— O.K., acceptă Billy.

Plecă împreună cu Alf, Giuseppe şi şoferul, iar furgonul porni spre DC-4.

— Ce pilot? întrebă Rous-Wheeler.

— Dragul meu Rous-Wheeler, îi explică Yardman, cu o undă de dispreţ obosit. Cum crezi că va zbura avionul?

— A... Păi, atunci de ce l-aţi omorît pe celălalt. Ar fi zburat oriunde îi spuneaţi.

— N-ar fi făcut aşa ceva, fără Billy la îndemînă, să-l taie încet în bucăţele pe tînărul nostru prieten aci de faţă. Şi sincer să fiu, dragă amice, lăsînd la o parte problema înapoierii mele şi a lui Billy, ar fi fost jenant să ucidem echipajul în noua dumitale ţară. Aici e mult mai bine. Mai discret, nu găseşti?

— Unde anume... sîntem? întrebă Rous-Wheeler.

Bună întrebare, dacă mi-ar fi cerut cineva părerea.

— Pe un aerodrom privat. Un nobil vîrstnic şi respectabil ne permite să-l folosim, din cînd în cînd.

Vîrstnic şi respectabil: în glasul lui Yardman se simţea ironia.

— Şantajul obişnuit? am întrebat eu. Filmat într-un pat unde n-avea ce să caute?

— Nu... răspunse fără convingere Yardman.

— Despre ce vorbeşte? întrebă nervos Rous-Wheeler.

— Vorbesc despre metodele folosite de noii tăi prieteni, am răspuns. Dacă pot obţine ajutor şi informaţii păcălind şi corupînd oameni ca tine, o fac prin orice formă de şantaj şi intimidare care le vine la îndemînă.

Rous-Wheeler păru jignit:

— Nu m-a păcălit nimeni.

— Aiurea, am replicat eu. Eşti un ageamiu cu caş la gură.

Yardman făcu trei paşi amenințători spre mine, arătîndu-se pentru prima oară furios:

— Destul.

— Nimic nu e destul, am răspuns, moale. Ce naiba crezi că mai am de pierdut?

Ochelarii săi sticliră în lumină, iar Rous-Wheeler spuse țanțoş:

— A-ncercat să mă convingă să-l eliberez, în timp ce voi vopseați avionul. Mi-a cerut să-l dezleg. N-am făcut-o, bineînțeles.

— Nu mai aveai mult, am precizat eu. Oricine te poate convinge; părerea exagerat de bună pe care o ai despre tine însuți te face un naiv permanent.

Yardman se uită de la mine la el, cu gura crispată.

— Trebuie să mă duc la avion, domnule Rous-Wheeler, şi cred că ar fi mai bine să vii cu mine.

— Dar nu i-aş fi dat drumul, protestă el, ca un elev certat.

— Totuşi...

Yardman trecu în spatele meu şi se aplecă să se convingă că lanțurile erau în regulă – cum din păcate şi erau.

— Ce drăguț arăți, dragă băiete, îmi şopti el la ureche. Poți induce pe oricine în eroare, nu-i aşa?

Apoi ieşiră, lăsîndu-mă singur. Am mai făcut o încercare cu lanțurile, ispitit de avionul Cessna care stătea atît de aproape de mine; de astă dată, însă, Yardman fusese mai atent. Grinda era zidită în beton, lanțul nu se rodea ca frînghia şi, oricît aş fi încercat, nu-mi puteam scoate mîinile.

Nu mai era mult, mi-am spus. Şi nu-mi mai rămăsese nici o întrebare de pus. Nu prea aveam ce cîştiga aflînd răspunsurile, de vreme ce, nu peste mult, urma să nu mai ştiu nimic. M-am gîndit şi

la asta. Nu credeam în viaţa de apoi. Moartea era sfîrşitul.

Leşinasem de nenumărate ori, în căzăturile de la curse, iar moartea nu era decît un leşin din care nu te mai trezeai. Nu puteam spune sincer că mă temeam prea mult de ea.

Nu mă temusem niciodată. Fără îndoială, un defect de imaginaţie din partea mea, o lipsă de sensibilitate. Nu mai simţeam decît o intensă dorinţă de a nu pleca atît de curînd de la petrecere, cînd rămăseseră atît de multe pe care mi-ar fi plăcut să le fac.

Dar mai întîi trebuia să rezolv treaba urîtă cu Billy... şi am recunoscut posomorît în sinea mea că aş fi evitat-o, dacă puteam găsi cea mai mică scuză.

Alf îşi tîrşîi picioarele în hangar, se apropie de rastelul cu unelte de grădină şi luă un hîrleţ. Am strigat la el, dar nu dădu nici un semn că m-ar fi auzit şi dispăru la fel de hotărît pe cît venise.

Mai trecură cîteva minute. Le-am petrecut gîndindu-mă la Gabriella. Gabriella cea vie şi iubitoare, cu solemnitatea ca o scoarţă peste profunzimile ei de căldură şi putere. O fată pentru eternitate. Pentru cît îmi mai rămăsese din eternitate.

Camionul reveni, se opri un moment afară, apoi se îndepărtă, duduind.

Yardman şi tot echipajul lui, cu excepţia lui Alf, intrară în hangar. Giuseppe trecu prin faţa mea, spre uşile culisante din spate, şi le deschise parţial în spatele Citroën-ului. Intră un curent de aer rece, învîrtind în vîrtejuri mici praful de pe pardoseala de beton. Afară, cerul era de un negru intens, catifelat.

— În regulă, Billy, spuse Yardman. Dacă noul echipaj soseşte la timp, ne întoarcem cu ei într-o oră şi ceva. Vreau ca atunci să fii gata de plecare, imediat ce a decolat avionul. Cu toate treburile terminate. Ai înţeles?

— O.K., dădu din cap Billy. Nici o problemă.

Yardman se opri în faţa mea, privindu-mă cu un amestec de regret şi satisfacţie.

— La revedere, dragul meu băiat.

— La revedere, i-am răspuns politicos.

Gura lui încordată se strîmbă. Privi spre Billy:

— Să nu-ţi asumi nici un risc, Billy, înţelegi? Îl subestimezi pe omul ăsta. Nu e unul din filfizonii tăi nătîngi, oricît ai dori-o tu. Ar fi cazul s-o ştii, deja. Şi, Billy, te previn, dacă în faza asta îl mai laşi să-ţi scape, ştiind tot ce ştie, poţi foarte bine să-ţi tragi singur în cap unul din glonţişoarele alea ale tale, fiindcă altminteri, fii sigur, dragul meu Billy, am s-o fac eu în locul tău.

Pînă şi Billy fu uşor impresionat de ameninţarea rece din glasul de obicei fără inflexiuni al lui Yardman.

— Mda, răspunse el, cam încurcat. N-o să scape, naibii, n-are nici o şansă.

— Ai grijă, dădu din cap Yardman, întorcîndu-se, şi plecă să se aşeze pe fotoliul din faţă al Citroën-ului. Lîngă el, Giuseppe porni motorul, scoase maşina în marşarier din hangar şi porni, fără ca Yardman să mai privească în urmă. Billy închise uşa glisantă după ei şi pîndă. Se opri la patru paşi de mine, în timp ce tăcerea se îngroşa încet.

Rous-Wheeler îşi drese glasul, nervos şi sonor.

Billy îi aruncă o privire:

— Ia du-te la o plimbare.

— O... plimbare?

— Mhm, o plimbare. Pui un picior în faţa ăluilalt, continuă el, pe un ton ofensiv. Pînă la capătul pistei şi înapoi, cam atîta.

Rous-Wheeler înţelese.

Nu mă privea în ochi şi nu avea destul omenie ca să-mi ţină partea. Întoarse spatele situaţiei şi porni spre ieşire. Atîta despre

absolvenţii de şcoală veche.

— Şi-acum, spuse Billy, între noi doi.

CAPITOLUL 16

Dădu ocol hangarului în pantofii săi silenţioşi, căutînd diverse lucruri. În cele din urmă, reveni spre mine, aducînd un lanţ suplu de bicicletă, vechi şi rupt, şi un bidon de cinci galoane, plin cu benzină.

Am privit aceste obiecte cu o expresie pe care o speram cît mai nepăsătoare, abţinîndu-mă să-l întreb ce avea de gînd cu ele. Bănuiam că aveam să aflu destul de curînd.

Se lăsă pe vine, rînjindu-mi, cu faţa la acelaşi nivel cu a mea, ţinînd lanţul de bicicletă într-o mînă şi canistra în cealaltă.

Pistolul era departe, pe bancul de atelier.

— Roagă-mă frumos, zise el. Şi-o să-ţi fie mai uşor.

Oricum nu-l credeam.

Aşteptă, în timp ce eu tăceam, apoi rîse cu răutate.

— Ai să mă rogi, reluă. Ai să mă rogi tu, ba bine că nu, împuţiciunea voastră.

Întinse mîna cu lanţul de bicicletă dar, în loc de a mă lovi cu el, aşa cum mă aşteptasem, mi-l petrecu pe după gleznă şi îl legă pe din două.

Îi era destul de greu s-o facă dar, după ce strînse nodurile, verigile părură să poată rezista oricît.

Capătul rămas liber îl trecu pe sub toarta bidonului şi îl îndoi din nou, făcîndu-i un nod.

Cînd termină, între nodurile de pe piciorul meu şi cele de la mînerul canistrei rămăseseră cam cincisprezece centimetri. Billy luă

bidonul şi îl smuci. Piciorul meu îl urmă ascultător, legat strîns.

Billy zîmbi, satisfăcut. Deşurubă capacul canistrei şi lăsă o parte din benzină să curgă peste piciorul meu, formînd o mică băltoacă pe jos. Apoi puse capacul la loc, dar mai larg.

După aceea, ocoli în spatele grinzii şi descuie ambele lacăte de la mîinile mele.

Lanţul căzu dar, din cauza amestecului de surprindere şi anchilozare a umerilor, n-am putut schiţa nici o mişcare cu mîinile, pentru a desface lanţul de bicicletă înainte ca Billy să traverseze spre atelier, de unde se întoarse cu pistolul pregătit.

— Ridică-te! ordonă. Frumos, cuminte şi încet. De nu, o arunc în benzină.

În mîna stîngă ţinea o brichetă: o brichetă cu gaz al cărei capac rămînea deschis pînă era împins la loc. Scăpără cu degetul mare, iar flacăra se aprinse.

M-am ridicat ţeapăn, sprijinindu-mă de grindă, cu conştiinţa greţoasă şi sigură a intenţiilor lui Billy crescîndu-mi în abdomen ca un bulgăre de gheaţă. Halal neînfricare în faţa morţii! Mă răzgîndisem. Unele moduri de a muri erau mai crude decît celelalte.

Gura lui Billy se strîmbă:

— Hai, roagă-mă.

Nu l-am rugat. Gesticulă încet cu pistolul, spre duşumea:

— Afară, amice. Am o trebuşoară pentru tine. Cu grijă, n-ar fi bine să ne-alegem cu-o-mpuţită de explozie aici, dacă o putem evita.

Chipul i se luminase de bucurie rapace. Niciodată în viaţa lui nu se mai distrase aşa. Mă enerva de-a dreptul. Bidonul era greu, în timp ce-l tîram cu paşi înceţi spre uşă, apoi pe iarba de afară.

Benzina se vărsa încontinuu, în cantităţi mici, pe sub capacul slăbit, lăsînd în urma mea o dîră inflamabilă. Aerul nopţii era dulce, iar stelele străluceau puternic. O noapte minunată pentru zbor.

— Ia-o la dreapta, spuse Billy, în urma mea. Unde vezi lumina, acolo e Alf. Mergi spre el şi nu-ntîrzia naibii prea mult, că n-avem toată noaptea la dispoziţie.

Rîse afectat de propriu-i banc jalnic.

Alf se afla la o distanţă nu mai mare decît lungimea unui teren de tenis, dar mă săturasem de canistra cu benzină încă înainte de a ajunge acolo. Am descoperit că săpase o groapă.

Înlăturase cam un metru pătrat de iarbă, cu brazdele alături într-o stivă ordonată, şi scosese pămîntul pînă la adîncimea de vreo treizeci de centimetri, formînd alături o movilă afînată.

O lanternă mare, proptită pe stiva de brazde, lumina chipul lui Alf, care stătea în groapa puţin adîncă, ţinînd cazmaua, cu o privire întrebătoare spre Billy.

— Du-te la o plimbare, îi spuse cu glas puternic Billy.

Alf înţelese sensul frazei, dacă nu şi cuvintele, dădu scurt din cap, rezemă hîrleţul de brazde, ieşi pe iarbă şi porni cu paşi tîrşiţi, pierzîndu-se în întunericul din jur.

— O.K., continuă Billy. Intră acolo şi începe să sapi. Oricînd vrei să te opreşti, nu trebuie decît să mă rogi. Doar să mă rogi.

— Şi dacă te rog?

Lumina strălucea pieziş pe ochii mari şi scăpărători ai lui Billy şi gura pe care se ivise un rînjet de satisfacţie. Ridică puţin revolverul.

— În cap, spuse el. Şi ce te-aş mai fi cotonogit, împuţiciunea voastră. Mare păcat că n-am putut să savurez tot tacîmul, cum aţi făcut alde voi.

— Noi nu facem nici un rău nimănui, am răspuns eu, ştiind cu amărăciune că istoria mă contrazicea. În trecut, se comiseseră destule abuzuri, iar resentimentele puteau dura secole.

— Ţine ambele mîini pe cazma, spuse el. Dacă încerci să desfaci lanţul de bicicletă, ai încasat-o.

Mă privi cum săpam, stînd la o distanţă sigură, ferit de orice lovitură pe care i-aş fi putut-o da cu cazmaua, şi aprinzînd intermitent bricheta.

Mirosul de benzină îmi pătrundea înţepător în nări, pe cînd lichidul se prelingea picătură cu picătură pe sub capac, îmbibînd pămîntul pe care stăteam. Solul era moale şi afînat, nu prea greu de desţelenit, dar Billy nu-mi alesese acea sarcină fără să se fi gîndit dinainte, cu grijă şi răutate.

Oricît aş fi încercat, greu reuşeam să ridic o lopată plină fără a-mi atinge într-un fel sau altul coastele cu braţul. Puloverul şi cămaşa mă fereau inadecvat şi fiecare lopată îşi lua tributul. Durerea se înteţea în progresie geometrică.

Billy mă privea, în aşteptare.

Groapa se adîncea încet. Mi-am spus în sinea mea că mulţi alţi oameni avuseseră de înfruntat o soartă incomparabil mai rea, că şi alţii înaintea mea îşi săpaseră cu bună ştiinţă propriile morminte, că şi alţii se mistuiseră în flăcări, pentru un principiu... că aşa ceva era perfect posibil, chiar dacă nu prea vesel.

Începea să-şi piardă răbdarea.

— Roagă-mă, repetă el.

Drept răspuns, am aruncat o cazma de pămînt spre el, fiind cît pe ce să pun capăt pe loc întregului calvar. Ţeava revolverului se smuci feroce spre capul meu, apoi coborî încet la loc.

— Ai noroc, spuse el, furios. Va trebui să te pui dracu' în genunchi.

Cînd am fost sigur că gleznele mele ajunseseră în afara cîmpului său vizual, mi-am tras piciorul cît de departe de canistra cu benzină îmi permitea lanţul şi am lovit din răsputeri cu hîrleţul în cei cincisprezece centimetri de verigi dintre noduri.

Pe pămîntul moale, zgomotul fu mai slab decît mă temusem.

Am repetat mişcarea, iar şi iar, la fiecare cazma pe care o scoteam, dar înafara unor mici julituri pe glezne, nu obţineam nici un rezultat vizibil.

— Mai repede, mă grăbi Billy, arţăgos; aprinse bricheta. Grăbeşte-te.

Excelent sfat. Timpul trecea cu iuţeală, iar Yardman avea să se întoarcă. Am lovit puternic cu cazmaua şi, cu un nou val de speranţă, am simţit verigile începînd să se crape. Nu era de ajuns.

Chiar dacă scăpăm de canistră, încă mai stăteam pînă la brîu într-o groapă, iar Billy mai avea revolverul; însă chiar şi un dram de speranţă era mai mult decît nimic. Următoarea lovitură de hîrleţ mări ruptura lanţului. A treia, îl reteză; dar izbisem atît de tare încît, în clipa cînd lanţul se rupse, am căzut în patru labe.

— Ridică-te, spuse tăios Billy. Că de nu...

Nu-l ascultam. Îmi dădusem seama că mormîntul, destul de mare pentru Patrick, Mike, Bob şi cu mine, era deja ocupat. Mîna mea dreaptă găsise o fîşie de stofă îngropată.

Mi-am trecut degetele în lungul ei, scormonind, şi am simţit o înţepătură. Pipăind, am înţeles imediat. Un şir de ace.

M-am ridicat încet, cu privirea spre Billy. Acesta înaintă pînă aproape de marginea gropii, aruncă o privire scurtă în jos, apoi îşi ridică ochii către mine.

— Simon, am spus, deznădăjduit. E... Simon.

Billy zîmbi. Un zîmbet rece, satisfăcut, cumplit.

Nu mai aveam timp.

Timpul nu consta decît în distanţa dintre armă şi capul meu, dintre brichetă, pantofii mei îmbibaţi cu benzină şi canistra de la picioarele mele.

Nu aşteptase decît să-l găsesc pe Simon. Aproape îşi astîmpărase pofta.

— Hai, strigă el, cu ochii mari. Roagă-mă. E ultima ta şansă.

N-am spus nimic.

— Roagă-mă, repetă, furios. îţi ordon.

Am clătinat din cap. „Un idiot,” mi-am zis. „Sînt un idiot nenorocit. Pesemne mi-am pierdut minţile.”

— Bine, continuă el, turbînd. Dacă aveam mai mult timp, m-ai fi rugat. Da’ dacă nu vrei...

Glasul i se stinse şi, deodată, păru să se teamă la fel de mult ca mine de ceea ce avea să facă. Ezită, ridicînd pe jumătate pistolul; dar momentul trecu şi curajul îi reveni, înnoit şi nemilos.

Aprinse bricheta. Flacăra se repezi în sus, ascuţită şi orbitoare pe cerul nopţii. O mai ţinu doar o secundă, ca pentru a se asigura că o arunca astfel încît eu să n-o pot prinde din zbor; şi, în acea secundă, m-am aplecat, am luat canistra cu benzină şi am azvîrlit-o spre el.

Capacul se desprinse pe neaşteptate, din zbor, iar combustibilul se revărsă într-un enorm torent volatil, arcuindu-se în întîmpinare flăcării.

O fracţiune de secundă ca să scap, înainte de a lua lumea foc.

Benzina se aprinse în aer, cu un foşnet puternic, căzînd ca apa unei fîntîni arteziene peste locurile unde stătuserăm eu şi Billy cu o clipă înainte. Bidonul explodă într-o vîlvătaie dogoritoare.

Mormîntul era o groapă pătrată de foc, iar flăcările pîlpîiau peste movila de pămînt scos ca brandy-ul peste o enormă budincă de prune. Cinci galoane de benzină obţineau nişte efecte pirotehnice clasa întîi. M-am rostogolit pe spate, peste marginea gropii, fără a aştepta să devină un crematoriu, şi prin cine ştie ce miracol binecuvîntat picioarele mi-au scăpat de holocaustul general. Era mai mult decît sperasem.

Billy alerga urlînd, cu haina în flăcări pe umărul stîng şi în josul braţului. Făcea eforturi înnebunite să şi-o scoată, dar continua să

ţină pistolul în mînă, ceea ce-l împiedica total.

Trebuia să i-l iau şi eram gata să mă lupt pentru el dar, în timp ce porneam pe urmele lui, l-am văzut scăpîndu-l, pe cînd se clătina mai departe şi-şi smulgea nasturii în panică şi agonie; şira spinării şi scalpul mi se înfiorară la gîndul torturii de care scăpasem.

Cu genunchii moi, am alergat împleticit spre locul unde căzuse revolverul. Lumina flăcărilor îl făcea să lucească în iarbă şi, aplecîndu-mă, l-am luat în mînă, cu amortizorul voluminos îngreunînd ţeava şi patul potrivit comod în palmă.

Billy îşi smulsese în sfîrşit haina de pe el, lăsînd-o pe jos, într-o grămăjoară fumegîndă. Fugea spre hangar, clătinîndu-se şi ţipînd după Alf.

Am pornit pe urmele lui. Alf nu era în hangar. Cînd am ajuns acolo, Billy stătea cu spatele spre mine, în locul unde fusese maşina, legănîndu-se pe picioare şi continuînd să urle. Am intrat pe uşă şi am închis-o în spatele meu.

Billy se răsuci.

Din mîneca stîngă a cămăşii nu-i mai rămăseseră decît zdrenţe arse, iar dedesubt avea pielea roşie şi lucioasă. Mă privi nevenindu-i să-şi creadă ochilor, apoi văzu pistolul în mîna mea. Gura i se închise brusc, cu un clănţănit; chiar şi acum, reuşi să rînjească.

— N-ai s-o faci, gîfîi.

— Fiii de conţi, am replicat, învaţă să tragă.

— Numai în păsări, spuse el dispreţuitor. N-ai curaj.

— Te înşeli, Billy. De la început te-ai înşelat în privinţa mea.

Am văzut îndoiala furişîndu-se şi crescînd. I-am privit ochii, apoi capul mişcîndu-se dintr-o parte în alta, în căutarea unei salvări. I-am observat muşchii încordîndu-se s-o ia la fugă. Iar cînd am văzut că în sfîrşit îşi dădea seama, într-un moment de uluire pură, că aveam s-o fac, l-am împuşcat.

CAPITOLUL 17

Avionul Cessna avea rezervoarele pline.

Am apăsat grăbit comutatorul principal din carlingă şi am văzut acele pendulînd pe cadranele pentru carburant. Toate instrumentele păreau în regulă, aparatul de radio funcţiona şi cea mai recentă dată de pe caietul de întreţinere era veche doar de trei zile.

Din cîte-mi dădeam seama după un control rapid, aparatul era gata de zbor. Şi totuşi...

Alf şi Rous-Wheeler năvăliră pe uşă amîndoi în acelaşi timp, speriaţi, cu priviri înnebunite şi cu sufletul la gură. Focul îi adusese înapoi de la plimbările lor.

Alf scoase un strigăt nearticulat şi se repezi spre trupul inert al lui Billy. Rous-Wheeler îl urmă mai încet, neplăcîndu-i deloc ceea ce vedea.

— E Billy, spuse el, stupefiat parcă. Billy.

Alf nu părea să-l audă. Stăteau privindu-l pe Billy, cum zăcea pe spate. În stînga sternului avea o mică gaură stacojie şi murise cu ochii larg deschişi, privind fără vedere spre tavan. Alf şi Rous-Wheeler păreau buimăciţi, pierduţi.

Am coborît repede şi fără zgomot din Cessna şi i-am ocolit coada. După cîteva momente, se întoarseră, pentru a mă vedea stînd la nici şase paşi de ei, cu pistolul în mînă.

Eram îmbrăcat în negru. Presupun că aveam o expresie cruntă. Îi speriam de moarte.

Alf se retrase cu doi paşi, iar Rous-Wheeler cu trei. Îndreptă un braţ tremurător spre Billy.

— L-ai... l-ai omorît.

— Exact.

Tonul meu nu-l încuraja deloc.

— Şi-am să vă omor şi pe voi, dacă nu faceţi exact ce vă spun.

Lui Rous-Wheeler îi era mai puţin dificil să mă creadă decît îi fusese lui Billy. Făcea mici gesturi de protest cu mîinile şi se supuse fără ezitare, cînd i-am ordonat:

— Du-te afară. Ia-l şi pe Alf.

Ieşind, am atins braţul lui Alf, i l-am arătat pe Billy, apoi spre mormînt. Flăcările se stinseseră.

— Îngroapă-l pe Billy! i-am strigat la ureche.

Mă auzi şi-mi privi întrebător chipul. Nici el nu se simţea deloc încurajat; şi era obişnuit să facă ce-i spuneam. Acceptînd situaţia cu o resemnare doar o idee mai mută decît de obicei, porni încet înapoi pe asfalt.

L-am privit cum închidea ochii sticloşi ai mortului cu degetele sale aspre şi mi-am amintit ceaşca de cafea pe care mi-o oferise cînd aveam atîta nevoie. Nu avea nici un motiv de teamă din partea mea, atîta vreme cît rămînea lîngă groapă.

Îl luă pe Billy în braţe, şi-l aruncă peste umăr ca un pompier şi îl duse peste iarbă, un grăjdar bătrîn care niciodată n-ar fi trebuit să se implice într-o asemenea poveste. Nu mai mult decît mine.

Am întins un braţ înapoi în hangar şi am tras levierul care controla luminile pistei. La fiecare capăt al fîşiei prelungi se aprinseră cîte patru balize puternice, iar în lumina lor Alf putu vedea unde se ducea şi ce avea de făcut.

Acel Cessna, mi-am spus, aruncîndu-i o privire, probabil că avea o rază de acţiune cam de o mie, o mie două sute de kilometri...

— Tu, i-am spus scurt lui Rous-Wheeler. Urcă în avionul cu care am venit. Ia-o pe scara din faţă, treci prin cambuză, prin cabină, şi aşează-te într-un fotoliu. Ai înţeles?

— Ce...? începu el, nervos.

— Mai repede!

Îmi mai aruncă o privire speriată şi porni spre avion, ca o formă cenuşie şi greoaie, prin spatele luminilor pistei. L-am urmat la trei paşi distanţă, privindu-l fără compasiune cum se poticnea de frică.

— Grăbeşte-te, am repetat, iar Rous-Wheeler se împletici şi mai repede. Gîndul că Citroën-ul avea să se întoarcă mă urmărea ca un diavol. N-aveam de gînd să mă las învins din nou. În pistol mai rămăseseră cinci gloanţe. Primul pentru Rous-Wheeler, următorul pentru Yardman, iar după aceea... cu el mai erau Giuseppe şi încă doi oameni cel puţin. Deloc încurajator.

— Mai repede!

Rous-Wheeler ajunse la scară şi o urcă împiedicat, gata să cadă la fiecare treaptă. Trecu stîngaci prin avion, aşa cum îi spusesem, şi se trînti pe un fotoliu, gîfîind. L-am urmat. Cineva, Alf cred, le dăduse iepelor fîn, iar unul dintre baloţii zidului lui Billy, acum demolat, fusese tăiat şi desfăcut. Sîrma cu care fusese legat zăcea la îndemînă pe boxa demontată.

Am luat-o pentru a-l imobiliza pe Rous-Wheeler, dar confortabilul fotoliu tapiţat nu avea nici o parte de care să-l pot lega.

Nu se opuse cînd i-am legat mîinile. Frica vizibilă îl făcea să fie moleşit şi maleabil, iar în ochi i se citea că putea simţi undele de şoc ale violenţei şi grabei care mă străbăteau.

— Îngenunchează, i-am ordonat, arătînd podeaua, în faţa scaunelor.

Nu-i plăcu. Era prea umilitor.

— În genunchi! N-am timp de confortul tău.

Cu o expresie chinuită, care în orice alt moment ar fi fost comică, se lăsă în genunchi. Am strecurat capătul sîrmei printr-un belciug de ancorare şi i-am legat acolo mîinile, strîns.

— A... auzi... protestă el.

— Bucură-te că eşti în viaţă, aşa că ţine-ţi naibii gura.

Tăcu. Avea mîinile legate doar la doi paşi de pătura cu care era acoperit Patrick. Privi lung movila nemişcată, care de asemenea nu-i plăcea. Aşa-i trebuia, mi-am spus eu, nepăsător.

— Ce... ce-ai de gînd să faci? mă întrebă.

Nu i-am răspuns. M-am întors prin cabină, privind cum aranjaseră încărcătura. Ultima boxă era tot dezmembrată. Pereţii celei următoare, demontaţi, stăteau stivuiţi în pasajul din dreapta.

Pe placa de turbă se afla acum o ladă uriaşă, lungă de doi metri, lată de unul şi înaltă de aproape un metru şi jumătate. Era străbătută în ambele direcţii de lanţuri care o ancorau de belciuge.

De jur împrejur avea mînere de frînghie, dar totuşi manevrarea ei pînă în acea poziţie trebuia să fi fost foarte complicată.

Oricum, numai pentru a asigura transportul acelei lăzi aparent banale, Yardman fusese dispus să fure un avion şi să ucidă trei aviatori.

Oamenii care nu aveau dreptul la ea o doreau foarte tare. Am mers mai departe. Cele patru iepe mîncau liniştite din traistele pline, fără să-mi dea nici o atenţie.

Trecînd prin cambuză, am ajuns în spaţiul din spatele carlingii, unde zăcea trupul lui Mike. Înmormîntarea fusese ultima pe lista de sarcini. Rămăsese nefăcută.

În cala de bagaje se mai aflau patru lăzi, mari cît nişte cufere de ceai. Toate aveau mînere de funie şi nici un fel de însemne.

Dincolo de ele era uşa, deschisă. Reprezenta, pentru mine, o ultimă şansă de a nu face ceea ce-mi pusesem în minte. Yardman încă nu se întorsese, iar avionul Cessna era gata de zbor.

Dacă îl luam, cu aparatul său de radio şi rezervoarele pline, aveam să scap cu bine, fără îndoială, iar din afacerile cu transporturi

ale lui Yardman se alegea praful. Dar tot îi rămîneau avionul DC-4 şi lăzile...

Dintr-o dată, am tras scara telescopică şi am închis zgomotos uşa. Prea multe complicaţii, mi-am spus, ca să mă mai răzgîndesc acum. Ar fi trebuit să-l duc pe Rous-Wheeler la Cessna sau să-l împuşc, şi nici una dintre variante nu mă atrăgea. Dar situaţia pe care am găsit-o în carlingă a fost cît pe ce să mă învingă înainte de a începe.

Billy îl împuşcase pe Bob în scaun, prin ceafă. Partea superioară a trupului îi căzuse peste manşă, restul fiind ţinut în scaun de centura încă încheiată. În mod normal, fie şi doar să păşesc spre scaunul copilotului mi-ar fi fost destul de dificil, în spaţiul acela înghesuit, iar să ridic cu totul un mort era peste puterile mele. Alungîndu-mi din minte gîndul deprimant că era un om pe care îl cunoscusem şi considerîndu-l doar un obiect care îmi semnala un dezastru dacă nu-l mutam din loc, i-am descheiat centura de siguranţă, am răsucit trupul fără viaţă atîta cît să-i dau la o parte picioarele şi capul de lîngă comenzi şi i-am aplicat iarăşi centura, în noua poziţie, pe jumătate întors cu spatele spre mine.

Cu aceeaşi concentrare de gheaţă, m-am aşezat pe locul lui Patrick şi am început să pornesc avionul.

Comutatoare. Pretutindeni, zeci de comutatoare: pe tabloul de bord, pe tavan, pe peretele din stînga şi în bancul de regulatoare din dreapta.

Fiecare, marcat cu mici litere metalice şi prea multe care trebuia să fie reglate corect înainte ca avionul să poată zbura.

Patrick îmi arătase ce era de făcut. Cu totul altceva însemna s-o şi fac. Am redus la strictul necesar verificările de dinaintea decolării; rezerva de combustibil, turaţia maximă a elicelor, droselul deschis la limită, frînele puse, manşa în poziţie centrală, indicatorul de

direcţie sincronizat cu busola.

Corăbiile mi se scufundară odată cu prima aprindere, căci motorul intră imediat în funcţiune. Elicea cu trei pale începu să se rotească scrîşnind, iar motorul interior din stînga se puse în mişcare cu un duduit asurzitor.

Droselul era prea deschis. Am tras uşurel pîrghia lungă în jos, pînă cînd motorul reveni la viteza de încălzire, după care, în succesiune rapidă şi tot mai grăbit, le-am pornit pe celelalte trei. La sfîrşit, am aprins farurile: poate că Alf nu auzise motoarele, dar avea să observe cu siguranţă luminile. N-aveam ce face.

Trebuia să văd încotro mergeam. Cu un dram de noroc, n-avea să ştie ce să facă şi rămînea pasiv.

Am ambalat puţin, am tras. frînele, iar avionul începu să ruleze pe pistă. Prea repede. Mult prea repede. Mergeam drept spre balizele din capăt şi puteam să le sparg, cînd aveam nevoie de ele aprinse. Am tras înapoi o secundă cele două regulatoare din dreapta, iar aparatul coti, derapînd oarecum, trecu pe lîngă balize şi-şi continuă drumul pe pistă.

Aveam vîntul din spate, ceea ce însemna să rulez pînă în capătul opus, iar acolo să mă întorc pentru a-mi lua zborul.

Cred că nimeni n-a rulat vreodată mai repede cu un DC-4. Iar la capăt, am sărit peste toate verificările şi orice mai învăţasem şi am răsucit avionul cu o sută optzeci de grade, după care, fără pauză, am împins din răsputeri înainte toate cele patru regulatoare.

Avionul mare şi greu mugi, vibră şi începu să ia viteză cu o încetineală care mie mi se părea chinuitoare. Pista arăta mult prea scurtă. Iarba îngreuna rularea, era un aerodrom destinat avioanelor uşoare şi numai Dumnezeu ştia cît cîntărea lada cea mare...

Pe pistele scurte, coboară flapsurile. Răspunsul îmi veni de la sine din subconştient, nu ca un gînd coerent şi clar.

Am pus mîna pe manşă şi am coborît eleroanele. Cu douăzeci de grade. Doar pe jumătate. Flapsurile coborîte complet puneau frînă...

Yardman reveni.

Spre deosebire de Alf, ştia ce avea de făcut şi nu pierdu timpul. în capătul opus, Citroën-ul opri drept în mijlocul pistei, iar farurile mele luminară siluetele îndepărtate şi negre care alergau spre hangar. Dacă descriam o curbă destul de largă pentru a ocoli maşina, mi-am spus, riscam să-mi pierd echilibrul pe pămîntul denivelat şi să mă răstorn. Dacă mergeam drept pe pistă şi nu reuşeam să decolez la timp, loveam Citroënul cu trenul de aterizare sau cu elicele...

Yardman făcu lucrul pe care nu-l făcuse Alf. Stinse balizele. Întunericul se lăsă ca un sac peste capul meu. Apoi, am văzut că farurile puternice ale avionului făceau să lucească maşina ajunsă înspăimîntător de aproape, arătîndu-mi măcar direcţia în care trebuia să mă îndrept. Mergeam prea repede ca să opresc, chiar dacă aş fi vrut.

Trecusem de punctul fără întoarcere şi încă mai eram la sol. Am tras uşurel înapoi manşa, dar aceasta nu vru să se clintească. Regulatoarele erau deschise larg; nu mai aveam nici o rezervă de propulsie. Am scrîşnit din dinţi şi, în timp ce maşina se apropia cu o sută cincizeci de kilometri de oră, am hotărît: acum ori niciodată. „Niciodată” nu avea sens.

Am smucit manşa în acelaşi timp în care am tras de pîrghia care retracta trenul. Cădere pe burtă sau coliziune cu maşina; n-aveam de gînd să mai rămîn pe loc, pentru a mă gîndi la ce făcusem. Dar DC-4-ul îşi luă zborul.

În mod incredibil, nu se produse nici un final exploziv, doar o ascensiune lină. Farurile avionului se ridicară spre cer, maşina

dispăru dedesubt, fricţiunea ierbii încetă. Zborul era cel mai dulce cuvînt din dicţionar.

Pe faţă îmi şiroia sudoarea; parte de efort, parte de frică. Avionul era greu, iar simpla putere musculară necesară de a-l fi menţinut pe curs de rulare drept şi, apoi, a-l ridica de la sol, fusese în situaţia existentă epuizantă. Dar urcam stabil într-un unghi rezonabil, iar acul altimetrului se rotea încurajator pe cadran. Două mii, trei mii, patru mii de picioare. Am redresat şi am închis puţin regulatoarele, în timp ce viteza aerului creştea la două sute douăzeci de noduri.

Un avion vechi şi lent, construit în 1945. Două sute douăzeci era viteza maximă pe care o putea atinge.

Micul Cessna modern pe care-l lăsasem în urmă era cam la fel de rapid. Yardman adusese un pilot. Dacă şi el decola fără verificări, putea fi cu doar cîteva minute în urma mea.

„Dispari”, mi-am spus. Aveam la dispoziţie tot cerul ca să dispar. Farurile se stinseseră dar, din obişnuinţă, aprinsesem luminile de poziţie din vîrfurile aripilor şi al cozii, precum şi girofarul de deasupra carlingii. Fasciculul său de lumină roşie scălda alternativ aripile într-o aură palidă. L-am stins, şi luminile de poziţie. Încă o regulă încălcată, după atîtea altele.

Pista era dispusă de la est spre vest. Eu decolasem spre vest, zburînd drept înainte, nerăbdător să scap, indiferent unde. Nimic mai simplu pentru ei. Am cotit uşor la stînga, simţind că avionul reacţiona greoi. Sud-vest, cu vîntul în faţă. Am redresat şi am zburat mai departe, nevăzut în întuneric, iar după cinci minute am ştiut că n-aveau să mă mai găsească. Nu cu avionul Cessna, cel puţin.

Nervii tensionaţi mi se relaxară puţin: cu cele mai incomode rezultate. Dintr-o dată, am devenit prea conştient de arsura din coaste şi mi-am dat seama că n-o mai simţisem din momentul cînd îl

găsisem pe Simon. Sub presiunea evenimentelor, insistentul ei mesaj nu mai ajunsese la destinaţie. Acum, începea să rectifice cu entuziasm situaţia.

Slăbiciunea mi se infiltra prin membre. M-am înfiorat deşi continuam să transpir de efort. Mîinile începură să-mi tremure pe manşă şi mi-am dat seama că nu eram apt să pilotez nici un avion, necum să conduc de la prima încercare un aparat de linie, din afara categoriei mele normale.

Dar mult mai rea decît stressul fizic era depresia nervoasă care-l însoţea. Din orgoliu ajunsesem în carlingă şi în aer. Numai din orgoliu. Încă mai încercam să-i dovedesc ceva lui Billy, deşi murise.

Nu alesesem DC-4-ul datorită vreunei convingeri că aparatul ultrasonic trebuia să fie salvat cu orice preţ, ci numai ca să le demonstrez, lui Yardman şi fantomei lui Billy, că eram capabil de multe.

O vanitate copilărească, prostească, ridicolă: eram de rîsul lumii. Şi nu mai aveam ce face. În aer, cu cîteva tone de metal în jur, zburînd într-o direcţie necunoscută.

M-am şters pe faţă cu mîneca, încercînd să gîndesc. Direcţia şi altitudinea erau vitale, dacă voiam să mai aterizez. Patru mii de picioare, mi-am spus, privind altimetrul; la această înălţime, puteam nimeri direct într-un munte... dacă existau. Drept spre sud-vest; dar spre sud-vest, de unde? M-am uitat prin carlingă după vreo hartă, însă nu se găsea nici una.

Patrick spusese că ne aflam în Italia, Giuseppe era italian, avionul Cessna avea înmatriculare italiană, iar aparatul ultrasonic fusese adus direct de la Brescia. Concludent, mi-am spus. În nordul Italiei, probabil undeva în apropierea coastei de est.

Mai exact de-atît, era imposibil să spun. Dacă îmi continuam drumul spre sud-est, în cele din urmă aveam să ajung deasupra

Mediteranei. Iar înainte... fruntea mi se îmbrobonă iarăşi de sudoare. Între Cîmpia Padului şi Mediterana se înălţau Apeninii şi nu mai ţineam minte cît erau de înalţi.

Dar patru mii de picioare era o altitudine mult prea mică... şi, din cîte puteam şti, munţii se aflau doar la un kilometru în faţă...

Am ridicat botul avionului, deschizînd regulatoarele, şi am început să cîştig încet înălţime. Cinci mii, şase mii, şapte, opt. Ar fi trebuit să fie de ajuns... Vîrfurile Alpilor nu depăşeau decît cu puţin douăsprezece mii, iar Apeninii erau mult mai scunzi. Presupuneam. Puteau fi mai înalţi decît crezusem. Am urcat pînă la zece mii.

Astfel, ajunsesem la o altitudine unde nu aveam ce să caut şi, la un moment dat, aveam să întîlnesc căile aeriene spre Roma. Să traversez o cale principală de zbor, pe întuneric, fără faruri. Am aprins din nou luminile de poziţie şi girofarul. N-ar fi putut avertiza prea mult un turboreactor de linie aflat pe curs de coliziune, dar puteau fi mai mult decît nimic.

Zgomotul duduitor al motoarelor mă obosea. Am întins o mînă după casca lui Patrick şi mi-am aplicat-o, reducînd sunetul la un nivel mai suportabil. Fusesem convins de la bun început că Yardman scosese radioul din funcţiune, încă dinainte de a-i cere lui Patrick să schimbe direcţia, iar o scurtă manipulare a butoanelor mi-o confirmă. Nu se auzea nici cel mai slab sunet.

Mai exista şansa să nu fi deconectat V.O.R.-ul – *Very high frequency Omni-range*[3] – cu ajutorul căruia se naviga de la un semnal radio la următorul: funcţiona independent de sistemul comunicaţiilor cu solul şi putuse fi necesar pentru a găsi aerodromul unde aterizaserăm. Dar şi acesta era mort. Timpul, mi-am spus. Dacă nu-mi păstram noţiunea timpului, eram pierdut.

---

[3] Rază generală de foarte înaltă frecvenţă (n.tr.).

M-am uitat la ceas. Unsprezece şi jumătate. Am privit în gol acele. Dacă ar fi arătat nouă şi jumătate sau unu şi jumătate, pentru mine era acelaşi lucru.

Genul de timp care se măsoară în ore şi minute încetase să mai existe, pe o stradă liniştită din Milano. M-am scuturat. Unsprezece şi jumătate.

De-acum încolo, timpul era important. Esenţial. Fără hărţi sau radio, timpul şi busola aveau să-mi hotărască soarta. Ca toţi piloţii moderni, fusesem învăţat să folosesc meticulos toate posibilităţile de ajutor şi să respect regulile. Era prima mea ocazie de a improviza.

Dacă zburam de un sfert de oră, am calculat, şi pornisem de pe cîmpia din nord-est, şi dacă îmi puteam aminti cu aproximaţie de o sută cincizeci de kilometri lăţimea Italiei, atunci îmi puteam face o idee în ce moment ajungeam deasupra mării. Mai aveam pînă acolo. Sub mine se zăreau puncte luminoase şi cîteva grupuri de oraşe mici. Nici un aeroport luminat convenabil, care să mă aştepte cu pistele lui.

Dacă aş fi luat Cessna, mi-am spus nefericit, îmi era foarte uşor. Manevrînd butoanele, aş fi intrat în contact radio cu solul. Limba internaţională a aerului era engleza. Un fleac. Mi-ar fi comunicat poziţia, cursul pe care să mă înscriu, cum să cobor, totul. Dar, dacă luam Cessna, ar fi trebuit să las DC-4-ul intact, din cauza iepelor.

La început, mă gîndisem să mai adun cîteva canistre de benzină sub avionul cel mare şi să le dau foc, după care mi-am amintit de jumătatea vie a încărcăturii. O fi fost Yardman pregătit să omoare cu sînge rece cinci aviatori, dar eu ezitam să ard de vii patru cai.

Şi nu-i puteam scoate, pentru că avionul nu avea rampă. Cu mai mult timp la dispoziţie, aş fi putut scoate din funcţiune motoarele... iar ei, consumînd şi mai mult timp, le-ar fi reparat. Însă nu avusesem vreme. Dacă făceam asta, n-aş fi putut decola cu Cessna

înainte de sosirea lui Yardman.

Aş fi putut să-l iau pe Rous-Wheeler cu Cessna şi să aterizez cu bine, scoţînd din activitate firma *Yardman Transport*. Însă şi eu eram la fel de nesătul ca Billy: nu mă mulţumeam cu jumătate. Trebuia să cîştig totul. Iar asta putea fi mai mult decît îmi ajungea plapuma, cum i se întîmplase lui Billy.

Aceste gînduri inutile mi se învîrteau prin minte, fără nici un rezultat. Mi-am şters din nou faţa cu mîneca, înţelegînd de ce Patrick zbura aproape întotdeauna numai în cămaşă, chiar şi pe timpul iernii.

Italia nu putea fi mult mai lată decît Anglia. Cel mult la fel. O sută douăzeci, maximum o sută patruzeci de mile nautice. Poate puţin mai mult. Nu mă uitasem la ceas, cînd decolasem. Ar fi trebuit s-o fac. Era un procedeu de rutină. Nu mai aveam nici o speranţă, dacă-mi pierdeam aşa puterea de concentrare. O sută patruzeci de mile, cu două sute douăzeci de noduri... să zicem, o sută şaizeci de mile, pentru siguranţă... aveau să îmi ia cam între patruzeci şi patruzeci şi cinci de minute. Dacă aş fi avut minte să mă uit la ceas mai devreme, acum aş fi ştiut unde ajunsesem.

Luminiţele de jos se răriră şi se stinseră. Probabil era prea devreme ca să fi ajuns la mare... trebuia să fie munţii. Am mai zburat un timp, apoi m-am uitat la ceas. Miezul nopţii. Şi nici o lumină dedesubt. Apeninii nu puteau fi foarte laţi... dar dacă mă grăbeam să cobor, îi puteam lovi. Am mai aşteptat cinci minute, dorindu-mi din nou ca arsurile de la Billy să mai slăbească. Erau o pacoste de cinci stele.

Nici o lumină. Nu înţelegeam. Nu puteam să fiu tot deasupra masivului îngust al Apeninilor. Degeaba. Trebuia să cobor, ca să văd mai bine. Am înclinat avionul, privind cum acul altimetrului se mişca în sens antiorar, trecînd pe la valorile de şapte, şase, cinci,

patru. La patru mii de picioare, am redresat din nou, dar noaptea continua să fie mai neagră ca oricînd. Cu siguranţă că nu lovisem nici un munte, dar din cîte vedeam eram un suflet pierdut în Limbo. O senzaţie deloc liniştitoare.

Cînd în sfîrşit am zărit nişte lumini în faţă, am fost mai mult stînjenit decît încurajat. Ceasul meu arăta ora douăsprezece şi un sfert, ceea ce însemna că deja parcursesem aproape două sute de mile, iar Italia nu putea fi atît de lată. Sau, cel puţin, nu credeam eu că era.

Luminile din faţă se definiră în mici grupuri întinse pe o linie orizontală. Cunoşteam prea bine formaţiunea ca s-o confund. Mă apropiam de un litoral. Incredulitatea mă cuprinse. Mă apropiam *dinspre mare.*

N-aveam timp de coşmaruri. Mă încerca un puternic sentiment de irealitate, ca şi cum lumea s-ar fi schimbat la faţă, fără ca nimic să mai fie vreodată ca înainte. Trebuia să mă aflu undeva, mi-am spus, ţinîndu-mi în frîu imaginaţia. Dar unde, efectiv unde ajunsesem?

Nu puteam zbura în continuare spre sud-vest, orbeşte, la nesfîrşit. Litoralul trebuia să aibă o formă. Cam la trei mile distanţă de el, am cîrmit spre dreapta, în direcţia nord-vest, orientîndu-mă numai după instinct, şi am zburat în paralel cu cele cîteva lumini răzleţe de pe mal. Jos, marea era neagră, dar uscatul era şi mai negru. Linia de întîlnire dintre ele părea să despartă abanosul de mangal, o schimbare neclară de textură, o atingere abia perceptibilă între două mase.

Nu puteam să-mi fac deloc ordine în gînduri, era imposibil să fi zburat drept peste Golful Genova, pentru ca acum să urmez coasta italiană către nord, de la Alassio. Nu erau destule lumini, nici chiar pentru acea oră din noapte. Şi cunoşteam bine coasta aceea. Pe aceasta, nu. Mai mult, se îndrepta spre nord de prea mult timp. O

urmam deja de cincisprezece minute: cincizeci şi cinci de mile.

Trebuia să accept ideea că mă înşelasem asupra punctului de pornire. Sau că se dereglase giroscopul direcţional. Nu se putea... îl verificasem de două ori, comparativ cu busola, care funcţiona independent de el. Nu puteau greşi amîndouă. Dar tre*buia să* fi pornit din Italia. Am revăzut în minte zborul de la sosire, cînd Patrick cotise prima oară către est. Estul fusese. De asta eram sigur; şi nimic mai mult.

În faţă, la marginea mării, se zări o străfulgerare. Un far. Foarte util, dacă aş fu avut o hartă maritimă, ceea ce-mi lipsea. Am trecu de far şi m-am oprit brusc în minte. Dincolo de el, pămîntul nu mai continua.

Am cotit spre stînga şi m-am întors. Farul se înălţa la capătul unui promontoriu prelung şi îngust, îndreptat spre nord. Am zburat către sud, de-a lungul laturii vestice, cale de circa douăzeci de mile, pînă cînd luminile sporadice s-au răspîndit mai larg, iar atunci am schimbat din nou direcţia spre sud-vest. Un pumn cu degetul mare întins spre nord.

Să presupunem că avusesem dreptate cu privire la pornirea din Italia, dar greşisem asupra distanţei spre est. Însemna că, atunci cînd crezusem că traversam munţii, de fapt eram deasupra mării. Dacă zburam de peste un sfert de oră, cînd m-am uitat prima oară la ceas? Reieşea că ajunsesem mai departe decît presupusesem. Totuşi, în nordul Mediteranei nu exista nici o porţiune de uscat cu această formă, nici măcar o insulă.

O insulă atît de mare...

Corsica.

Nu se putea, mi-am spus. Nu puteam să fi ajuns atît de departe spre sud. Am întors din nou avionul şi am revenit spre far. Dacă era Corsica şi zburam spre nord-vest, aveam să ajung deasupra sudului

Franţei, revenind pe hartă. Dacă era Corsica, însemna că pornim din josul marginii sudice a Cîmpiei Padului, nu de lîngă Trieste sau Veneţia, cum îmi imaginasem. Nu era imposibil. Avea sens.

Lumea începea să-şi recapete conturul. Mi-am continuat zborul spre nord-vest, peste marea neagră şi nevăzută. Douăzeci şi şapte de minute. Cam o sută de mile.

Şiragurile şi configuraţiile de lumini de pe litoralul sudic al Franţei semănau cu o dantelă presărată cu diamante şi erau la fel de nepreţuite. Le-am urmat către apus, în căutarea aeroportului din Nisa.

Ziua, era uşor de localizat: pistele păreau să se întindă aproape pînă pe plajă, întrucît aerodromul fusese construit pe o ieşitură curbă a coastei. Dar fie pentru că eram mult mai spre vest decît crezusem, fie pentru că aeroportul se închisese în timpul nopţii, nu l-am găsit. Primul loc de care am fost sigur a fost oraşul Cannes, cu golful său cuprins ca între două braţe, iar acela era atît de aproape de Nisa încît, dacă pista era luminată, aş fi văzut-o cu siguranţă.

Mă străbătu un val de oboseală, împreună cu un sentiment amorţit de zădărnicie. Chiar dacă găseam un aeroport mare, lucru oricum îndoielnic, nu puteam ateriza fără radio, iar aerodromurile mici se închiseseră toate. Pe întuneric, nu puteam ateriza nicăieri. Păream să nu mai pot decît să zbor în cerc pînă se lumina de ziuă şi să cobor la Nisa... iar combustibilul avea toate şansele să se termine între timp.

În acest punct deprimant ajunsesem, cînd mi-a venit prima oară ideea de a încerca să zbor pînă în Anglia. Instinctul întoarcerii acasă în momente tulburi. Primitiv. Nu găseam nici un argument împotrivă, decît riscul de a adormi de oboseală pe drum, ceea ce se putea întîmpla cu atît mai uşor dacă zburam în cerc deasupra oraşului Cannes.

Hotărît încă din momentul cînd îmi venise ideea, am urmărit coasta pînă cînd aceasta a cotit din nou uşor spre nord, dedesubt apărînd luminile întinse ale Marsiliei. De acolo, drumul cunoscut spre casă se întindea pe Valea Rhon-ului, peste balizele radio de la Montlimar şi Lyon, cu o cotitură în stînga la Dijon, spre Paris.

Dar, cîtă vreme reperele radio erau inconfundabile, cele geografice nu erau la fel şi nu mă puteam repezi orbeşte în aglomeratul complex aerian al Parisului, fără a pune în pericol toate avioanele din zonă. Iar la nord de Paris era la fel de complicat, cu liniile aeriene spre Germania şi spre est.

Atunci, la sud. O linie dreaptă peste Franţa, prin sudul Parisului. Mi-ar fi fost negrăit de util să ştiu unde era Parisul; în ce poziţie precisă. Iarăşi trebuia să ghicesc... iar primele mele ghiceli nu avuseseră chiar cel mai răsunător succes.

Trei sute douăzeci de grade, mi-am spus. Aveam să încerc aşa. Să acord zece grade pentru deriva vîntului dinspre sud-vest. Trei sute zece. Şi să urc puţin... mijlocul Franţei era ocupat de Masivul Central şi nu mi-ar fi folosit la nimic să mă ciocnesc de el. Am mărit puterea şi am revenit la altitudinea de zece mii de picioare.

Cu asta, îmi mai rămînea cea mai gravă problemă – carburantul. Pornisem cu rezervoarele pline, iar acum acele cadranelor coborîseră la jumătate. Am trecut pe auxiliare, care erau tot pe jumătate pline.

Adică, pe jumătate goale. Avionul fusese realimentat la Milano, în aceeaşi dimineaţă – cu zece secole în urmă.

Avea... am revenit cu gîndul la crîmpeiele de informaţii pe care le lăsase nepăsător Patrick să-i scape, în ziua primului zbor cu el... avea o mie două sute de galoane americane, ceea ce-i asigura o rază de acţiune de aproximativ o mie opt sute de mile, în condiţii normale, cu sarcină normală. Încărcătura, deşi neconvenţională,

avea o greutate aproape normală.

Starea vremii era perfectă, chiar şi în situaţia în care starea pilotului nu era. După nouă sute de mile de la Marsilia, urma să ajung deasupra Angliei, dar la viteza actuală, în patru ore şi ceva, rezervoarele se goleau, fără a se fi luminat încă de ziuă.

Nu aveam decît un lucru de făcut. Am apucat levierele regulatoarelor şi le-am închis considerabil. Viteza aerului scăzu de la două sute douăzeci de noduri, trecînd pe la două sute, o sută optzeci, pentru a se stabiliza la o sută cincizeci.

Nu îndrăzneam să încetinesc şi mai mult, pentru că Patrick nu-mi spusese care era viteza de gripare şi numai de aşa ceva nu aveam nevoie. Reducerea vitezei de zbor îi crea avionului tendinţa de a-şi apleca botul spre sol, iar eu îl ţineam redresat prin forţă brută, cu manşa de control proptită de antebraţul stîng.

Am întins mîna dreaptă spre maneta din tavan şi am răsucit-o de patru ori, înjurînd cînd o parte din cămaşă, care se lipise de arsuri, avu proasta inspiraţie de a se desprinde. Botul avionului se ridică la loc; zece mii de metri, cu o sută cincizeci de noduri; iar sîngele îmi îmbiba cald puloverul.

Viteza de o sută cincizeci de noduri ar fi trebuit să scadă consumul de combustibil atîta cît să rămîn în aer pînă după ivirea zorilor, pentru a găsi un aerodrom. Speram.

Mai însemna şi că mă aşteptau nu patru ore, ci peste cinci: iar eu ajungeam la capătul puterilor. Totuşi, acum cînd ştiam măcar aproximativ încotro mă îndreptam, avionul putea să zboare singur. Am operat cîteva reglaje fine, pînă cînd acul instrumentului care arăta dacă urcam sau coboram se opri în poziţie orizontală, apoi am trecut pe pilot automat. Luîndu-mi mîinile de pe manşă, m-am rezemat în scaun. DC-4-ul zbura drept înainte. Foarte odihnitor.

Cîteva minute nu se întîmplă nimic, decît că mi se făcu sete şi,

pentru prima oară de la decolare, mi-am amintit de Rous-Wheeler. Era tot în genunchi, bănuiam, într-o poziţie extrem de incomodă. Ghinionul lui.

În cambuză, la doar cinci-şase paşi distanţă, se găsea apă, rece şi mult prea tentantă. M-am ridicat atent din fotoliu. Avionul nu-mi dădu atenţie. Am făcut doi paşi înapoi. Instrumentele nici nu tresăriră. Am intrat în cambuză şi mi-am umplut repede un pahar cu apă, pe care l-am băut întorcîndu-mă spre carlingă.

Era foarte clar că avionul se descurca de minune fără mine. Am revenit în cambuză să mai beau o porţie din lichidul delicios de rece şi, cînd am ajuns, am fost gata să scap paharul.

Cu tot zgomotul motoarelor, puteam auzi urletul lui Rous-Wheeler. Groaza pură din tonul lui îmi zbîrli părul pe ceafă. Nu era durere, mi-am spus, cel puţin nu genul de durere pe care o cauzează cîrceii. Era frică.

Mai urlă de două ori. Unul dintre cai, mi-am spus imediat. Dacă Billy nu-i băgase bine în boxe... Gura proaspăt irigată mi se uscă din nou. Un cal scăpat de sub control era prea mult. M-am întors în carlingă, grăbit. Pe tabloul de bord nu se schimbase nimic. Trebuia să risc. Avionul nu mi se păruse niciodată atît de lung, nici lanţurile şi suporturile mai incomode. Şi nici una dintre iepe nu scăpase. Nici măcar nu se agitau, mîncîndu-şi doar fînul.

Pe jumătate uşurat, pe jumătate furios, mi-am continuat drumul pe lîngă ladă. Rous-Wheeler era la locul lui, tot în genunchi. Ochii îi ieşeau din orbite, albicioşi, şi avea faţa umedă. Ecourile ultimului său zbieret încă mai pluteau prin aer.

— Ce naiba s-a-ntîmplat? am strigat eu, furios.

— S-a...

Glasul îi chirăia nestăpînit.

— S-a... mişcat...

— Cine s-a mişcat?

— El.

Ochii săi priveau fix pătura cu care era acoperit Patrick. Nu putea să se fi mişcat. Sărmanul, bietul Patrick! M-am apropiat şi am ridicat pătura pentru a-l privi, trupul înalt şi tăcut, părul răvăşit, balta mare de sînge de sub faţa întoarsă în jos. *Balta de sînge.* Era imposibil. Nu avusese timp să sîngereze atît de mult. Am îngenuncheat lîngă el şi l-am răsucit, iar ochii săi gălbui se deschiseră.

CAPITOLUL 18

Zăcuse leşinat şase ore şi era încă lipsit de cunoştinţă. În ochi nu i se mişcă nimic şi, după cîteva secunde, i se închiseră din nou.

L-am apucat stîngaci de încheietura mîinii şi, cîteva momente, n-am simţit nimic; dar avea puls. Încet, slab, dar regulat. Era pe calea de întoarcere. M-am bucurat atît de mult că nu murise încît, dacă nu era acolo RousWheeler, aş fi plîns. Aşa, însă, mi-am înfruntat valul de durere pe care mi-l stăpînisem cînd Billy îl împuşcase. Ciudat că mă cuprindea o emoţie atît de intensă numai fiindcă motivul ei dispăruse.

— Ce... ce e? se bîlbîi Rous-Wheeler, cu un chip de culoarea şi textura aluatului.

L-am privit cu ostilitate.

— Trăieşte, am spus eu scurt.

— Nu se poate.

— Gura.

Glonţul lui Billy îl lovise pe Patrick deasupra marginii părului, în unghi oblic, aşa că, în loc de a-i perfora craniul, lunecase pe os.

Rana prelungă, umflată şi plină de sînge închegat, arăta îngrozitor, dar era de-a dreptul superbă în comparaţie cu o gaură mică şi rotundă. M-am ridicat şi am întins din nou pătura peste el, ca să-i ţină de cald. Apoi, fără să iau în seamă protestele lui RousWheeler, am pornit îndărăt prin avion.

În carlingă nu se schimbase nimic. Avionul duduia înainte, pe cursul său de trei sute zece, şi toate instrumentele erau neclintite ca nişte pietre. Am atins spatele copilotului, din nou conştient de prezenţa lui.

Dar tăcerea sa era eternă: n-avea cum să-mi simtă compasiunea, însă avea parte de ea. Revenind cu un pas, doi, am îngenuncheat lîngă Mike. Fusese împuşcat tot în cap şi nici cu privire la el nu încăpea nici o îndoială. Se terminase cu agilitatea sprîncenei.

L-am îndreptat din poziţia adunată, întinzîndu-l pe spate. Nu-i folosea la nimic, dar părea să arate mai demn. Atîta le puteai oferi morţilor, se părea; şi numai atîta puteai lua cu tine.

Cele patru lăzi din cala de bagaje erau grele şi fuseseră aruncate înăuntru mai mult cu forţa, împingînd în lături şi strivind majoritatea lucrurilor aflate deja acolo. Mutînd cu cîteva degete mai încolo prima ladă, mi-am întins braţul pe lîngă ea şi am scos o pătură, cu care l-am acoperit pe Mike.

Înarmat cu o a doua pătură, m-am întors în cambuză. La un moment dat, văzusem trusa de prim ajutor într-un dulap de sub bufet şi, spre uşurarea mea, era în acelaşi loc.

Deasupra ei se afla un pachet vesel, învelit în hîrtia cu dungi de la Aeroportul Malpensa. Păpuşa pentru fiica lui Mike. Am simțit un şoc fizic. Nimic nu putea îndulci faptele. Îi aduceam de ziua ei un tată mort.

Şi Gabriella... neliniştea pentru ea continua să-mi apese mintea ca un plafon prea coborît, densă, amenințătoare şi neschimbată. Am

luat cutia împachetată de ea şi am pus-o pe bufet, lîngă paharele de plastic şi punga cu zahăr. Oamenii îşi reveneau adesea de pe urma rănilor de glonţ în plămîni: ştiam că aşa era. Dar medicul italian nu-mi oferise decît speranţe, iar speranţele aveau gheare lungi şi ascuţite. Degeaba zburam spre casă, dacă ea nu mai trăia.

Luînd pătura şi trusa de prim ajutor m-am înapoiat la Patrick. În spălător, m-am spălat pe mîini, iar apoi am îmbibat un cocoloş de vată în apă curată, ca să-i şterg faţa de sînge.

Tamponîndu-l cu vată uscată, i-am găsit un cucui mare pe frunte, unde se lovise de podea: creierul lui suferise două şocuri puternice în cîteva secunde. Pleoapele nu-i tresăriră în timp ce-l curăţăm şi, cu un nou val de îngrijorare, i-am luat pulsul; nu încetase, slab dar perseverent.

Oftînd uşurat, am desfăcut ambalajul unui pachet mare cu pansamente sterile, i-am pus uşor unul peste rana adîncă a scalpului şi l-am lipit cu leucoplast. Sub cap i-am strecurat a doua pătură, împăturită, pentru a-l feri puţin de vibraţiile caroseriei metalice a avionului. I-am lărgit cravata şi i-am descheiat primul nasture al cămăşii, precum şi cureaua pantalonilor; mai mult de atît, nu aveam cum să-l ajut. M-am ridicat încet, cu trusa în mînă, întorcîndu-mă să plec.

Cu o nelinişte ce friza isteria, Rous-Wheeler strigă:

— Doar n-ai să mă laşi din nou aşa, nu?

L-am privit. Stătea pe jumătate îngenuncheat, pe jumătate aşezat, cu mîinile legate de podea în faţa lui. Era acolo de aproape trei ore, iar muşchii săi slabi probabil că pocneau de durere. Ar fi fost o cruzime să-l las astfel pînă la sfîrşitul călătoriei. Am pus trusa medicală pe placa boxei demontate, am tras un balot de fîn din dreapta şi l-am rezemat de lada aparatului ultrasonic. Apoi, cu cleştele lui Alf, i-am tăiat sîrma din jurul mîinilor şi i-am arătat

balotul:

— Stai aici.

Se ridică încet, ţeapăn, cu încheieturile blocate. Tîrşîindu-şi picioarele, aproape căzînd, se aşeză unde îi spusesem. Am luat altă sîrmă şi, în ciuda protestelor lui, i-am legat din nou mîinile, de unul dintre lanţurile care ţineau ancorată lada. Nu voiam să umble prin tot avionul şi să-mi sufle în ceafă.

— Unde mergem? întrebă, cu înfumurarea redeşteptată, acum cînd obţinuse ceva de la mine.

Nu i-am răspuns.

— Şi cine pilotează avionul?

— George, am replicat eu, terminînd legătura cu un nod pe care în veci nu l-ar fi putut desface. Evident.

— Care George?

— Bună întrebare, am dat eu din cap, nepăsător.

Era splendid de nedumerit. L-am lăsat să fiarbă în suc propriu, am luat trusa, m-am asigurat din nou că pulsul lui Patrick bătea regulat şi am revenit în cambuză.

În trusa medicală erau mai multe pansamente, inclusiv cîteva anume pentru arsuri, şi nu doream deloc să mi se lipească iarăşi cămaşa de răni pentru a se desprinde din nou. Încet, mi-am ridicat puloverul la subsuori, cu poala cămăşii vîrîtă dedesubt. Numai unul ca Billy s-ar fi putut distra cu acea privelişte. Am desfăcut unul dintre cele mai mari pansamente pentru arsuri şi l-am aplicat cu acea delicateţe specială pe care numai nouă înşine ne-o rezervăm.

Chiar şi aşa, era destul de rău. După un moment, l-am lipit şi mi-am tras pe deasupra cămaşa şi puloverul. Mă durea atît de tare încît îmi doream să nu-mi fi dat osteneala. Am mai băut un pahar de apă, care nu reuşi să-mi îmblînzească arsura.

Trusa de prim ajutor, la o inspecţie mai atentă, oferea trei

analgezice la alegere: un flacon de aspirină, unui de codeină şi şase fiole de morfină. Am scos două tablete de codeină şi le-am înghiţit. Apoi, am pus totul la loc, am închis capacul şi am lăsat trusa pe bufet.

Încet, am revenit în carlingă, unde m-am oprit cu privirea la instrumente. Toate mergeau perfect. Am luat o a treia pătură din cala de bagaje şi am învelit cu ea trupul lui Bob. Imediat, realitatea lui deveni mai puţin crudă şi m-am întrebat dacă nu cumva din acest motiv oamenii acopereau întotdeauna feţele morţilor.

M-am uitat la ceas. O oră de cînd trecusem peste Marsilia. Numai o sută cincizeci de mile, şi încă mai aveam mult de mers. M-am rezemat de peretele metalic, închizînd ochii. Nu-mi foloseau la nimic asemenea sentimente, cînd mai aveam atîtea de făcut. Printr-o ironie, în minte mi se iveau unele fragmente din regulamentele aeriene... „Multe accidente de zbor s-au produs din cauza piloţilor care nu erau în formă medicală să zboare... şi cu cît e mai exigentă sarcina de zbor, cu atît creşte riscul ca indispoziţiile minore să se agraveze... prin urmare, nu plecaţi de la sol, dacă vă simţiţi destul de rău încît să aveţi nevoie de medicamente... iar dacă nu vă ajunge cafeaua ca să vă alunge somnul, înseamnă că nu sînteţi apt de zbor."

Bunul Minister al Aerului, mi-am spus eu: puseseră punctul pe i. După ei, ar fi trebuit să mă aflu pe pămînt şi le dădeam întru totul dreptate.

Radioul, mi-am amintit eu, fără nici o legătură. Scos din funcţiune. Am deschis ochii, m-am desprins de perete şi am început să cercetez ce era cu el. N-a fost nevoie să caut mult. Yardman scosese toate întrerupătoarele de circuite, rezultatul semănînd cu un sistem de iluminare fără siguranţe în tablou. În fiecare avion se găseau piese de rezervă, însă. Am găsit locul unde se ţineau, dar era

gol. Fără îndoială, toate ajunseseră în buzunarele lui Yardman.

Luînd încă un pahar cu apă, m-am aşezat pe scaunul lui Patrick şi mi-am aplicat căştile, pentru a mai reduce din zgomot. M-am rezemat pe tapiţeria comodă din piele, cu coatele pe braţele solide, iar după un timp codeina şi bandajul începură să-şi facă rezonabil efectele.

Afara, cerul era în continuare negru, spuzit cu stele strălucitoare, iar girofarul anti-coliziune mătura cu razele sale roz aripile întinse ale avionului, dar lumina avea şi o nuanţă nouă, cenuşiu-ceţoasă. Nu erau zorii. Răsărea luna. Foarte util, mi-am spus, recunoscător. Deşi era în ultimul pătrar, probabil că aveam să văd ce făceam, la următorul zbor peste coastă. Am început să calculez ora cînd urma să ajung. Noi deducţii. Zborul spre nord-vest peste Franţa, de la un litoral la altul, trebuia să aibă cam cinci sute de mile. Părăsisem Marsilia la ora unu şi patruzeci; acum era trei şi zece. După ora etalon, cam cinci.

Faptul că Patrick trăia schimba totul. Acum eram recunoscător fără rezerve că luasem avionul DC-4, oricît de prosteşti îmi fuseseră motivele de moment, căci dacă îl lăsam acolo, iar Yardman îl găsea viu, n-ar fi făcut decît să tragă încă un glonţ în el, sau chiar să-l îngroape aşa cum era.

Obositorul carusel mintal al dilemei dacă ar fi trebuit sau nu să iau avionul Cessna nu mă mai sîcîia.

Am căscat. Nu era bine. Numai să adorm nu-mi puteam permite. N-ar fi trebuit să iau pastilele, mi-am spus: nimic nu te ţine mai treaz decît durerea fizică. Mi-am frecat faţa cu o mînă, avînd senzaţia că era a altcuiva.

L-am omorît pe Billy, mi-am spus.

L-aş fi putut împuşca în picior, lăsîndu-l în seama lui Yardman, dar preferasem să-l ucid cu mîna mea. Posibilitatea de a alege şi

acele secunde de răzbunare cu sînge rece... din ele lua naştere crima. Un interesant punct de vedere tehnic, unde legitima apărare depăşeşte limita, devenind altceva. Ei bine... n-avea să afle nimeni; iar conştiinţa nu mă mustra deloc.

Am căscat din nou, mai tare, gîndindu-mă să mănînc una dintre bananele lui Patrick. Ciorchinele descompletat stătea lîngă parbriz, cu patru cozi înnegrite arătînd locurile de unde-şi potolise foamea, dimineaţă. Dar mi-am imaginat textura lor catifelată şi dulce în gură şi le-am lăsat în pace. Nu-mi era chiar atît de foame. Ultima mea masă fusese la restaurant, cu Gabriella.

Gabriella...

După un timp, m-am ridicat şi am pornit prin avion, să văd de Patrick. Zăcea destins, nemişcat, dar ochii i se deschiseseră din nou. Îngenunchind lîngă el, i-am luat pulsul. Nu se schimbase.

— Patrick. Mă auzi?

Nu avu nici o reacţie.

M-am ridicat încet, privindu-l pe Rous-Wheeler, care stătea aşezat pe balot. Părea să se fi comprimat puţin, ca şi cum ar fi ieşit aerul din el, şi tot trupul îi era moleşit vizibil, ceea ce arăta că-şi dădea seama de viitorul său deloc trandafiriu. Am plecat fără o vorbă, înapoi în carlingă.

Ora patru. Franţa nu mi se păruse niciodată atît de mare. Am controlat pentru a suta oară nivelul combustibilului şi am văzut că acele rezervoarelor auxiliare coborîseră neliniştitor spre zero. Cele patru motoare ale avionului foloseau o sută cincizeci de galoane pe oră, la viteză normală, şi chiar cu puterea redusă, păreau să bea însetate carburantul.

Cînd auxiliarele se goleau, acesta nu începea să curgă automat din rezervoarele principale: trebuia să le comut manual. Şi pur şi simplu nu-mi puteam permite să consum benzina din auxiliare pînă

la ultimul strop, pentru că motoarele s-ar fi oprit pe neanunţate, în momentul cînd alimentarea se întrerupea. Degetele îmi ezitară pe comutator, pînă n-am mai avut tăria să aştept şi am trecut pe rezervoarele principale.

Timpul trecea, iar ţara adormită luneca pe dedesubt. Cînd ajungeam pe litoral, mi-am spus eu obosit, mă aştepta aceeaşi problemă. Nu ştiam unde mă aflam, cu o aproximaţie de două sute de mile, iar cerul era necruţător cu cei rătăciţi.

Nu te puteai opri ca să ceri îndrumări. Nu te puteai opri deloc. O sută cincizeci de mile pe oră putea fi o viteză redusă, în termenii turboreactoarelor de linie, dar într-o direcţie greşită însemna mult prea mult.

În servieta lui Patrick trebuia să se afle nu numai un atlas gros de diagrame radio, ci şi cîteva hărţi topografice terestre: nu erau necesare pentru navigaţia aeriană obişnuită, dar trebuia să le aibă la el, în caz de defecţiuni radio.

Servieta era aproape sigur undeva în spatele celor patru lăzi din cala de bagaje, sau sub ele. M-am dus s-o caut, dar ştiam deja. Lăzile grele fuseseră înghesuite strîns şi, chiar dacă era destul loc ca să le scot pe toate în mica zonă din spatele carlingii, nu-mi mai rămăsese suficientă putere ca s-o fac.

Cam pe la patru şi jumătate, m-am întors să-l mai văd o dată pe Patrick şi am găsit că situaţia se schimbase mult. Îşi dăduse la o parte pătura şi, cu mişcări moi, necoordonate, ale mîinilor, trăgea de bandajul de la cap. Avea ochii deschişi dar tot tulburi şi respira cu gemete scurte, regulate.

— Moare! strigă neputincios Rous-Wheeler.

Departe de a muri, ajunsese aproape de pragul conştiinţei, iar capul îl anunţa de aceasta. Fără să-i răspund lui Rous-Wheeler, am pornit înapoi prin pasaj şi am adus morfina din trusa medicală.

În cutia plată erau şase fiole, fiecare cu propriul ac de seringă, închis într-o capsulă de sticlă. Am citit atent prospectul, iar Rous-Wheeler îşi strigă opinia camuflată că nu aveam dreptul să fac injecţii, nu eram medic, trebuia să le las în seama cuiva calificat.

— Eşti calificat? m-am întors spre el.

— Păi... nu.

— Atunci ţine-ţi gura.

Nu era în stare.

— Cheamă-l pe pilot.

— Eu sînt pilotul, i-am aruncat eu o privire.

Asta îl amuţi în sfîrşit. Rămase cu gura căscată, lăsînd să i se vadă clar amigdalele, şi nu mai scoase o vorbă.

În timp ce-i suflecam mîneca, Patrick se opri din gemut, l-am privit repede chipul, iar ochii său se mişcară încet, spre ai mei.

— Henry, spuse.

Glasul nu ajunse pînă la mine, dar mişcarea buzelor era clară.

M-am aplecat, spunînd:

— Da, Patrick. Eşti O.K. Stai liniştit.

Gura i se mişcă. Mi-am apropiat urechea de buzele lui, pentru a-l auzi spunînd:

— Rău mă doare capul.

Am confirmat, cu un zîmbet:

— Nu pentru mult timp.

Mă privi spărgînd capsula pentru a elibera acul şi nu se mişcă în momentul cînd i l-am înfipt în braţ, deşi nu mai făcusem nici o injecţie în viaţa mea şi trebuie să fi fost neîndemînatic. Cînd am terminat, vorbea din nou. M-am aplecat spre el.

— Unde... sîntem?

— În drum spre un doctor. Dormi.

Rămase cîteva minute cu o privire vagă spre tavan, apoi închise

treptat ochii. Avea pulsul mai puternic şi o idee mai rapid. L-am acoperit din nou cu pătura şi, fără nici o privire spre Rous-Wheeler, am pornit spre carlingă.

Cinci fără un sfert. Era vremea să cobor.

Am verificat toate cadranele, am constatat că mai aveam în mînă cutia cu fiole şi am pus-o lîngă banane şi paharul de apă. Am stins luminile din carlingă, ca să văd mai bine afară, lăsînd cadranele luminate numai de beculeţele lor, şi în sfîrşit am decuplat pilotul automat.

Cînd am coborît botul avionului, simţindu-i enorma greutate, m-am îndoit cu adevărat că aş fi putut ateriza vreodată, chiar dacă găseam un aerodrom. Eram extenuat, cu muşchii îndureraţi şi nu mai aveam mult pînă la punctul în care ştiam că încep să fileze lămpile, iar ceaţa ia locul raţiunii. Dacă nu puteam gîndi limpede precum cristalul şi cu o viteză reflexă, aveam să fac o greşeală iremediabilă şi, pentru Patrick, dacă nu şi pentru mine, nu mi-o puteam permite.

Patru mii de picioare. Am redresat şi am zburat mai departe, privind în jos prin întunericul scăldat de lună, în căutarea mării. Oboseala se strecura insidioasă, ca un flux marin, pînă avea să mă înece complet. N-ar fi trebuit să iau codeina, probabil că ea mă adormea... deşi mai primisem şi alteori, după accidente la curse, şi nici nu-i observasem efectele. Însă asta se întîmplase jos, unde nu aveam altă grijă decît să-mi revin.

Iat-o. Iată marea. O schimbare a culorii negre în nuanţa cărbunelui, cu lumina lunii reflectîndu-se doar atît cît să mă asigur. Am mai zburat puţin, am cotit la dreapta şi am pornit paralel cu ţărmul. Cap la compas, est–sud-est. Mi se părea extraordinar însă, cu siguranţă, trebuia să fie litoralul de nord-est al Franţei şi n-aveam de gînd să mă rătăcesc din nou. Vedeam cîte un far, aruncîndu-şi

semnalele. Nu aveam nici o diagramă, ca să le interpretez. Cel mai mare port de pe coasta aceea, bănuiam, era Le Havre. Nu puteam să-l scap.

Chiar şi la cinci dimineaţa, trebuia să strălucească, de lumini. Dacă de-acolo o luam aproximativ spre nord, n-aveam cum să nu ajung în Anglia. Aproximativ, asta era problema.

Nu puteam avea încredere în harta din capul meu. Aproximativ spre nord, puteam ajunge drept în zona de control a Londrei, care era şi mai aglomerată decît cea pariziană.

N-avea să se lumineze de ziuă înainte de şase. În ajun, soarele răsărise cam pe la şapte fără un sfert.

Luminile din Le Havre apărură în faţă, ajungînd sub mine înainte de a fi apucat să iau vreo hotărîre. Prea încet, mi-am spus, amorţit, deja reacţionam prea încet. Niciodată n-aveam să pot ateriza.

Coasta coti spre nord, şi am urmat-o. Cinci şi douăzeci. Pînă în zori nu mai era mult, iar cadranele de combustibil arătau rezonabil. Dar trebuia să mă hotărăsc unde mergeam. Trebuia.

Dacă mai continuam puţin, ajungeam la Calais. Încă n-avea să se fi luminat. Undeva în Kent erau aeroporturile Lympne, Lydd şi Manston. Undeva. Îmi simţeam mintea paralizată.

Mi-am continuat drumul de-a lungul litoralului francez ca un automat, pînă am ştiut că mersesem prea departe. Nu fusesem destul de atent la capul de compas şi acesta se schimbase, dinspre nord, aproape la est. Lumina pe lîngă care trecusem nu demult, mi-am spus vag, lumina care se aprindea la intervale de cinci secunde, trebuia să fi fost Gris Nez. Trecusem de Calais. Eram aproape în Belgia. Nu mai trebuia decît să mă hotărăsc...

Cerul era vizibil mai luminos. Surprins, mi-am dat seama că de cîteva minute coasta se vedea mai uşor, apa de lîngă ea devenind de

un gri închis, plat. Curînd aveam să pot căuta un aeroport: dar nu în Belgia.

Explicaţiile ar fi fost prea complicate. Înapoi în Kent, eventual... Într-un fel, soluţia, cînd am găsit-o, era simplă. Aveam să merg în locul pe care-l cunoşteam cel mai bine. La Fenland.

În lumina zilei, mă puteam orienta fără greş din orice direcţie, ceea ce mă scutea de tîrcoalele neliniştite, iar familiaritatea avea să-mi anuleze o mare parte din oboseală. Clubul aviatic folosea piste cu iarbă, nici pe departe suficient de lungi pentru un DC-4, dar clădirile sale făcuseră parte cîndva dintr-o bază Air Force, iar pistele de beton pe care le folosiseră bombardierele rămăseseră la locul lor. Prin crăpăturile asfaltului creştea iarbă, nu erau întreţinute, dar aveau la capete însemne albe în formă de cruce, ca semnal de trafic aerian pentru o aterizare destul de sigură în caz de urgenţă.

Ceaţa din minte mi se risipi. Am cîrmit la stînga şi am pornit spre nord, peste mare, iar după numai cinci minute decisive mi-am amintit de carburant.

Arsurile mă dureau din nou, iar moralul îmi coborî la zero. N-aveam să înţeleg niciodată? Eram un amator, mi-am spus, deznădăjduit. Un simplu amator. Nu realizasem niciodată nimic de valoare şi, cu siguranţă, nu-mi construisem viaţa solidă pe care o doream. Simon avusese perfectă dreptate, nu puteam continua să transport pînă la moarte cai de curse; iar acum, cînd *Yardman Transport* nu mai exista, n-aveam să mai caut din nou aceeaşi slujbă.

Era o dovadă a epuizării mele că, după ce hotărîsem să mă duc la Fenland, nu mai aveam voinţă să mă afund iarăşi în incertitudine. Cantitatea de combustibil era mult prea mică pentru a fi prudent să zbor atît de departe.

Prudenţa în aer e cea care îţi salvează viaţa. Dacă mă duceam la Fenland, aveam să aterizez cu ultimele resurse, iar dacă motoarele

se opreau cu cinci mile nainte, era prea tîrziu ca să mă mai răzgîndesc.

Pe cer se întindeau dîre roşiatice palide, iar marea devenea de un cenuşiu perlat. Nu mai era atît de senin: la orizont se întindeau straturi de nori ceţoşi, cu nuanţe între gri-albăstrui închis şi argintiu.

Momentul dinaintea zorilor mi se păruse întotdeauna la fel de odihnitor ca somnul, dar acum, cînd într-adevăr aveam nevoie de el, nu-şi făcea nici un efect. Ochii mă usturau, iar membrele îmi tremurau la cel mai mic efort. Efectul codeinei trecuse.

Coasta estică a Angliei se întindea în faţă, la stînga, ca o pată mare şi cenuşie, tulbure. Aveam s-o urmez împrejur, mi-am spus, intrînd peste Wash...

O formă neagră şi rapidă fulgeră prin faţa DC-4-ului, făcîndu-mi inima să sară peste cel puţin două bătăi. Un avion de vînătoare, mi-am spus, incredul. Fusese un turboreactor de luptă. Un altul trecu pe deasupra mea, ridicol de aproape, şi se îndepărtă într-un urlet de motoare, lăsîndu-mă în turbulenţa iscată, care mă zguduia îngrozitor.

Departe, în faţă, se întoarseră amîndouă, pentru a reveni vuind spre mine, la aceeaşi înălţime, aproape atingîndu-şi vîrfurile aripilor. Piloţi experţi: şi neprietenoşi. Sosiră cu o viteză apropiată de a sunetului şi trecură peste DC-4 cu nici treizeci de metri distanţă între ei. Probabil li se părea că avionul meu stătea nemişcat.

Yardman nu mă putuse găsi, mi-am spus, disperat, cînd o luasem pe un drum atît de ocolit. Nu mă putuseră urmări, n-ar fi putut ghici că ieşeam peste marea nordului... nu putea fi fapta lui Yardman. Atunci, a cui?

Am privit spre estul Angliei, departe în stînga, şi n-am ştiut dacă să rîd sau să mor de frică. Americani. Anglia de est era plină de baze americane. Probabil mă reperaseră pe radar, un avion

neidentificat care sosea în zorii zilei şi nu răspundea la apelurile radio. Superbi cîini de pază, trimiseseră pe cineva să cerceteze... şi găsiseră un avion fără nici un fel de însemne sau numere de înmatriculare. Un asemenea avion putea fi în stare de orice... trebuia să fie ostil. Aproape că le auzeam gîndurile.

N-aveau să deschidă focul, fără să se asigure... nu încă. Dacă mergeam drept înainte şi puteam face faţă bruscărilor, ce-aveau să facă? Nu-i lăsam să mă oblige să cobor... trebuia doar să merg drept înainte... Trecură printr-o parte şi alta, făcînd DC-4-ul să tresară ca o coajă de nucă.

Nu eram în stare, mi-am spus, nu mai aveam putere şi pentru asta, peste toate celelalte. Mîinile îmi alunecau pe manşă, transpirate. Dacă avioanele de vînătoare o mai ţineau mult aşa, aparatul meu vechi avea să se sfărîme în bucăţi. Mai trecură de două ori, dovedindu-mi că mă înşelam. Dar, după ce dispărură undeva deasupra mea, cînd mi-am ridicat privirea, le-am văzut continuînd să zboare în cerc, ca două viespi furioase.

Erau binevenite să mă însoţească pînă la destinaţie, mi-am spus vlăguit, numai dacă rămîneau acolo, sus.

Vedeam farul din Cromer lansîndu-şi cele patru semnale la fiecare cincisprezece secunde. Primul semn adevărat de acasă. Mai aveam doar şaizeci de mile. Cincisprezece minute pînă la farul din Wash, iar soarele răsări chiar cînd treceam pe deasupra lui. Am întors avionul pe ultima etapă spre Fenland, însoţit de cei doi, deasupra.

Cadranele de combustibil arătau îngrozitor. Mi-am îndreptat resturile de gînduri spre cîteva verificări vitale. Sunetul motoarelor normal, frînele trase, pompele de carburant în funcţiune. Trebuia să fi existat o listă undeva, dar numai Dumnezeu ştia unde.

Nu aveam ce să caut la comanda unui asemenea avion, eram

neinstruit... Ministerul Aerului îmi putea retrage definitiv brevetul şi eram pasibil şi de pedeapsă cu închisoarea. Atîta numai, mi-am spus deodată, cu un licăr de amuzament, că Patrick era calificat să-l piloteze şi se putea spune că, tehnic vorbind, el fusese comandantul. Cu prezenţa, cel puţin. Am trase regulatoarele şi am început să cobor.

Dacă reuşeam, mi-am zis, însemna că eram un profesionist. Dintr-o dată, decizia mi se profilă limpede, ca o certitudine care se formase cu încetul. Acum n-avea să mai fie prea tîrziu.

Urma să accept oferta lui Tom Wells şi să-l facă să şi-o menţină, cînd îmi afla, inevitabil, numele. Urma să-i transport de colo-colo directorii de firme şi să-mi cîştig viaţa pe care o doream, iar dacă asta însemna să renunţ la curse... eram gata.

Indicatorul de viteză arăta o sută treizeci de noduri în coborîre lentă şi vedeam în faţă aerodromul. Avioanele de vînătoare ajunseseră deja, zburînd în cerc, la mare înălţime. Încă înainte ca roţile mele să se oprească pe pistă, peste tot aveau să forfotească anchetatori. Luîndu-mă la întrebări, cînd eu nu voiam decît să dorm.

Ciorapul de vînt flutura alene, portocaliu, tot dinspre sud-vest. Nu mai aveam destul carburat pentru delicateţuri ca ocolurile de pistă, contoarele arătau zero. Trebuia să mă duc direct şi să aterizez de prima dată... dacă puteam.

Eram aproape. Pe clădirea clubului apărură ferestrele, am văzut şi casa lui Tom...

O curbă largă pentru a mă alinia cu vechea pistă de asfalt... Arăta atît de îngustă, dar bombardierele o folosiseră. Două sute de metri. Îmi tremurau braţele. Am împins levierul trenului de aterizare şi beculeţul verde se aprinse. O sută cincizeci... Am tras la maximum eleroanele, frînînd din răsputeri... am simţit avionul

încetinind, îngreunîndu-se... puteam să gripez motoarele şi să cad ca un bolovan... încă un dram de putere... încă puţin combustibil... capătul pistei în faţă, cu crucea sa albă venindu-mi în întîmpinare... şaptezeci de metri... aveam o sută douăzeci viteză... niciodată nu aterizasem cu un avion care avea carlinga atît de sus... Treizeci... şi mai jos... păream să ţin tot avionul în zbor, cu mîinile mele... Am închis complet regulatoarele şi am redresat, în timp ce crucea albă şi linia treceau pe dedesubt, şi am aşteptat chinuit cîteva secunde, pînă cînd sustentaţia aripilor scăzu îndeajuns pentru ca întreaga masă să înceapă să se lase în jos...

Roţile atinseră pista, ricoşară, o atinseră din nou şi rămaseră pe sol, scîrţîind şi scrîşnind pe suprafaţa aspră. Cu muşchii ca gelatina, cu tendoanele numai, mă chinuiam să ţin avionul pe curs drept. Nu puteam să mă ciocnesc, tocmai acum...

Uriaşul aparat alerga pe asfaltul cu denivelări... Niciodată nu mai controlasem un avion atît de puternic... calculasem greşit viteza, aterizasem prea repede, nu avea să se oprească...

O apăsare pe frînă... era chinuitor să acţionez blînd, şi fatal să n-o fac... Frînele prinseră, se blocară, iar avionul rămase drept... o nouă frînare, mai puternică... făcea imersie... n-avea să se răstoarne pe spate, avea tren de aterizare triciclu, cu roată sub bot... trebuia să risc...

Am tras tare de frîne, iar avionul se zgudui de tensiune, dar pneurile nu se sparseră, botul nu se răsturnă, nici o aripă sau elice nu se rupse, bătrînul autobuz nu avea nici o zgîrietură...

Încetini pînă la viteza de rulare, avînd încă o sută de metri înainte ca pista să se îngusteze printre arbuşti şi sîrmă ghimpată. Orice distanţă ar fi fost de ajuns.

O sută de metri erau egali cu infinitul.

Tremurînd, simţind greţuri, am întors avionul în cerc şi am

pornit încet înapoi pe pistă, spre locul cel mai apropiat de clădirea aeroportului. Acolo, am frînat definitiv şi am întins o mînă care nu părea să mai facă parte din mine, oprind motoarele. Vuietul se stinse într-o şoaptă, amuţind. Mi-am scos încet casca şi am ascultat trosnetele metalului încins care se răcea.

Terminasem. Şi eu eram terminat. Nu mă puteam mişca de pe scaun. Simţeam că nu mai aveam trup. Arsesem complet. Şi totuşi, pradă unui soi de linişte epuizată, m-am pomenit gîndindu-mă că, dacă împotriva tuturor şanselor supravieţuisem acelei nopţi, la fel făcuse şi Gabriella... că, departe la Milano, ea respira liniştită, cu plămînul ei rănit. Trebuia s-o cred. Altfel, nu se putea.

L-am văzut prin fereastră pe Tom Wells ieşind din casă, cu privirea mai întîi spre avioanele de vînătoare, apoi spre DC-4. Îşi îndesă braţele în vechiul său cojoc din piele de oaie şi o luă la fugă spre mine, peste iarbă.

SFÎRŞIT